பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுரம்-27

ரூஸ்ஸோவின்

சமுதாய ஒப்பந்தம்

தமிழாக்கியது:

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

சென்னை :: புதுக்கோட்டை

முதற் பதிப்பு: அக்டோபர் 1941
இரண்டாம் பதிப்பு: ஜூலை 1943
மூன்றாம் பதிப்பு: அக்டோபர் 1950
நான்காம் பதிப்பு: ஜூன் 1956

ரூஸ்ஸோ, ஜீனீவாவில் 1712-ஆம் வருஷம் பிறந்தான். தன் அத்தையின் போஷணையில் வளர்ந்தான். தந்தையோடு சேர்ந்து பல நூல்களைப் பயின்றான். வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஊர் ஊராக அலைந்து திரிந்தான். பணக்கார குடும்பத்தினர் பலருடைய ஆதரவில் வாழ்ந்தான். சுதந்திர மனப்பான்மையுடையவன். இதனால் நண்பர்களின் பொறாமைக்கும், அதிகாரிகளின் கோபத்திற்கும் இலக்காகி அநேக துன்பங்கள் பட்டான். 1778-ஆம் வருஷம் பாரிஸில் இறந்தான்.

Sales & Distribution:
PRAPANCHA JYOTHI PRACHURALAYAM
PUDUKKOTTAI TRICHY DT.
Editorial:
12, Sir Mohamed Usman Road,
THYAGARAYANAGAR MADRAS 17.

விலை: ரூபாய் மூன்று அணா நான்கு

★

Printed at The Janaki Printing & Binding Works,
PUDUKKOTTAI.

பொருளடக்கம்

வாசகர்களுக்கு

(முதல் பதிப்பு)

மேலநாடுகளைப்பொறுத்தமட்டில் கி.பி. பதினெட்டாவது நூற்றாண்டை "புரட்சி நூற்றாண்டு' என்று சொல்வது ஒரு சம்பிரதாயம். ஏனென்றால் இந்த நூற்றாண்டில், தொழிற் புரட்சி, அமெரிக்கர்களின் சுதந்திரப் புரட்சி, பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஆகிய மூன்று மகத்தான புரட்சிகள் நடைபெற்றன. இவற்றில் பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்குத்தான், சரித்திரக்காரர்கள் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பேசுகிறார்கள். ஏனென்றால், இந்தப் புரட்சியின் பயனாக மன்னர்களின் சிங்காதனங்கள் ஆடின; ஏகபோக உரிமைகள் அலறின; மத பீடங்கள் சரிந்து வீழ்ந்தன; சமுதாயத்தின் மேல்படியிலிருந்தவர்கள், கீழ்ப்படியிலிருந்தவர்களும் மனிதப் பிறவிகள்தான் என்பதைப் பரம கருணையோடு, ஆனால் வேறு வகையின்றி ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

கி. பி. பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில், பிரெஞ்சு அரச பீடத்திற்கு, ஐரோப்பாவெங்கணும் ஒரு விசேஷ மதிப்பு இருந்தது. பிரெஞ்சு அரச சபையை முன்மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டு, மற்ற ஐரோப்பிய அரசர்கள், தங்கள் ஆஸ்தான சபைகளை அமைத்துக்கொண்டார்கள். பொதுவாக, நாகரிகம் என்ற சீட்டை ஒட்டிக்கொண்டு கிளம்பினயாவும், பிரெஞ்சு அரச சபையிலிருந்தே கிளம்பின. இப்படி மேற்பார்வைக்கு எல்லாம் சந்தோஷப்படக்கூடிய மாதிரியாகவும் பெருமைப்படக்கூடிய மாதிரியாகவும் இருந்தபோதிலும், பிரெஞ்சு சமுதாயத்தின் உட்புறம் அழுகிக்கொண்டு வந்தது. ஒழுக்கவீனங்கள் மலிந்தன. பணக்காரப் பிரபுக்களும், புரோகிதர்களும், அரச பரிவாரத்தோடு சேர்ந்துகொண்டு ஏழைகளை நசுக்கிப் பிழிய ஆரம்பித்தார்கள். ஏழை மக்கள் என்ன செய்வார்கள்? பிச்சை எடுத்தார்கள்! பிரபுக்களிடம் பல்லைக் காட்டினார்கள்! கிடைத்த பலன் என்ன? அதிக வரி!

அநேக போர்முனைகளுக்குச் சென்று தங்கள் உயிரைக் கொடுத்து, அரசுக்குப் புகழை வாங்கிக் கொடுத்தார்கள்! என்ன பெற்றார்கள்? அடக்கு முறை! இவைகளையெல்லாம் எவ்வளவு காலம் சகித்துக்கொண்டிருப்பது? நாட்டிலே நாளுக்கு நாள் தரித்திரம் அதிகப்பட்டு வந்தது. 1777-ஆம் வருஷத்தில், அதாவது புரட்சி ஏற்படுவதற்குப் பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னர், பிரான்சில் பதினொரு லட்சம் பிச்சைக்காரர்கள் இருந்தார்கள்!

இப்படிப்பட்ட நிலைமைதான் பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஏற்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்தது. பண்டித ஜவாஹர்லால் நேரு கூறுகிறார்:—"சில எண்ணங்களும் பொருளாதார நிலைமையும் சேர்ந்து புரட்சிகளை உண்டு பண்ணுகின்றன. அதிகார பதவியிலிருக்கும் முட்டாள்கள், சில கிளர்ச்சிக்காரர்களே புரட்சிக்குக் காரணமென்று குருட்டுத் தனமாகக் கருதுகிறார்கள். இந்தக் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் யார்? ஜனங்களுடைய அதிருப்தியிலிருந்தும் ஆத்திரத்திலிருந்தும் தோன்றினவர்கள். ஆனால் இந்தக் கிளர்ச்சிக்காரர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு மட்டும் ஜனங்கள் புரட்சிக்குக்கிளம்பிவிடுகிறார்களென்றுசொல்லமுடியாது. ஜனங்கள், எப்பொழுதுமே தங்கள் சொந்த க்ஷேமத்தைக் கோரும் சுபாவமுடையவர்கள். தாங்கள் வைத்திருப்பது சொற்பமாயிருந்தாலும் அதனை இழந்துவிடச் சம்மதப்பட மாட்டார்கள். ஆனால், நாளுக்கு நாள் துன்பம் அதிகரித்து, வாழ்க்கையே ஒரு சுமையாகிவிடுகிறபொழுது தான் ஆபத்தை ஏற்றுக்கொள்ளக் கிளம்பி விடுகிறார்கள்; கிளர்ச்சிக்காரர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்கிறார்கள். ஆனால், அடைய வேண்டிய லட்சியம் இன்னதென்று தெரியாத காரணத்தினால் அநேக புரட்சிகள் தோல்வியடைந்து போகின்றன. ஒழுங்கான எண்ணங்களும் பொருளாதாரச் சீர்கேடும் ஒன்று சேர்ந்தால் தான் உண்மையான புரட்சி ஏற்படும். இத்தகைய புரட்சி, ஒரு சமுதாயத்தின் அரசியல், பொருளாதாரம், மதம் முதலிய எல்லாத் துறைகளையுமே பாதிக்கிறது. பதினெட்டாவது நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடந்த பிரெஞ்சுப் புரட்சி இந்த மாதிரியான உண்மைப் புரட்சி."[1]

---

1 Glimpses of World History.

கி. பி. பதினெட்டாவது நூற்றாண்டை, "புரட்சி நூற்றாண்டு" என்று சொல்வதைப்போல் "ரூஸ்ஸோ—வால்டேர் நூற்றாண்டு" என்று சொல்வதும் வழக்கம். இந்த இரண்டு பேருடைய எழுத்துக்கள்தான், அந்த நூற்றாண்டு வாசிகளின் எண்ணத்தில் ஆழமான முத்திரையிட்டன. இந்த இருவரில் ரூஸ்ஸோ சூரியன்; வால்டேர் சந்திரன். "வால்டேர், அரசர்களின் நண்பன்; விருந்தினன்; ஆடம்பர வாழ்க்கையிலும் ஓய்வு கொள்வதிலும் பிரியமுள்ளவன்; கலை இலக்கியம் இவைகளில் ருசியுடையவன். ஆனால் ரூஸ்ஸோவோ, ஜனங்களின் மனிதன்; அவர்களுடைய சுக துக்கங்களிலே கலந்து கொண்டவன்; அதனால் அவர்களுடைய அநுதாபத்தைப்பெற்றவன் அது மட்டுமல்ல; படித்தவர்களென்றும், பணக்காரர்களென்றும் சொல்லிக்கொண்டு இவனிடம் யாரேனும் அநுதாபங்காட்டினால், அந்த அநுதாபத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தான்: மனத் தூய்மை, நீதி, மனிதத் தன்மை முதலியனவற்றைக் குடிசைகளிலேதான் காணமுடியுமென்று இவன் நம்பினான். ஜனங்களுக்காக ஜனங்களுடைய அரசாங்கம்நிலவவேண்டுமென்பதுவே இவனுடைய அரசியல் லட்சியம்."[1] "ஒரு யுகத்தின் எண்ணத்தில் பூரண ஆதிக்கம் செலுத்தும் மகா புருஷர்களிலே ரூஸ்ஸோ ஒருவன்... பழமையை அழிக்கப் பிறந்தவர்கள் வால்டேர் முதலியவர்கள். ஆனால் புதுமையைச் சிருஷ்டிக்கப் பிறந்தவன் ரூஸ்ஸோ ஒருவன்தான்" என்பது ரோமெய்ன் ரோலந்தின் அபிப்பிராயம்.[2]

ரூஸ்ஸோவின் நூல்களில் சமுதாய ஒப்பந்தம் என்பது தான் முக்கியமானது. பிரெஞ்சுப் புரட்சியை நடத்தியவர்களுக்கு இது வேத புத்தகமாயிருந்தது. புரட்சியைத் தூண்ட வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் ரூஸ்ஸோ எந்த நூலையும் எழுதவில்லை. ஆனால் சமுதாய ஒப்பந்தம், இரண்டு மகத்தான புரட்சிகள் நடைபெறுவதற்குக் காரணமாயிருந்திருக்கிறது. ஒன்று 1774 ஆம் வருஷத்து அமெரிக்கப் புரட்சி; மற்றொன்று 1789-ஆம் வருஷத்துப் பிரெஞ்சுப் புரட்சி. இந்த இரண்டு புரட்சிகளின் விளைவாகத் தோன்

1 Cambridge Modern History Vol. III
2 Living Thoughts of Rousseau by Romain Rolland.

றின சுதந்திரப் பிரகடனங்களில் சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் வாசகங்கள் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. பதினெட்டாவது நூற்றாண்டின் இறுதிப்பாகத்தில் அமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பாவிலும இந்தச் சமுதாய ஒப்பந்தத்திற்கிருந்த செலவாக்கு அபரிமிதமானது. இதனைப்படிப்பதும், இதன் வாசகங்களைக் கையாள்வதும ஒருபெரிய கௌரவமென்று அநேகர் கருதினர். "உலக சரித்திரத்திலேயே ஒரிரண்டு நூல்களைத் தவிர, ரூஸ்ஸோவின் சமுதாய ஒப்பந்தத்தைப் போல் வேறெந்த நூலும் ஜனங்களின் இருதயத்தில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தவில்லை" யென்று ஓர் அறிஞன் கூறுகிறான்.[1] இந்தச் சமுதாய ஒப்பந்தம் ஏன் இப்படி ஜனங்களின் மனத்தைக் கவர்ந்ததென்பதற்கு ஜோசப் ஷெனியர்[2] என்ற ஒரு பிரெஞ்சு அறிஞன் ஓர் அழகான காரணம் கூறுகிறான்: "மானிட ஜாதி, தன் உரிமைச் சாஸனத்தை எங்கேயோ போக்கடித்துவிட்டது. அதைத் தேடிக் கொடுத்தான் ரூஸ்ஸோ'.' இழந்த பொருளைத் தேடிக்கொடுத்த ரூஸ்ஸோவை மானிட ஜாதி மறந்துவிடுமா?

ரூஸ்ஸோ இருந்த காலத்தில் எப்படி அவன் அநேக எதிர்ப்புக்களைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்ததோ அதைப் போல், அவன் இறந்த பிறகு அவனுடைய சமுதாய ஒப்பந்தம் அநேக எதிர்ப்புக்களைச் சந்திக்கவேண்டியிருந்தது; இன்னமும் சந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஒருவன் இந்த நூலை "கலப்புள்ள பிராந்தி" யென்கிறான். அநேகர், ரூஸ்ஸோவை ஒரு ராட்சதனாகக் கற்பனை செய்துகொண்டு அவனைக் கண்டபடி திட்டியிருக்கின்றனர். நடுநிலைமையோடு பார்த்தால் "ரூஸ்ஸோ ஒரு ராட்சதனுமல்ல; ஞானியுமல்ல; மனிதத்தன்மையோடுகூடிய ஒரு மனிதன்."[3] இந்தக் கண்கொண்டுதான் நாம் இந்தச் சமுதாய ஒப்பந்தத்தைப்படிக்கவேண்டும்.

ஒரு நாட்டின் அரசியலிலே ஜனங்களுக்குப் பங்கு உண்டு என்று சொல்வதுதான் ஜன நாயகம். இந்த ஜன

---

1 Ancient Law by Maine, Chap—IV.

2 Joseph Chenier, 1764—1811.

3 Rousseau by A. R. Sells, p XII.

நாயக தத்துவத்தை முதன் முதலாக பகிரங்கப்படுத்திச் சொன்னவன் ரூஸ்ஸோ. "அரசியல் உலகத்தில், ஜன நாயக தத்தை ஓர் உயிருள்ள தத்துவமாக முதல் முதல் கொண்டு புகுத்தியவன் ரூஸ்ஸோ."[1] இன்றைய ஜன நாயக அரசாங்க முறைகளெல்லாம், சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் பல் வேறு தோற்றங்கள்தான். இப்படிச் சொல்லிவிட்டதனால், இந்த நூலிலுள்ள எல்லாக் கருத்துக்களும் இந்தக் காலத்துக்கு ஏற்றவை யென்பது அர்த்தமல்ல. தவிர, ரூஸ்ஸோ சொல்வதெல்லாம் சரியென்று ஒப்புக்கொள்ளமுடியாது. பழைய காலத்து கிரேக்க நகர ராஜ்யங்களையும், அழிந்து போன ரோம சாம்ராஜ்யத்தையும், ஆஸ்திரிய ஆதிக்கத்தினால் நிலை குலைந்துபோன வெனிஸ், ஜினீவா முதலிய குடியரசுப் பிரதேசங்களையும் முன் மாதிரியாக வைத்துக் கொண்டு அநேக இடங்களில் தன் அரசியல் தத்துவங்களை இவன் விஸ்தரிக்கிறான். விஞ்ஞான அபிவிருத்தி காரணமாக இடமும் காலமும் சுருங்கிப் போயிருக்கின்ற இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டுக்கு இவை பொருந்துமா? ஆனால் ரூஸ்ஸோவின் தர்க்க முறையையும், அவன் ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டுகிற உதாரணங்களையும், மற்றவர்களுடைய கொள்கைகளைக் கண்ணியமாகவும் நகைச்சுவை படவும் தாக்குவதையும் பார்த்து யாரும் பிரமிப்படையாமலிருக்க முடியாது. தவிர இந்தச் சமுதாய ஒப்பந்தம், சிந்தனைக்கு ஒரு தூண்டுகோல்; அறிவுக்கு ஒரு சாணைக்கல். இந்த இரண்டு வகையிலும் இந்த நூல் தமிழ்நாட்டுக்குப் பயன் பட வேண்டுமென்பது என் பிரார்த்தனை.

நான் ஒரு வக்கீலல்ல. அதனால்தான் இந்த நூலைத் தமிழில் கொடுக்க வேண்டுமென்ற துணிச்சல் உண்டாயிற்று. ரூஸ்ஸோ எழுதியது பிரெஞ்சு பாஷையில். அதனைப் பல அறிஞர்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்கள். அந்த மொழிபெயர்ப்புகளைக்வைத்துக்கொண்டு நான் இந்த நூலைத் தமிழ்ப்படுத்தி யிருக்கிறேன். தமிழில் மொழி பெயர்க்கிறபோது, நான், ரூஸ்ஸோவின் கருத்துக்களுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறேனே

1 Modern Theories and Forms of Political Organization by G D. H. Cole.

தவிர எழுத்துக்களுக்கல்ல. இதனால் அநேக இடங்களில் கூடுதல் குறைச்சல்கள் இருக்கின்றன. இஃதெனக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கிறது. ஆனால் என்னுடைய நோக்கம், தமிழ் நாட்டு மகா ஜனங்கள் இதனைக் கூடியவரையில் சலிப்பின்றி படிக்க வேண்டுமென்பதுதான். சலிப்பின்றிப் படித்தவர்கள் சிந்தனை செய்யத் தொடங்கி விடுவார்களல்லவா?

விக்ருதி,
மார்கழி
௯

வாசகர்களுக்கு

(மூன்றாம் பதிப்பு)

தேன், சர்க்கரை, கற்கண்டு இம் மூன்றனுள், கற்கண்டைச் சுவைக்கிற மாதிரி இந்தச் சமுதாய ஒப்பந்தத்தைப் படிப்பது. இதனைப் படித்துப் படித்துச் சிந்திக்க வேண்டும்; சிந்தித்துச் சிந்தித்துப் படிக்க வேண்டும். இங்ஙனம் படித்துச் சிந்திக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமும், சிந்தித்துப் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலும், தமிழ் நாட்டில் வளர்ந்து வருவது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயமாகும். இந்த நூலைப் படிக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பங்கொண்ட அன்பர்களின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் அதிகப்பட்டு வருவதைக்கொண்டு இதனை ஒருவாறு தெரிந்துகொள்ளலாம். இந்த அன்பர்களின் எண்ணிக்கை, மேலும் மேலும் பெருக வேண்டுமென்பதே என் போன்றாரின் பிரார்த்தனை.

இந்த மூன்றாம் பதிப்பு, சில வருஷங்களுக்கு முந்தியே வெளி வந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் தவிர்க்க முடியாத சில காரணங்களினால் வெளிக்கொணர முடியவில்லை. இப்பொழுதேனும் வெளிக்கொணரக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டதற்குச் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

இந்தப் பதிப்பில் விசேஷமான மாற்றங்கள் எதுவும் செய்யப்படவில்லை. அடிக்குறிப்புக்கள் மட்டும் சில சில இடங்களில் மாற்றமடைந்திருக்கின்றன. அவ்வளவுதான்.

இதுகாறும் எனது நூல்களுக்கு ஆதரவு அளித்து வந்த தமிழ்ச் சகோதரர்கள், இதுபோல் இன்னும் பல நூல்களை எழுத எனக்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தியாகராயநகர்,
சென்னை
15—10—50

முதல் பாகம்

வாழ்க்கைச் சுகங்கள் அதிகமாக ஆக, கலைகள் பூரணத்துவமடைய அடைய, ஆடம்பரம் பெருகப்பெருக, உண்மையான வீரம் தேய்ந்துபோகிறது; ஒழுக்கங்கள் மறைந்து போகின்றன.

—ரூஸ்ஸோ

ரூஸ்ஸோ
1712-1778

பீடிகை

இப்பொழுது ஜனங்கள் எந்த மாதிரி இருக்கிறார்களோ அந்த மாதிரியே அவர்கள் இனி எப்பொழுதும் இருப் பார்களென்று வைத்துக்கொள்வோம். இவர்களுக்கனு கூலமாக எவ்வளவு நல்ல முறையில் சட்டங்களை இயற்றிக் கொடுக்கலாமோ அவ்வளவு நல்ல முறையில் சட்டங்கள் இயற்றிக்கொடுக்கப்படுவதாகவும் வைத்துக்கொள்வோம் இப்படிச் செய்து கொடுத்தால், இந்த ஜனங்கள் சம்பந்தப் பட்டவிவகாரங்கள், இப்படி இப்படித்தான் ஒழுங்காகவும் நியாயமாகவும் நிருவாகம் செய்யப்பட வேண்டுமென்று கண்டிப்பான விதிகள் ஏற்படுத்துவது சாத்தியமா? இதைப் பற்றித்தான் நான் இங்கே ஆராய்ச்சிசெய்யப்போகிறேன். இப்படி ஆராய்ச்சி செய்கிறபோது, ஜனங்களுக்கு என்ன உரிமைகள் அனுமதிக்கப்படுகின்றனவோ அவை, அவர் களுக்கு நன்மை பயப்பதாகவும் இருக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இரண்டையும், அதாவது உரிமைகளையும் நன்மைகளையும் ஒன்றுபடுத்திக்கொண்டே செல்வேன். ஏனென்றால் ஜனங்களுக்கு வழங்கப்படுகிற நீதி, அவர் களுக்குப் பயனுடையதாக இருக்கவேண்டுமானால், நீதி வேறாகவும் பயன் வேறாகவும் பிரிந்துவிடக் கூடாதல்லவா?

இந்த ஆராய்ச்சி எவ்வளவு முக்கியமானதுஎன்பதைப் பற்றி நான் இங்கு வற்புறுத்திக் காட்ட வேண்டுவதில்லை. "அரசியலைப்பற்றி எழுதுவதற்கு நீ என்ன அரசனா, அல்லது சட்ட நிருபணம் செய்கிறவனா" என்று என்னைப் பார்த்து நீங்கள் கேட்கலாம். நான் அரசனுமில்லை; சட்ட நிருபணம் செய்கிறவனுமில்லை. இதனாலேயே நான் அரசி யலைப்பற்றி எழுதத் துணிந்திருக்கிறேன். நான் ஓர் அரச னாகவோ, சட்ட நிருபணம் செய்கிறவனாகவோ இருந்தால், அரசியல் சம்பந்தமாக என்னென்ன செய்யவேண்டுமென் பதைப்பற்றிச் சொல்லி என் காலத்தை வீணாக்கிக்கொண் டிருக்க மாட்டேன். என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச்

செய்வேன்; அல்லது ஒன்றுஞ்செய்யாமல் சும்மா இருந்து விடுவேன்.

நான் ஒரு சுதந்திர ராஜ்யத்தின் பிரஜையாகப் பிறந்தவன். அந்த ராஜ்ய அமைப்பிலே நான் ஓர் அங்கத்தினன். பொதுஜன விவகாரங்களைப்பற்றி நான் சொல்கிற அபிப்பிராயத்திற்கு அதிக மதிப்பில்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் அபிப்பிராயஞ் சொல்ல எனக்கு உரிமை உண்டு. அந்த உரிமை ஒன்றே, பொதுஜன விவகாரங்களைப்பற்றி நான் அதிகமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற என் கடமையை வற்புறுத்துகிறது. பற்பல அரசாங்க அமைப்புகளைப்பற்றி நான் ஆராய்ச்சி செய்யச் செய்ய, என் தாய் நாட்டை நான் ஏன் இன்னும் அதிகமாக நேசிக்கவேண்டுமென்பதற்கான காரணங்களும் அதிகமாகிக் கொண்டு போகின்றன. அதாவது ,என்னுடைய இந்த ஆராய்ச்சி, என்னுடைய தாய் நாட்டை இன்னும் அதிகமாக நேசிக்கும்படி செய்கிறது.[1]

I. மனிதன் சுதந்திரமுள்ளவன்

மனிதன், பிறக்கிறபோது சுதந்திர முள்ளவனாகவே பிறக்கிறான். ஆனால் பிறகு, அவனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிறபோது, அவன் எங்குப் பார்த்தாலும் அடிமைப் பட்டவனாகவே கிடக்கிறான். ஒவ்வொரு மனிதனும், தானே மற்றவர்களுக்கு எஜமானன் என்றெண்ணுகிறான். ஆனால் உண்மையில், இவன்தான், மற்றெல்லோரைக் காட்டிலும் பெரிய அடிமையா யிருக்கிறான். என்ன

---

1 ரூஸ்ஸோ பிறந்தது ஜினீவாவில். இதைப்பற்றி இவன் எப்பொழுதுமே பெருமையாகப் பேசிக்கொள்கிறான். தன் பெயரை எழுதுகிறபோதுகூட "ழேன் ழக்கே ரூஸ்ஸோ ஜினீவாவின் பிரஜை" என்றுதான் எழுதுவான். இப்படி இவனுக்கு இந்த நாட்டுப் பற்று உண்டானதற்கு இவன் தகப்பனே முக்கிய காரணம். ரூஸ்ஸோ, சிறு குழந்தையா யிருக்கிற காலத்திலிருந்தே "ரூஸ்ஸோ, உன் தேசத்தை நேசி" என்று சொல்லிக்கொடுத்து வந்தான். இதில் துக்கப்படக்கூடிய விஷயமென்னவென்றால், எந்த ஜினீவாவை ரூஸ்ஸோ அதிகமாக நேசித்தானோ அந்த ஜினீவாவே, இவனுடைய நூல்களைப் பகிரங்கமாகத் தீயிட்டுக் கொளுத்தியது.

வேடிக்கை! இப்படிச் சுதந்திரத்தோடு பிறந்த மனிதன் அடிமையாகிவிட்டிருக்கிறானே, இந்த மாறுதல் எப்படி உண்டாயிற்று? அஃது எனக்குத் தெரியாது. "சரி, இஃது உனக்குத் தெரியாவிட்டால் போகட்டும்; இந்த மாறுதல் நியாயமென்று சிலர் 'சாதிக்கிறார்களல்லவா; அதற்கு என்ன ஆதாரம்" என்று நீங்கள் கேட்கலாம். இந்தக் கேள்விக்கு நான் ஒருவாறு சமாதானம் கூறமுடியும் என்று கருதுகிறேன்.

பலாதகாரம், அந்தப் பலாத்காரத்தைப் பிரயோகம் செய்வதனால் உண்டாகிற விளைவுகள் ஆகிய இவற்றை மட்டும் முதலில் எடுத்துக்கொண்டு பேசுகிறேன். பலாத்காரத்தை உபயோகப்படுத்தி, ஒரு ஜாதியாரை நீங்கள் அடக்கியாள்கிறீர்கள்; அந்த ஜாதியாரும் உங்களுக்கு அடங்கி நடக்கிறார்கள். இப்படி நீங்கள் அடக்கியாள்வதும், அவர்கள் அடங்கி நடப்பதும் நியாயமென்றுதானே நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்? சரி. ஆனால் அதே ஜாதியார், உங்களுடைய பந்தத்தினின்று தங்களை விடுவித்துக் கொள்ள முயற்சி செய்து, அப்படியே விடுவித்தும் கொண்டு விடுகிறார்களென்று வைத்துக்கொள்வோம். அதுவும் நியாயமே. எந்த நியாயத்தைக்கொண்டு நீங்கள் அவர்களுடைய சுதந்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டீர்களோ அதே நியாயத்தைக்கொண்டு அவர்கள் மீண்டும் தங்கள் சுதந்திரத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு விட்டார்கள். அவ்வளவு தான். நீங்கள் செய்தது நியாயமானால் அவர்கள் செய்ததும் நியாயம்.[1] ஆனால் சமுதாய ஒழுங்கு என்று சொல்கிறார்

1 "பலாத்காரத்தின் மூலமாக அதிகாரத்தை அடைவது,'ஆக்ரமிப்பு' என்றே சொல்லப்படவேண்டும். இந்த ஆக்ரமிப்பு அதிகாரமானது எதுவரையில் செல்லுபடியாகுமென்றால், எவனொருவன், தன் பலாத்கார சக்தியின் துணைகொண்டு இந்த அதிகாரத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டானோ அவனிடத்தில், இந்தப் பலாத்கார சக்தி மேலோங்கியும், அவனுக்கு அடங்கி நடக்கிற ஜனங்களுடைய சக்தி குறைவாகவும் இருக்கிறவரையில்தான். அந்த ஜனங்களே, சக்தி பெற்றவர்களாகி, தங்களை பந்தத்தினின்றும் விடுதலைசெய்துகொண்டு விடுவார்களானால், எந்த நியாயத்தைக்கொண்டு அவர்கள் பந்தத்திற்குட்படுத்தப்பட்டார்களோ அதேநியாயத்தைக்கொண்டுதான் அவர்கள் அந்த பந்தத்தினின்று விடுவித்துக்கொள்கிறார்கள். எந்த நியாயம்,

களே, அதாவது ஜனசார நியமம், அஃது ஒரு தெய்விக உரிமை. அந்த உரிமைதான், மற்றெல்லா உரிமைகளுக்கும் அஸ்திவாரம் போலிருப்பது. ஆனால் அந்த உரிமையோ, இயற்கையாக, அதாவது தானாக ஏற்படுவதில்லை; சம்பிரதாயங்களின் மீதுதான் ஏற்படுகிறது. அப்படியானால் இந்தச் சம்பிரதாயங்கள் என்னவென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன்னர், மேலே நான் சொன்ன சித்தாந்தத்தை, அதாவது எந்த நியாயத்தைக் கொண்டு ஜனங்களுடைய சுதந்திரம் பறிமுதல்செய்யப்பட்டதோ அதே நியாயத்தைக்கொண்டு அந்த ஜனங்கள், மீண்டும் தங்கள் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்கிற சித்தாந்தத்தை நிர்த்தாரணம் செய்துகாட்ட விரும்புகிறேன்.

2. ஆதி சமுதாயம்

உலகத்திலேற்பட்டிருக்கிற எல்லாச் சமுதாயங்களைக் காட்டிலும் மிகப் பழமையான சமுதாயம் குடும்பம்.[1] இதுதான் இயற்கையான சமுதாயமுங்கூட. ஆயினும் ஒரு குடும்பத்திலே பிறந்த குழந்தைகள், தங்கள் தகப்பனிடத்தில் எதுவரையில் அன்பு செலுத்துகின்றனவென்று பார்த்தால் தங்கள் க்ஷேமத்திற்கு அந்தத் தகப்பன் தேவையாயிருக்கிற வரையில்தான். இந்தத் தேவை முடிந்தவுடனே, தகப்பனுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் இயற்கையாக ஏற்பட்டிருந்த உறவானது நீங்கிப் போகிறது. குழந்தைகள், தங்கள் தகப்பனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டிய அவசியத்தினின்றும் விடுதலையடைகிறார்கள். அப்படியே, தகப்பனும், குழந்தைகளுக்காகப் படுகிற கவலைகளினின்று விடுதலை

ஆக்ரமிப்பு அதிகாரத்தை அளித்ததோ அதே நியாயம், அந்த அதிகாரத்தை ரத்து செய்துவிடுகிறது. பலமுடையவர்களுக்கேற்பட்ட நியாயமென்றே இதனைச் சொல்லவேண்டும்.' இது டெனிஸ் டிடெரோ (Denis Diderct, 1713—1784) என்ற பிரெஞ்சு அறிஞனுடைய அபிப்பிராயம்.

1 இதே கருத்தை அரிஸ்டாட்டல் (Aristotle கி. மு. 384-322) என்ற கிரேக்க அறிஞனும், தனது அரச நீதி என்ற நூலின்முதற்புத்தகம் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் தெரிவிக்கிறான்.

யடைகிறான். இப்படி விடுதலை யடைந்த இரண்டு பேரும், அதாவது குழந்தைகளும் தகப்பனும் சுதந்திர புருஷர்களாகிவிடுகிறார்கள்; சம அந்தஸ்து அடைந்துவிடுகிறார்கள். இப்படிச் சுதந்திரமும் சம அந்தஸ்தும் பெற்றுவிட்டபிறகு, தந்தையும் மக்களும் ஒரே குடும்பத்தில் சேர்ந்து வாழ்வார்களானால், அஃது இயற்கையான உறவாகாது; பரஸ்பரம் ஒருவர்க்கொருவர் வலிய ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிற உறவாகும். ஏதோ ஒரு சம்பிரதாயத்தின் பேரில்தான், இந்தக் குடும்பம், ஏக குடும்பமாக இருக்கிறதென்று சொல்லவேண்டும்.

தகப்பனுரிடமிருந்து குழந்தைகள் பிறந்தவர்களாயிருந்தாலும், பின்னர், தந்தையும் குழந்தைகளும் ஒரே விதமான சுதந்திரத்துடன் வாழ்கிறார்களல்லவா, இஃதெப்படி என்று நீங்கள் கேட்கலாம். இது மனித சுபாவத்தின் விளைவு. சாதாரணமாக' மனிதனுடைய சுபாவம் என்னவென்றால், தான் க்ஷேமமாயிருப்பதற்கு என்னென்ன தேவையோ அவைகளை மட்டும் கவனித்துக் கொள்வதுதான். அதற்காக என்னென்ன கவலைகள் படவேண்டுமோ அவைகளை மட்டுமே படுகிறான். நன்மையிது, தீமையிது என்று பாகுபடுத்திப் பார்க்கிற சக்தி இவனுக்கு உண்டாகிறது. தன்னுடைய க்ஷேமத்திற்காக என்னென்ன சாதனங்களைக் கையாளலாம் என்பதை இவனே நிர்ணயித்துக் கொள்கிறான். இப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைந்ததும் இவன்—இந்த மனிதன்—தானே, தனக்கு எஜமானனாகிறான்.

குடும்பம் என்பது ஒரு நமூனு. வேண்டுமானால் இதை ஒரு பழைய காலத்து நமூனு என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இந்த நமூனுவைக் கொண்டுதான் அரசியல் சமுதாயங்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. அதாவது, அரசியல் காரணங்களினால் ஏற்பட்ட சமுதாயங்கள் யாவும், குடும்பத்தையே ஒரு முன் மாதிரியாகக்கொண்டு அமைந்திருக்கின்றனவென்று அர்த்தம். இதனால் என்ன தெரிகிறதென்றால், குடும்பமும் சமுதாயமும் ஒரேமாதிரி அமைப்புடையவை என்று தெரிகிறது. குடும்பத்திற்கு எஜமானன் தந்தை; சமுதாயத்திற்கு எஜமானன் அரசன். குடும்பத்தின் பிரஜைகள் குழந்தைகள்; சமுதாயத்தின் பிரஜைகள்

ஜனங்கள்.[1] தந்தையாகட்டும் பிள்ளைகளாகட்டும், அரசனு கட்டும் பிரஜைகளாகட்டும், எல்லோருமே, சுதந்திரத்துடனும் ஒரே மாதிரியாகவும் பிறக்கிறார்கள். இப்படிச் சுதந்திரத்துடனும் ஒரேமாதிரியாகவும் பிறந்திருக்கிற இவர்கள், ஏன் தங்கள் சுதந்திரத்தை பரம்பரம் பராதீனப்படுத்தி விடுகிறார்கள் என்று கேட்டால், எல்லாம் தங்களுடைய சொந்த நன்மையை முன்னிட்டுத்தான். அப்படியானல் ஒரு குடும்பத்திற்கும் ராஜ்யத்திற்கும், ஒரு தகப்பனுக்கும் அரசனுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன? குடும்பத்திலே தகப்பன், தன் குழந்தைகள் விஷயத்தில் அதிகமான அக்கரை செலுத்துகிறன். எந்தப் பிரதிப்பிரயோஜனத்தை எதிர்பார்த்து அவன் இந்த அக்கரையைச் செலுத்துகிறன்? குழந்தைகள் மீது அவன் அன்பு பாராட்டுகிறனே அது தான், அந்த அன்புதான், அவன் அடைகிற பிரதிப் பிரயோஜனம். அதாவது அன்பு காரணமாகத்தான் அவன் அக்கரை செலுத்துகிறன். ஒரு ராஜ்யத்திலே, அரசன், தன் பிரஜைகளின் மீது பரிபூரணமாக அன்பு செலுத்துகிறனென்று சொல்லமுடியாது. ஆனல் ஜனங்களை ஆள்கிறோமென்ற சந்தோஷம் அவனுக்கு உண்டாகிறது. அதாவது, தகப்பன், அன்பினல் குழந்தைகளின் விஷயத்தில் அக்கரை செலுத்துகிறன். அரசன் ஆள்கிறோமென்ற சந்தோஷத்தினல் பிரஜைகளின்மீது அக்கரை செலுத்துகிறன்.

ஜனங்களுடைய நன்மைக்காகவே எல்லா அதிகாரங்களும, எல்லாச் சட்ட திட்டங்களும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று சொன்னல், அப்படி யொன்றுமில்லை யென்கிறன் க்ரோஷியஸ். தன் கட்சிக்கு ஆதாரமாக இவன் அடிமை வழக்கத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறன்.[2]

---

1 "வழி வழியாக வந்துகொண்டிருக்கும் சரித்திரப் போக்கில் குடும்பம் என்பது ஒரு சிறிய அமிசம்; ஜாதி அல்லது சமுதாயம் என்பது பெரிய அமிசம்" என்று ஆஸ்வால்ட் ஸ்பெங்க்ளர் என்ற ஜெர்மானிய அறிஞன் கூறுகிறன். Decline of the West by Oswald Spengler Vol II P. 361

2 Grotius 1583—1645. ஹாலந்து நாட்டிலே பிறந்த ஒரு சட்ட நிபுணன். சர்வதேச சட்ட விவகாரங்களைப்பற்றி ஒரு நூலெழுதி இவன் பிரசித்திபெற்றன். இதற்கு De Jure Belli et Pacis என்று பெயர். இவனுடைய சித்தாந்தப்படி, ஜனங்களுக்கு ஆதிக்கஞ்

ஏற்கனவே நடந்து போயிருக்கிற ஏதேனும் ஒரு சம்பவத்தை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு, தன் கட்சியை நிலைநாட்டப் பார்ப்பது க்ரோஷியஸின் வழக்கம். இதைக் காட்டிலும் வேறுவிதமான முறையை இவன் அனுசரித்திருக்கலாம். ஆனால் அது கொடுங்கோலர்களுக்குச் சாதகமாயிராதல்லவா?

அப்படியானால், க்ரோஷியஸின் கட்சிப்படி மானிட ஜாதியானது ஒரு நூறு பேருக்குச் சொந்தமா, அல்லது இந்த நூறு பேரும் மானிட ஜாதிக்குச் சொந்தமானவர்களாவென்பது சந்தேகாஸ்பதமான விஷயம். அவனுடைய நூலைப் பூராவும் படித்துப் பார்த்தால், மானிட ஜாதியானது, ஒரு நூறு பேருக்குச் சொந்தமானது என்ற கொள்கையையே அவன் ஆதரிக்கிறான் என்று தோன்றுகிறது. ஹாப்ஸ் என்பவனுடைய கொள்கையும் இதுதான்[1]

செலுத்துகிற அதிகாரமே கிடையாது. அதே பிரகாரம் எல்லா அரசாங்கங்களும் ஆளப்படுவோருடைய நன்மைக்காக மட்டும் ஏற்படவில்லை. ஒரு ஜாதியாரை மற்றொரு ஜாதியார் வெற்றிகொண்டுவிட்டால், வெற்றியடைந்த ஜாதியார், வெற்றிகொள்ளப்பட்ட ஜாதியார் மீது ஆதிக்கஞ் செலுத்தலாம். அல்லது எந்த ஒரு ஜாதியாரேனும், நாங்கள் இன்னாருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறோம் என்று சொல்லித் தாங்களே வலிய, தங்கள் சுதந்திரத்தைப் பாராதீனப்படுத்தினால் அவர்கள்மீதும் ஆதிக்கஞ் செலுத்தலாம். இப்படி இரண்டு வகையாகத்தான் ஆதிக்கம் ஏற்படுகிறது. யாரொருவருக்கு ஆதிக்கம் ஏற்படுகிறதோ, அவர்கள் தங்கள் க்ஷேமத்தை முன்னிட்டுத்தான் அரசாங்கத்தை அமைத்துக்கொள்வார்களே தவிர, ஆளப்படுவோருடைய நன்மையை உத்தேசித்து மட்டும் அமைத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

1 Thomas Hobbes 1588—1679. ஓர் ஆங்கிலேய தத்துவ ஞானி. கலீலியோ, பென் ஜான்ஸன், பேக்கன், டேகார்த் முதலிய பேரறிஞர்களின் நண்பன். இங்கிலாந்தில், இரண்டாவது சார்லஸ் மன்னன் (Charles II 1630—1685) இளவரசனா யிருந்தபோது, அவனுக்குக் கணித போதகாசிரியனாக இருந்தவன். அரசியல் தத்துவங்களை சாஸ்திர ரீதியாக ஆராய்ச்சி செய்த ஆங்கில அறிஞர்களில் இவனுக்குப் பிரதம ஸ்தானம் உண்டு. இவனுடைய சித்தாந்தப்படி, அரசனுக்கு, ஜனங்களைத் தன்னிச்சைப்படி ஆள பரிபூரண அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் ஜனங்கள் தங்களுக்குள்ளேயே செய்துகொண்ட ஓர் ஒப்பந்தத்தின் மூலமாக அரசனைத் தெரிந்தெடுக்கிறார்கள். எப்படி

இதன்படி பார்ப்போமானால், மானிட சமுதாயத்தை ஒரு மாட்டுமந்தைக்கு ஒப்பிடவேண்டும். ஆடுமாடுகள் மேய்ச்சலுக்கு எப்படித் தனித்தனி மந்தைகளாகப் பிரித்துவிடப்படுகின்றனவோ, அதைப்போல் மானிட சமுதாயமும் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு மந்தைக்கும் ஒவ்வோர் எஜமானன் இருப்பதுபோல், ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் ஒவ்வோர் அரசன் இருக்கிறான். எஜமானன் தன் மந்தையிலுள்ள கால்நடைகளையும், அரசன் தன் பிரிவிலுள்ள ஜனங்களையும் மிகவும் அக்கரையோடு முறையே கண்காணித்து வருகிறார்கள். ஏன் தெரியுமா? கொன்று தின்பதற்கு!

எப்படி ஆடு மாடுகளை மேய்க்கிற எஜமானன், அந்த ஆடு மாடுகளைவிட இயற்கையிலேயே உயர்ந்தவனாயிருக்கிறானோ, அப்படியே மனிதக் கூட்டத்தின் எஜமானனாகிய அரசனும், தனது ஜனங்களைவிட இயற்கையிலேயே மேம்பட்டவனாயிருக்கிறான். கலிகுலா[1] என்ற ரோம சக்ரவர்த்தியானவன் இந்த உவமையை ஆதாரமாகக் கொண்டோ என்னவோ, அரசர்களெல்லோரும் கடவுளர்கள், அல்லது ஜனங்களெல்லோரும் மிருகங்கள் என்று

யென்றால் ஜனங்கள், எப்பொழுதுமே, தங்களுடைய க்ஷேமத்தையும் சௌக்கியத்தையும் நாடுகிறவர்கள். அப்படி நாடுகிறபோது, மற்றவர்களுடைய க்ஷேமத்தையும் சௌக்கியத்தையும் பாதிக்கிற விதமாக நடந்துகொள்வது அவர்களுடைய சுபாவம். இப்படி பரஸ்பரம் பாதகம் ஏற்படாதபடி பாதுகாக்க ஓர் அரசன் தேவை. அதற்காக அவர்கள் பரஸ்பர சம்மதத்தின் பேரில் ஓர் அரசனைத் தெரிந்தெடுக்கிறார்கள். அவன், தன்னைத் தெரிந்தெடுத்ததற்கு நன்றியாக ஜனங்களுக்குச் சில சமுதாய உரிமைகளை வழங்குகிறான். ஆனால் அந்த உரிமைகளை எப்படி வழங்கவேண்டும், எவ்வளவு வழங்கவேண்டும் என்பதை நிர்ணயிக்கிற அதிகாரம் அவனுக்கே, அந்த அரசனுக்கே உண்டு. அதாவது, ஜனங்களுடைய பரஸ்பர சம்மதத்தின்பேரிலும், அரசனுடைய பரிபூரண அதிகாரத்தின் பேரிலும் ஒரு சமுதாயம் இயங்குகிறது என்பது இவனுடைய கோட்பாடு.

1 Caligula. கி. பி. 37 லிருந்து 41 வரை, ரோம சக்ரவர்த்தியாயிருந்து ஆண்டவன். ரோமாபுரி வாசிகளைச் சித்திரவதை செய்தான். ஜனங்கள், இவனுடைய கொடுமையைச் சகிக்க முடியாமல், இவனைக் கொலை செய்துவிட்டார்கள்.

வாதஞ் செய்ததாக, பிலோ[1] என்பவன், தான் எழுதி வைத்துப்போன சரித்திரத்தில் குறிப்பிடுகிறான்.

கலிகுலாவின் இந்தத் தர்க்க நியாயத்தை அனுசரித்துத்தான், க்ரோஷியஸ், ஹாப்ஸ் ஆகியோர் தங்களுடைய கொள்கைகளை நிர்த்தாரணம் செய்தார்கள் போலும்! ஆனல் இவர்களெல்லோருக்கும் முன்னரேயே, அரிஸ்ட்டாட்டல் என்பவன், இதே மாதிரிதான் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறான். அதாவது மனிதர்களிற் சிலர் அடிமைத் தொழில் செய்வதற்காகவே பிறந்திருக்கிறார்களென்றும், இன்னும் சிலர் ஆதிக்கஞ் செலுத்துவதற்காகவே பிறந்திருக்கிறார்களென்றும் அரிஸ்ட்டாட்டல்[2] கூறுகிறான்.

அரிஸ்டாட்டல் சொன்னது சரிதான். ஆனல் அவன் காரியத்தைக் காரணமென்று தவருகக் கருதிவிட்டான். அடிமைத்தனத்திலே பிறந்தவர்கள், அதாவது அடிமைத் தனமாகிற சூழ்நிலையிலிருந்து பிறந்தவர்கள், அடிமைகளாகத்தானே வாழ்க்கையை நடத்துவார்கள்? இது சகஜந் தானே? இந்த அடிமைகள், தங்கள் பந்ததல், தங்களுடைய எல்லாவற்றையும் இழந்துவிடுகிறார்கள். தங்களுடைய பந்தத்தினின்று விடுதலையடைய வேண்டுமென்ற ஆசையைக்கூட இழந்துவிடுகிறார்கள். அதாவது அந்த ஆசைகூட இவர்களுக்கில்லாமற் போய்விடுகிறது. எப்படி யுலிஸெஸ் என்பவனுடைய துணைவர்கள், மிருகத்தனமாக நடந்து கொள்வதிலே விசேஷப் பிரீதி காட்டினார்

1 Philo கிரேக்க கலாசாரங்களை மேற்கொண்ட ஒரு யூதஞானி. தங்களுடைய பிளேட்டோ என்பர் யூதர் இவனை. கி.பி. முதல் சகாப்தத்தில் கலிகுலா என்பவன் ரோம சக்ரவர்த்தியாக அரசாண்ட காலத்தில் தன்னைப்போல் ஓர் உருவச்சிலை நிர்மாணிக்கச்செய்து அதனையே யூதர்களனைவரும் வணங்கவேண்டுமென்று உத்தரவிட்டான். இந்த உத்தரவை ரத்துசெய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ள, பிலோ, ஒரு தூதுகோஷ்டியின் தலைவனுக கி. பி. 39—40-ஆம் வருஷத்தில் ரோமாபுரிக்குச் சென்றான். ஆனல் இவன் முயற்சி பலிக்கவில்லை.

2 அரிஸ்ட்டாட்டல், தன்னுடைய இந்தக்கட்சியை மிக அழகாகவும் தர்க்க ரீதியாகவும் சாதித்திருக்கிறான் அரசநீதி என்ற நூலில். முதற் புத்தகம ஐந்தாவது ஆருவது அத்தியாயங்களைப் பார்க்க.

களோ[1] அப்படிப் போல், இந்த அடிமைகளும் தங்கள் அடிமைத்தனத்தைப் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள். சிலர், இயற்கைக்கு விரோதமாக அடிமைகளாயிருக்கிறார்களே யென்று சொன்னால் அதற்குக் காரணம், இயற்கைக்கு விரோதமாக ஏற்கனவே சிலர் அடிமைகளாயிருந்ததுதான். ஆரம்பத்தில் ஒருசிலர் பலாத்காரத்தினால் அடிமைகளாக் கப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய கோழைத்தனமானது. அவர்களை அந்தஅடிமைப் பந்தத்திலேயே வைத்துவிட்டது.

ஆதாம் அரசனைப்பற்றியோ, அல்லது இந்தப் பூலோகத்தைத் தங்களுக்குள்ளேயே மூன்று பிரிவாகப் பகிர்ந்து கொண்ட மூன்று அரசகுமாரர்களின் பிதாவான நோவா என்ற சக்ரவர்த்தியைப் பற்றியோ இங்கு நான் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. இப்படி நான் அடக்கமும் ஒடுக்கமுமாகப் பேசுவது பலருக்குத் திருப்தியளிக்குமென்றே நம்புகிறேன்.[2] ஏனென்றால், மேலே சொன்ன மூன்று அரச

1 யுலிஸ்ஸெஸ்-Ulysses கிரேக்கப்புலவனாகிய ஹோமர் என்பவன் எழுதி வைத்துப்போன ஒடிஸ்ஸே (Odyssey) என்ற காவியத்தின் கதாநாயகன். இவனைச் சிறந்த வீரனாகவும், தேவர்களை விடச் சிறந்த அறிஞனாகவும், ஹோமர், தன்காவியத்தில் சிருஷ்டித்திருக்கிறான். யுலிஸ்ஸெஸ்ஸின் நண்பர்கள், ஸர்க்கே என்ற தீவுக்குச் சென்றார்களென்றும், அந்தத் தீவிலிருந்த ஒரு தேவதையினால் இவர்களில் யூரிலோகஸ் என்ற ஒருவன் தவிர மற்றவர்களெல்லோரும் பன்றி உருவங்களாக மாற்றப்பட்டு விட்டார்களென்றும், யுலிஸ்ஸெஸ்ஸின் முயற்சியால் இவர்கள் மறுபடியும் மனிதர்களாக்கப்பட்டார்களென்றும் ஒடிஸ்ஸே என்ற கிரேக்க காவியம் கூறுகிறது. இதனையே ரூஸ்ஸோ இங்குக் குறிப்பிடுகிறான். Odyssey—Bk. X.

2 பில்மர் (Sir Robert Filmer 1589—1653) என்ற ஓர் ஆங்கிலேய அரசியல்வாதி, அரசர்கள் தெய்விக உரிமை படைத்தவர்கள் என்ற கொள்கையை நிர்த்தாரணம் செய்து ஒரு நூலெழுதியிருக்கிறான். அந்தத் தெய்விக உரிமையைத்தான் இங்கு ரூஸ்ஸோ ஜாடையாகப் பரிகசிக்கிறான். பில்மரின் சித்தாந்தப்படி, ஆதாம் என்கிற ஆதி மனிதனிடமிருந்து அரசியல் அதிகாரம் பிறந்தது. இந்த அதிகாரத்தை ஆதாமுக்குக் கடவுளே அளித்தார். ஆதாமிடமிருந்து, அரசியல் அதிகாரமானது, தலைமுறை தலைமுறையாக வந்துகொண்டிருந்தது. அதனால் அரச உரிமையானது, தெய்விக சம்பந்தமுடையது என்பது பில்மரின் சித்தாந்தம்.கிறிஸ்தவ வேதமாகிய பைபிளின்படி

குமாரர்களில் மூத்த அரச குமாரனின் நேர் சந்ததியைச் சேர்ந்தவன் நான். எனது வமிசாவளியை நான்பரிசோதித்துப் பார்ப்பேனாகில் மானிட ஜாதியின் நியாயமான அரசனாக நான் ஏன் இருக்கக்கூடாது? இஃது எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். ராபின்ஸன்[1] எப்படி, தான் வசித்த தீவில் தானே அரசனாயிருந்தானோ அப்படியே ஆதாமும்-இந்த உலகத்தில் அவன் ஒருவன் மட்டுமாயிருந்த போது—இந்த உலகத்திற்கு அரசனாயிருந்தானென்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அப்படிப்பட்ட அரசன், தன் சிங்காதனத்தின்மீது ஸ்திரமாக உட்கார்ந்திருந்ததோடு, எந்த விதமான கலகங்கள், யுத்தங்கள் சூழ்ச்சிகள் முதலியவைகளினால் பயப்படாதவனாகவுமிருந்தான் என்றால், அவனுடைய ஏகாதிபத்தியத்தின் நிலைமை திருப்தி தரத்தக்க விஷயந்தானே?

3. ஒரு பலசாலியின் உரிமை

ஒருமனிதன் பலசாலியாயிருக்கிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவன், தன்னுடைய பலத்தின் உதவியைக் கொண்டே எப்பொழுதும் எஜமானனாக இருந்து பிறர் மீது ஆதிக்கம் செலுத்திக்கொண்டிருக்க முடியுமா? முடியாது. அப்படி ஆதிக்கம் செலுத்தவேண்டுமானால், தன்னுடைய ஆதிக்கத்தைஉரிமையாக்கிக்கொள்ளவேண்டும்; மற்றவர்கள் தனக்கு அடங்கி நடப்பதை அவர்களுடைய

யுகப் பிரளயத்திற்கு பிறகு, உலகத்தில் நோவா என்ற மன்னனும் அவன் மூன்று மக்களுமே உயிரோடிருந்தார்கள். இந்த மூன்று மக்களுடைய சந்ததியார்தான் அரசர்கள். ஆகையால் அரசர்களுக்கு ஆளும் உரிமை எப்பொழுதும் உண்டு என்றும், மற்ற ஜனங்கள் இந்த உரிமையோடு பிறக்கவில்லையென்றும் பலவிதமாகத் தன் கட்சியை நிலைநாட்ட முயன்றான் பில்மர். இவன் கொள்கையைக் கண்டித்துப் பல நூல்கள் இவனுக்குப் பிற்காலத்தில் வெளிவந்தன.

4 ராபின்ஸன் க்ரூஸோ—Robinson Crusoe டேனியல் டீபோ (Daniel Defoe 1656—1731.) என்ற ஆங்கிலப் புலவன் எழுதிய ஒரு நூலின் கதாநாயகன். இவனை ஒரு தனிக்காட்டு ராஜாவாகச் சிருஷ்டித்து, இந்த நூலை டீபோ எழுதியிருக்கிறான். இந்த நூலை ரூஸ்ஸோ அதிகமாகப் போற்றுகிறான்.

கடமையாகச் செய்துவிடவேண்டும். அதாவது, பிறர்மீது ஆதிக்கஞ் செலுத்தத் தனக்கு உரிமையுண்டு என்று எஜமானன் கருதவேண்டும். அதைப்போல், அந்த எஜமானனுக்கு அடங்கி நடப்பது தங்கள் கடமையென்று மற்றவர்கள் கருதவேண்டும். அப்பொழுதுதான், பலசாலியான மனிதனுடைய பலத்துக்கு அர்த்தமிருக்கிறது. இப்படி பலசாலிகள், வலிந்துபெற்றுக்கொண்ட இந்த உரிமையே, பின்னர் ஒரு தத்துவமாகக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டது. இதனை நாம் விளக்கமாகத்தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? பலாத்காரமென்பது ஸ்தூல சக்தி. நான் ஒருவனை பலவந்தப்படுத்தி வேலை வாங்குகிறேன் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவன் விஷயத்தில் நான் உபயோகிக்கிற பலாத்காரம் இருக்கிறதே, அஃது, என்னுடைய தேக பலத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது; அதாவது என் ஸ்தூல சக்தியைப் பொறுத்திருக்கிறது. அப்படியானால், அந்தப் பலாத்காரத்தின் விளைவுகளிலிருந்து என்னவிதமான தர்ம நியாயங்கள் உதிக்கும்? ஒரு பலாத்கார சக்திக்கு நான் தலைவணங்கிக் கொடுக்கிறேனென்றால், அஃது அவசியத்தை முன்னிட்டுத்தான். என் இருதய பூர்வமாக நான் அந்தச் சக்திக்கு வணங்கிக்கொடுக்கவில்லை. தெளிவாகச்சொல்லப்போனால், அப்படி நான் வணங்கிக் கொடுப்பதுதான் புத்திசாலித்தனம். அப்படியானால், அது—தலை வணங்கிக் கொடுப்பது—என் கடமையென்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

பலாத்கார சக்தி கொண்டு பிறர் மீது ஆதிக்கஞ் செலுத்தத் தங்களுக்கு உரிமையுண்டு என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்களே அவர்களுடைய உரிமைகளினின்று விளைவது தீமைதான். பலாத்காரமே உரிமையாகி விடுமானால், அந்தப் பலாத்கார சக்தியை மற்றொரு பலாத்கார சக்தி வந்து தாக்கி அடக்கி விடுகிறபொழுது அப்படி அடக்குவது, அந்த மற்றொரு பலாத்கார சக்தியின் உரிமை தானே?[1]

---

1 பலவீனனான கோபாலனை, பலசாலியான கிருஷ்ணன் தன் பலாத்காரத்தைக்கொண்டு தாக்குகிறான் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அப்படித் தாக்கத் தனக்கு உரிமையுண்டு என்று கிருஷ்ணன் கருதுகிறான். கிருஷ்ணனைவிட பலசாலியான கோவிந்தன் தன்னுடைய பலாத்கார சக்தியைக் கொண்டு கிருஷ்ணனைத் தாக்கினால்

ஜனங்கள், ஒரு சட்டத்தை, பிறருக்கு எவ்வித தீங்கும் இல்லாத முறையில் மீறி நடப்பார்களானால் அப்படி அவர்கள் செய்வது நியாயமாகவும் இருக்க முடியுமல்லவா? பலசாலிகள் செய்யும் எந்தக் காரியமும் நியாயம் என்று கருதப்படுகிறபோது, யாருமே, தாங்கள் பலசாலிகளாயிருக்கும்படிக்கே காரியங்களைச் செய்வர். ஆனால் அந்த நியாயமானது பலாத்காரத்தின் துணையில்லாதபோது வலிவிழந்து போகிறது. அப்படிப்பட்ட நியாயம் என்ன நியாயம்? ஒருவனைப் பார்த்து, "நீ எனக்கு அடங்கிநடக்க வேண்டும்" என்று நான் சொல்வதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவனும், என் கட்டாயத்திற்காக எனக்கு அடங்கி நடக்கிறான். அப்படி அவன் அடங்கி நடப்பது அவன் கடமையென்று சொல்ல முடியுமா? முடியாது. ஆகையால், இந்த உரிமை அல்லது நியாயம் என்ற வார்த்தைக்கும் பலாத்காரம் என்ற வார்த்தைக்கும் சம்பந்தமேயில்லை. இங்கு இதற்கு அர்த்தமேயில்லை.

"அதிகார வர்க்கங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நட" என்று சொல்கிறார்கள். அப்படி யென்றால் என்ன அர்த்தம்? 'பலாத்காரத்திற்குத் தலை வணங்கு" என்பது தானே? இந்தத தத்துவம் நல்லதுதான். ஆனால் இதை வலியுறுத்திச் சொல்ல வேண்டியதும் அவசியமில்லை. ஏனென்றால் இந்தத் தத்துவத்தை யாருமே மீறி நடக்கமாட்டார்கள் எல்லா அதிகாரங்களும் கடவுளிடமிருந்தே வருகின்றனவென்று சொல்கிறார்கள். ரொப்ப சரி. ஆனல் எல்லா வியாதிகளுங் கூட கடவுளிடததிலிருந்துதான் வருகின்றன அதனால் நாம் ஒரு வைத்தியரைக் கூப்பிடாமல் இருக்கிறோமா? ஒரு காட்டிலே நான் போய்க்கொண்டிருக்கிற போழ்து, ஒரு கொள்ளைக்காரன் வழிமறித்து என் பணப்பையைப் பறித்துக் கொள்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவனுடைய பலாத்கார சக்திக்கு இணங்கி நான் அந்தப் பையைக் கொடுத்து விடுகிறேன். ஆனால் அந்தப் பையை

அதுவும் அவனுடைய உரிமைதானே. கோபாலனைத்தாக்க தனக்கு உரிமையுண்டென்று எப்படி கிருஷ்ணன் நினைக்கிறானே, அப்படியே, கிருஷ்ணனைத் தாக்கத் தனக்கு உரிமையுண்டென்று கோவிந்தனும் கருதலாமல்லவா? ஒருவனுக்குள்ள உரிமை மற்றொருவனுக்கும் உண்டல்லவா?

நான் ஒளித்து வைத்துக்கொள்ள முடிகிறபோதும், அவனுடைய பலாத்கார சக்திக்குப் பயந்து அதைக்கொடுத்துவிடவேண்டுமா? எப்படியும் அந்தக் கொள்ளைக்காரன் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற துப்பாக்கியானது, என்னைவிட பலாத்கார சக்திமிகுந்தது.

ஆகையால், பலாத்காரமே உரிமையும் நியாயமும் ஆகாது என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்வோமாக. சட்டரீதியான அதிகாரிகளைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு நாம் கீழ்ப்படியக் கட்டுப்பட்டவர்களல்ல.

4. அடிமைத்தனம்

எந்த மனிதனுக்கும் தன் சகோதர மனிதர்கள்மீது ஆதிக்கஞ்செலுத்த இயற்கையான அதிகாரம் கிடையாது. அதுபோல், பலாத்காரத்தினின்று உரிமை பிறப்பதில்லை. எனவே மனிதர்கள் ஒருவர்மீது ஒருவர் அதிகாரஞ் செலுத்துகிறார்களென்றால் எல்லாம் சம்பிரதாயத்தின மீதுதான்.[1]

ஒருதனிப்பட்ட மனிதன் தன்னுடைய சுதந்திரத்தை ஓர் எஜமானனுக்குப் பராதீனப்படுத்திவிட்டு, அவனுடைய அடிமையாகிவிடுவது சாத்தியமானால் ஒரு ஜாதி, தன்னுடைய சுதந்திரத்தை ஓர் அரசனுக்குப் பராதீனப் படுத்திவிட்டு ஏன் அவனுடைய அடிமையாகக்கூடாது? க்ரோஷியஸ் இப்படித்தான் கேட்கிறான். இங்கே விளக்கிச் சொல்லவேண்டிய விஷயங்கள் பல இருக்கின்றன. பராதீனப்படுத்தி விடுவது என்ற ஒரு வார்த்தையை மட்டும் எடுத்துக்கொள்வோம். பராதீனப்படுத்தி விடுவது என்று சொன்னால், கொடுத்து விடுவது அல்லது விற்று விடுவது என்று அர்த்தம். ஒரு மனிதன், மற்றொருவனுக்கு அடிமையாகி விடுகிறானென்று சொன்னால், அவன் தன்னையே அவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து விடுகிறானென்பது அர்த்தமில்லை. குறைந்த பட்சம் பார்த்தால் தன் ஜீவனத்திற்காக அவன் தன்னை விற்கிறான். ஆனால் ஒரு ஜாதி, ஏன் தன்னை விற்க

1 முதல் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டதே இங்கு விஸ்தரித்துக் கூறப்படுகிறது.

வேண்டும்? நியாயமாக ஓர் அரசன், தன் பிரஜைகளுக்கு, அவர்களுடைய ஜீவனத்திற்குத் தேவையான பொருள்களை உதவவேண்டும். அதற்குப் பதிலாக, அரசனே தன் ஜீவனத்திற்காக வேண்டிய பொருள்களை ஜனங்களிடமிருந்து பெறுகிறான். ராபெலே[1] என்பவனுடைய கட்சிப்படி, அரசன், சொற்பத் தேவைகளைக் கொண்டு வாழ்வதில்லை. அப்படியானால், பிரஜைகள், தங்களை அரசனுக்கு ஒப்புக் கொடுக்கிறபோது, தங்கள் சொத்துக்களையும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற நிபந்தனையின் மீதுதானே, தங்களையும் ஒப்புக் கொடுக்கிறார்களா? அப்படியானால் அவர்களிடத்தில் வாழ்க்கையை நடத்துவதற்காக மிஞ்சியிருப்பதுதான் என்ன?

இதற்குப் பதில் கூறலாம், சுயேச்சாதிகாரியான அரசன், தன் பிரஜைகளுக்குச் சமாதானத்தை வழங்குகிறானென்று.[2] அதாவது தன்னுடைய ஜனங்கள் சமாதானமாக வாழும்படி ஓர் அரசன் ஏற்பாடுகள் செய்து வைக்கிறானல்லவா? இருக்கலாம். ஆனால் இந்தச் சமாதானத்தினால் பிரஜைகள் அடைகிற லாபமென்ன? அரசனுடைய பேராசை காரணமாக ஏற்படுகிற யுத்தங்கள், ஜனங்களை வந்து தாக்குகின்றன. மற்றும், அவனுடைய தணிக்க முடியாத ஆசைகளும், நிருவாக ஊழலினால் ஏற்படுகிற சில்லரைத் தொந்திரவுகளும் சேர்ந்து ஜனங்களைப் பாதிக்கின்றன. ஜனங்களுக்குள்ளேயே எத்தனையோ மனப் பாற்சரியங்கள் இருக்கலாம் இவைகளினால் அவர்கள் அவதியும் படலாம். ஆனால், இந்த அவதிகளைவிட, அரசனுடைய செயல்களினால் ஏற்படுகிற பாதகங்களின் விளைவுகள் அதிக

1 Rabelais 1494—1553. சமுதாயப்பழக்க வழக்கங்களை நகைச்சுவைபடக் கண்டித்து எழுதிய ஒரு பிரெஞ்சு நூலாசிரியன்.

2 பிரான்சில் பதினைந்தாவது லூயி மன்னன் (Louis XV. 1770—1774) ஆண்டகாலத்தில், ராஜ்யம் மிகவும் அலங்கோலமான நிலைமையில் கிடந்தது. இந்த லூயி மன்னனுடைய காலத்தில்தான் இந்தியாவில், பிரிட்டிஷாருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் பலத்த வியாபாரப்போட்டி உண்டாயிற்று. பிரான்சில் ஜனங்கள் அதிகமான வரி விதிக்கப்பட்டுத் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். இந்தககாலத்து ஆட்சி முறையைப்பற்றியே ரூஸ்ஸோ இங்குச் சுட்டிக் காட்டுகிறான்.

மல்லவா? அரசன், தன் பிரஜைகளுக்காக ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிற அமைதியே, அவர்களுடைய துன்பங்களில் ஒன்றாயிருந்தால் அந்தப் பிரஜைகள், இந்த அமைதியினால் அடைகிற லாபந்தானென்ன? மனிதர்கள், குகைகளில் அமைதியாகத்தான் வாழ்கிறார்கள். அப்படி வாழ்வதே அவர்களுக்குத் திருப்தியளித்து விடமுடியுமா? கிரேக்கர்கள், ஸைக்ளோப்பியர்களுடைய[1] குகையில் அமைதியாகவே வாழ்ந்து வந்தார்கள். எதுவரையில்? கடைசி முறையாக அழிக்கப்படுகிற வரையில்!

ஒரு மனிதன், எவ்விதப் பிரதிப் பிரயோஜனமுமில்லாமல் தன்னைப் பிறருக்கு ஒப்புக்கொடுத்து விடுகிறானென்று சொல்வது சுத்த அபத்தம். இப்படி நினைக்கக் கூட முடியாது. அப்படி ஒப்புக்கொடுப்பது நியாயமற்ற துக்கூட. அது செல்லுபடியும் ஆகாது. ஏனென்றால் அப்படி ஒப்புக் கொடுக்கிறவன், சித்த சுவாதீனமில்லாதவனாகத்தான் இருக்கவேண்டும். இதே பிரகாரம், ஒரு ஜாதியானது, எவ்விதப் பிரதிப் பிரயோஜனமுமில்லாமல் தன்னைப் பிறருக்கு ஒப்புக்கொடுத்து விடுகிறதென்று சொன்னால், அந்த ஜாதி முட்டாள்கள் நிறைந்த ஜாதியாகத்தான் இருக்கவேண்டும். பைத்தியக்காரத்தனம், உரிமையை அளிப்பதில்லை.

தன்னைப் பிறருக்குப் பராதீனப்படுத்திக் கொடுக்கிற ஒவ்வொரு மனிதனும், தன்னைத்தான் பராதீனப் படுத்த

1 கிரேக்கர்கள் என்று இங்கே சொல்லப்படுவது, யுலிஸ்ஸெஸ்ஸின் நண்பர்களைக்குறிக்கிறது. ஸைக்ளோப்பியர்கள் (Cyclops) என்போர், கிரேக்க இதிகாசத்திலே சொல்லப்படுகிற ஒருவகை ராட்சதக் கூட்டத்தார். இவர்கள் மலையுச்சிகளிலோ அல்லது குகைகளிலோ வாழ்ந்து வந்தார்களென்றும், ஒற்றைக்கண்ணுடையவர்களென்றும், ஆடுகளை வளர்ப்பது இவர்கள் தொழிலென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இவர்கள் வசித்துவந்த ஒரு குகைக்கு யுலிஸ்ஸெஸ்ஸும் அவர் நண்பர்களும் சென்று அகப்பட்டுக்கொள்ள, ஒருசிலர், மேற்படி ஸைக்ளோப்பியர்களின் தலைவனால் கொன்று தின்னப்பட்டார்கள். இந்த ஸைக்ளோப்பியர்கள் குடும்பம் குடும்பமாகப் பிரிந்து வாழ்ந்து வந்தார்களென்றும், ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஒவ்வொரு தலைவன் இருந்தானென்றும் தெரிகின்றன. Odyssey—Bk. IX.

லாமே தவிர, தன் சந்ததியாரைப் பாராதீனப்படுத்த முடியாது. அந்தச் சந்ததியார் சுதந்திரத்துடனேயே பிறக்கின்றனர். அவர்களுடைய சுதந்திரம் அவர்களுக்கே சொந்தமானது. அவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் அவர்களுடைய சுதந்திரத்தை விக்கிரயஞ் செய்ய முடியாது. அவர்கள், தக்க வயதடைவதற்கு முன்னர் வரையில், அவர்களுடைய தகப்பனார், அவர்கள் பெயரால், அவர்களுடைய பாதுகாப்புக்கும் நன்மைக்கும் உகந்த முறையில் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளலாம். ஆனால் அவர்களை, திரும்பப்பெற்றுக் கொள்ள முடியாதபடியும், எவ்வித நிபந்தனையின்றியும் பிறருக்கு ஒப்படைத்துவிடக்கூடாது. அப்படி ஒப்படைப்பது, இயற்கைக்கு விரோதம்; ஒரு தகப்பனுக்குரிய உரிமையினின்று மீறியதுமாகும். ஆதலின், ஒரு சுயேச்சாதிகார அரசாங்கம் தர்ம நியாயமான அரசாங்கமாக இருக்கவேண்டுமானால், அந்த அரசாங்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவோ, அல்லது நிராகரிக்கவோ ஒவ்வொரு தலைமுறையினருக்கும் உரிமை அளிக்கவேண்டும். இந்த உரிமை ஒவ்வொரு தலைமுறையினருக்கும் இருக்குமானால் அரசாங்கம் சுயேச்சாதிகார அரசாங்கமாயிருக்க முடியாது.

ஒரு மனிதன், தன்னுடைய சுதந்திரத்தைத் துறந்து விட்டானென்று சொன்னால், அவன், தன்னுடைய மனிதத் தன்மையையும் துறந்துவிட்டானென்பது அர்த்தம். அது மட்டுமல்ல; மானிட ஜாதியின் ஓர் அமிசத்தினன் என்ற முறையில் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற உரிமைகளையும், கடமைகளையுங்கூடத் துறந்துவிட்டான் என்று கொள்ள வேண்டும். அவன் எல்லாவற்றையும் துறந்துவிட்டவனாகிறான். அவனிடத்தில் எந்தவிதமான நற்குணங்களையும் கொண்டு புகுத்தி அவனுடைய மனிதத் தன்மையை நிரப்ப முடியாது. (சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் அவன் மனிதனேயல்ல.) தவிர, அப்படித் துறப்பது மனித சுபாவத்திற்கு முரண்பட்டது. ஒரு மனிதனுடைய இச்சா சக்தியிலிருந்து—அதாவது ஒரு மனிதன் தன் இச்சைப்படி காரியங்களைச் செய்வதிலிருந்து—அவனுடைய சுதந்திரத்தை எடுத்துவிடுவதென்று சொன்னால், அவன் செய்கிற செயல்களிலிருந்து எல்லாத் தருமங்களையும் எடுத்து

விடுவது என்பதுதான் அர்த்தம்[1] ஒரு பக்கம் பூரண சுயேச்சாதிகாரம்; மற்றொரு புறம் எல்லையில்லாத கீழ்ப்படியுந்தன்மை. இப்படி ஒரு சம்பிரதாயம் நமக்கு விதிக்குமானால் அது வியர்த்தமான சம்பிரதாயம்; முரண்பட்ட சம்பிரதாயம். ஒரு மனிதனிடமிருந்து நமக்குத்தேவையானவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொள்ள நமக்கு உரிமையிருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்படியானால், அந்த மனிதனுக்கு நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோமென்று சொல்வது எப்படிப் பொருந்தும்?[2] அப்படி நாம் கடமைப்பட்டிருக்கக் கட்டுப்பட்டவர்கள் என்று ஒரு நிபந்தனை விதிக்கப்படுமானால், கொடுப்பதும் பெற்றுக்கொள்வதுமாகிற செயலே, அர்த்தமற்ற செயலாகவல்லவோ ஆகிவிடுகிறது? உதாரணமாக, என்னிடத்தில் ஓர் அடிமை இருக்கிறானென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவன் உடைமையெல்லாம் என்னுடைய உடைமை. அப்படியிருக்கிறபோது, என்னிடத்திலிருந்து அவன் எந்த விதமான உரிமையை எதிர்பார்க்கமுடியும்? அவனுடைய உரிமைகளெல்லாம் என்னுடைய உரிமைகள். எனவே, என்னுடைய உரிமைகளிடமிருந்தே நான் உரிமைகளை எதிர்பார்க்கிறேனென்று சொல்வது அர்த்தமற்ற வார்த்தை.

ஒரு மனிதனை, மற்றொரு மனிதன் அடிமைப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ள உரிமையுண்டு என்ற கொள்கையானது யுத்தத்தினின்று பிறந்தது என்று க்ரோஷியஸ் முதலாயினோர் சாதிக்கின்றனர். இவர்களுடைய கட்சிப்படி, யுத்தத்தில் ஜெயித்தவர்கள், தோற்றவர்களைக் கொல்லும் உரிமையுடையவர்கள். அந்த உரிமையை ஜெயித்தவர்கள் உபயோகியாமல், தோற்றவர்களுடைய சுதந்திரத்தைப் பறிமுதல் செய்து, அவர்களுக்கு உயிரைக் கொடுக்கிறார்கள். அதாவது தோற்றவர்கள், தங்கள் சுதந்திரத்தை விற்று

---

1 இதன் தாத்பர்யம் என்னவென்றால், ஒரு மனிதன், தன்னிச்சையாகக் காரியங்களை செய்ய அனுமதிக்கப்படுகிற வரையில் தான் அவன் தர்ம நியாயமாக நடந்து கொள்வான் என்பது.

2 கொடுக்கவேண்டியது அந்த மனிதன் கடமை; பெற்றுக் கொள்ள வேண்டியது நமது உரிமை. அப்படி யிருக்க, நாம் அந்த மனிதனுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோமென்பது எங்கிருந்து வந்தது?

உயிரை வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். ஒன்றைக்கொடுத்து மற்றொன்றை வாங்கிக் கொள்வதென்கிற இந்த ஒப்பந்தமானது, நியாயமாகவும் ஆகிவிடுகிறது; உபய கட்சியினருக்கு நன்மையையும் அளிக்கிறது. இதுதான் க்ரோஷியஸ் முதலாயினோரின் வாதம்.

ஆனால் யுத்தத்தில் தோற்றவர்களைக் கொல்வதென்கிற இந்தப் போலி உரிமை இருக்கிறதே, இது, யுத்தத்தின் விளைவாகத் தோன்றின உரிமையல்ல. மனிதர்கள் பரஸ்பரம் சத்துருக்களல்லர். மனிதர்களுடைய பரஸ்பர சம்பந்தமானது, நிரந்தரமான ஒரு சமாதான நிலைமையையோ, அல்லது ஒரு யுத்த நிலைமையையோ ஏற்படுத்தி வைக்கக்கூடிய அவ்வளவு பலம் பொருந்தியதாயில்லை.[1] யுத்தம் ஏற்படுவதற்கு மனிதர்களின் பரஸ்பர சம்பந்தம் காரணமல்ல; விஷயங்களின் சம்பந்தந்தான் காரணம். மனிதர்களுடைய பரஸ்பர சம்பந்தத்தினால் யுத்தம் ஏற்படுவதில்லையென்ற முடிவுக்கு நாம் வந்துவிட்டோமானால், மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் இயற்கையாகவே யுத்தம் ஏற்படக் காரணமில்லை யென்ற முடிவுக்கும் வந்து விடுவோம். அதாவது தனிச் சொத்துரிமை யில்லாமலிருப்பதுதான் இயற்கை. எங்குத் தனிச்சொத்துரிமையில்லையோ அங்கு யுத்தமில்லை. அல்லது எந்த ராஜ்யத்தில், சமுதாயத்தின் சட்ட திட்டங்களுக்குட்பட்ட அரசாங்கம் நடைபெறுகிறதோ அந்த ராஜ்யத்திலும் சண்டைகள் ஏற்படக் காரணமில்லை. ஆகையால் மனிதனுக்கு மனிதன் சண்டை போட்டுக் கொள்கிறானென்று சொல்வது இயற்கைக்கு விரோதம். இயற்கைக்கு விரோதமான சக்திகள்தான் யுத்தத்திற்குக் காரணமாயிருக்க முடியும்.

தனிப்பட்ட மனிதர்கள் இரண்டுபேர் சண்டை போட்டுக் கொள்கிறார்களென்று சொன்னால், அது யுத்தமாகாது. பிரான்சின் மன்னனாகிய ஒன்பதாவது லூயியினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, அவனுடைய பிரபுக்களுக்குள்ளேயே நடைபெற்ற யுத்தங்கள், 'கடவுளின் சமாதான

1 அதாவது மானிட சுபாவம், எப்பொழுதும் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கிற சுபாவம் இல்லை; அப்படியே எப்பொழுதும் சமாதானமாக வாழுகிற சுபாவமும் இல்லை.

எச்சரிக்கை'யினால் தள்ளிவைக்கப்பட்டது.[1] இந்த யுத்தங்களெல்லாம் பிரெஞ்சு பாளையக்காரர்களுடைய ஆட்சிமுறையின் துஷ்பிரயோகங்கள். இந்தப் பாளையக்கார ஆட்சிமுறையே, இயற்கை உரிமைகளுக்கும், நல்ல அரசாங்கத்திற்கும் நேர் முரணானது.

எனவே, யுத்தம் என்பது மனிதனும் மனிதனும் சம்பந்தப்படுகிற ஒரு பிரச்னையல்ல; ஒரு ராஜ்யத்திற்கும் மற்றொரு ராஜ்யத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தத்தையொட்டிய பிரச்னை. இந்த யுத்தத்தில், தனிப்பட்ட மனிதர்கள் சத்துருக்களாகச் சந்திக்கிறார்களென்று சொன்னால் அஃது அகஸ்மாத்தான சந்திப்புத்தான். இங்ஙனம் இவர்கள் மனிதர்களுக்கு மனிதர்கள் என்ற முறையிலோ, பிரஜைகளுக்குப் பிரஜைகள் என்ற முறையிலோ சந்திக்கிறார்களில்லை; போர் வீரர்களாகத்தான் சந்திக்கிறார்கள். தங்கள் தங்கள் தாய் நாட்டின் பிரஜைகளாக இவர்கள் சந்திக்கிறதில்லை. தங்கள் தங்கள் தாய் நாட்டைக் காப்பாற்றும் முறையிலேதான் சந்திக்கிறார்கள். சுருக்கமாகக் கூறப்போனால், ஒரு ராஜ்யம் மற்றொரு ராஜ்யத்தைத்தான் சத்துருவாகக் கொள்ளமுடியுமே தவிர, தனிப்பட்ட மனிதர்களைச் சத்துருக்களாகக் கொள்ளமுடியாது. வித்தியாசப்பட்ட இரண்டு வஸ்துக்களின் சம்பந்தா சம்பந்தத்தை நாம் எவ்விதமாகவும் வரையறுத்து நிர்ணயிக்கமுடியாதல்லவா?

---

1 Louis IX—இவன் 1226-ஆம் வருஷத்திலிருந்து 1270-ஆம் வருஷம் வரை ஆண்டான். இவனுடைய ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டிருந்த பிரபுக்கள் பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர் அடிக்கடி சண்டைபோட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் சண்டை போட்டுக்கொள்வதா யிருந்தால், நாற்பது நாட்கள் இடைவிட்டு இடைவிட்டுத்தான் சண்டை போட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்று மேற்படி லூயி மன்னன் உத்தரவிட்டான். அப்படி இவன் உத்தரவிட்டது, இவனே அந்த யுத்தங்களை ஆதரித்த மாதிரி யில்லையா? இதைத்தான் இங்கு ரூஸோ குறிப்பிடுகிறான். கி. பி. பதினோராவது நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவிலிருந்த பாதிரிமார்கள் ஒன்று சேர்ந்து, பிரபுக்களில் ஒருவருக்கொருவர் சண்டைபோட்டுக் கொள்ளக்கூடாதென்று ஒரு திருமுகம் விடுத்தார்கள். இதற்குக் 'கடவுளின் சமாதான எச்சரிக்கை' என்று பெயர். இதைப்பற்றியும் ரூஸோ இங்குக் குறிப்பிடுகிறான்.

இந்தச் சித்தாந்தம், எல்லா யுகங்களிலும் அனுசரிக்கப்படுகிற கோட்பாடுகளுக்கும், எல்லா நாகரிக நாடுகளின் அனுஷ்டானத்திற்கும் ஒத்ததாகவே இருக்கிறது. ஓர் அரசாங்கம், மற்றோர் அரசாங்கத்தின்மீது யுத்தந் தொடுக்கப் போவதாக அறிக்கை வெளியிடுமானால் எந்த அரசாங்கத்தை நோக்கி, இந்த அறிக்கை வெளியிடப்பட்டதோ அந்த அரசாங்கத்திற்குத்தான் எச்சரிக்கையே தவிர, அந்த அரசாங்கத்தின் பிரஜைகளுக்கல்ல. அப்படி முன்னெச்சரிக்கை செய்யாமல், அந்த ராஜ்யத்தின் பிரஜைகளை மற்றோர் அரசன் அல்லது அரசாங்கம் கொள்ளையடிக்கவோ, கொல்லவோ, சிறை வைக்கவோ செய்யுமாகில் அந்த அரசனை அல்லது அரசாங்கத்தைச் சத்துருவர்க்கத்தில் சேர்க்கக்கூடாது; கொள்ளைக்காரக கூட்டத்திலேயே சேர்க்கவேண்டும். டகிரங்கமான ஒரு யத்தத்தில்கூட நியாயமான ஓர் அரசன் என்ன செய்கிறானென்றால், சத்துரு ராஜ்யத்திலுள்ள அரசாங்கச் சொத்துக்களை யெல்லாம் தன் சுவாதீனப்படுத்திக் கொள்கிறானே தவிர, தனிப்பட்டவர்களின் சொத்து சுதந்திரங்களைப் பராமரிக்கவே செய்கிறான். எந்த உரிமைகளின்மீது தன்னுடைய உரிமை நிறுவப்படுகிறதோ அந்த உரிமைகளுக்கு மதிப்புக்கொடுக்கிறான்.[1] யுத்தத்தின் நோக்கமென்ன? சத்துரு நாட்டை அழிப்பது. அப்படியானால் அந்தச் சத்துரு நாட்டைப் பாதுகாக்கிறவர்கள், ஆயுதபாணிகளாக இருந்தால் அவர்களைக் கொலைசெய்ய உரிமையுண்டென்று சொல்லலாம். ஆனால் அவர்கள் ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டுவிட்டுச் சரணாகதி யடைந்துவிடுவார்களானால் அவர்கள் சத்துருக்களாகவோ, சத்துருக்களின் கருவிகளாகவோ கருதப்படக்கூடாது. அவர்கள் சாதாரண மனிதர்களாக ஆகிவிடுகிறார்கள். அவர்களுடைய உயிரின்மீது யாருக்கும் எந்த விதமான உரிமையுமில்லை. சில சந்தர்ப்பங்களில், ஒரு ராஜ்யத்தின் பிரஜைகளில் ஒருவரைக்கூடக்கொல்லாமல் அந்த ராஜ்யத்தை அழித்துவிட முடிவதுண்டு. யுத்தமானது, எந்த அளவுக்குத் தேவையோ அந்த அளவுக்குத்தான் உரிமையைக் கொடுக்கிறது. இவை யெல்லாம் க்ரோ

1 அதாவது பிரஜைகளின் உரிமைகளை அஸ்திவாரமாகக்கொண்டுதான் அரசனுடைய உரிமை நிறுவப்படுகிறது.

ஷியஸின் தத்துவங்களல்ல! கவிகளின் திருவாக்கை ஆதாரமாகக்கொண்டு இவை நிர்ணயிக்கப்படவில்லை! இவை இயற்கையினின்றெழுந்தவை; தர்க்க நியாயத்தை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டவை.

ஒரு பலசாலிக்குத்தான் எல்லா உரிமைகளும் உண்டு என்று சொல்வது எப்படி நியாயமில்லையோ, அப்படியே ஒரு நாட்டை மற்றொரு நாடு வெற்றி கொள்வதும் நியாயமில்லைதான். யுத்தமானது வெற்றி பெற்றவர்களுக்கு, தோல்வி யடைந்தவர்களைக் கொலை செய்யலாமென்ற உரிமையை அளிக்கவில்லை. வெற்றி பெற்றவர்களுக்கு இந்த உரிமையில்லையானால், அவர்களுக்குத் தோல்வி யடைந்தவர்களை அடிமை கொள்ளவும் உரிமையில்லை. ஒரு சத்துருவை நம்மால் அடிமைகொள்ள முடியாதபொழுது அவனைக் கொலைசெய்ய நமக்கு உரிமையுண்டு என்று சொன்னால், அந்த உரிமையினின்று அவனை அடிமை கொள்ளும் உரிமையும் பிறக்கவில்லை.[1] ஆகையால் ஒருவனுடைய சுதந்திரத்தை வாங்கிக்கொண்டு அவனுடைய உயிரைக் கொடுப்பதென்கிற இந்த பரிவர்த்தனையே அநியாயமானது. அடிமை கொள்கிற உரிமையின்மீது மரண தண்டனை விதிக்கும் உரிமையை ஸ்தாபிக்கப் பார்ப்பதும் மரண தண்டனை விதிக்கும் உரிமையின்மீது அடிமை கொள்ளும் வழக்கத்தை ஸ்தாபிக்கப் பார்ப்பதும், ஒரு துன்மார்க்கச் சுழலில் சுழன்று கொண்டிருப்பது போலில்லையா?

யுத்தத்தில் தோல்வி யடைந்தவர்களைக் கொலை செய்ய உரிமையுண்டென்றே வைத்துக்கொள்வோம். ஆனால் யுத்தத்தில் கைதி செய்யப்பட்டவர்கள் அல்லது வெற்றி கொள்ளப்பட்ட நாடுகளிலுள்ளவர்கள் முதலியோர், தங்கள் எஜமானர்களுக்கு எந்த விதத்தில் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்? வேண்டுமானால், கட்டாயத்தின்மீது அந்த எஜமானர்களுக்குக் கீழ்ப்படியக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்

---

1 அதாவது ஒருவனை அடிமைகொள்ள நமக்கு உரிமை யில்லையானால் அவனைக் கொலை செய்யவும் நமக்கு உரிமை யில்லை. அப்படியே ஒருவனைக் கொலை செய்ய நமக்கு உரிமை யில்லையானால், அவனை அடிமை கொள்ளவும் நமக்கு உரிமை இல்லை.

என்று சொல்லலாம். அவர்களுடைய உயிரைக் கொடுத்து, அதற்குச் சமமான மற்றொன்றை (சுதந்திரத்தை) எடுத்துக் கொண்டு விடுவதனால், அந்த எஜமானர்கள், தங்களுடைய அடிமைகளுக்கு எந்த விதமான தயவையும் காட்டவில்லையே. நஷ்டம் உண்டாகுமேயென்பதற்காக அந்த அடிமைகளைக் கொலை செய்யாமல், தங்கள் சுய நன்மைக்காக அவர்களை, அதாவது அவர்கள் சுதந்திரத்தை அழித்துவிட்டார்கள். அவ்வளவுதான். ஆகையால், ஓர் எஜமானனுக்கு, தன் அடிமையின்மீது பலாத்காரத்தைத் தவிர வேறு அதிகாரமில்லை. எப்பொழுதும்போல் எஜமானனுக்கும் அடிமைக்கும் மத்தியில் யுத்த நிலைமை இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. இந்த இருவருக்குமுள்ள சம்பந்தம்கூட, இந்தயுத்த நிலைமையின் விளைவுதான். இந்த யுத்த உரிமைகளை, ஓர் எஜமானன், தன் அடிமையின் மீது செலுத்துவானாகில் இருவருக்கும் சமாதான உடன்படிக்கை ஏற்படாதென்பது நிச்சயம். அப்படியிருந்தும், இருவரும் ஒன்றாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களே யென்று சொன்னால் அது சம்பிரதாயத்தின் மீதுதான். ஆனால் இந்தச் சம்பிரதாயமானது, யுத்த நிலைமைக்குமுடிவு காண்பதற்குப் பதிலாக, அதனை நீடிக்கச் செய்கிறது.

ஆகையால், இத்தப் பிரச்னையை நாம் எந்தவிதமாகப் பரிசீலனை செய்து பார்த்தாலும், அடிமை கொள்ளும் உரிமையானது செல்லுபடியாகாது. ஏனென்றால் அது நியாயமற்றது; தவிர கேவலமானது; அர்த்தமில்லாதது. அடிமைத்தனம், உரிமை என்ற இந்த இரண்டு சொற்றொடர்களே ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவை; தனிப்பட்டு நிற்பவை. ஒரு மனிதன், மற்றொரு மனிதனைப் பார்த்தோ, அல்லது ஒரு ஜாதியைப் பார்த்தோ கீழ்க்கண்டபடி கூறுவானாகில், அஃது எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது என்று பாருங்கள்:—"உனக்குத் தீமை விளைவிக்கக் கூடியதும் எனக்கு நன்மை தரக்கூடியதுமான ஓர் ஒப்பந்தத்தை நாமிருவரும் செய்துகொள்வோம். அந்த ஒப்பந்தத்தின் ஷரத்துக்களை, நான் விரும்புகிற வரையில் அனுஷ்டிப்பேன்; நீயும் அப்படியே நான் விரும்புகிற வரையில அனுஷ்டிக்கவேண்டும்."

5. முதல் சம்பிரதாயம்

இது வரையில் நான் சொன்னவற்றையெல்லாம் நானே நிராகரித்து விடுகிறேனென்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அதாவது, மனிதன் சுதந்திரத்தோடு பிறக்கவில்லை, பலாத்காரமே உரிமையாகும் என்றெல்லாம் முதலிற் சொன்னதற்கு நேர் விரோதமாகச் சொல்கிறேனென்று நினைத்துக்கொள்ளுங்கள். அதனாலாவது, கொடுங்கோன்மையை ஆதரிக்கிறவர்களுடைய கட்சி வலுவடைகிறதா? இல்லையே. பொதுவாகச் சொல்லப்போனால், ஒரு கூட்டத்தை அடக்கி வைப்பது என்பதற்கும், ஒரு சமுதாயத்தை ஆள்வது என்பதற்கும், எப்பொழுதுமே ஒரு பெரிய வித்தியாசம் இருந்துகொண்டுதானிருக்கும். தனிப்பட்ட மனிதர்கள், அவர்கள் எத்தனை பேராயிருந்தாலும், வேறொருமனிதனுக்குத் தனித்தனியாகப் பந்தகப்படுவார்களானால், அப்படி பந்தகப்படுவது, ஆண்டான் அடிமை விஷயமாகிறதே தவிர ஒரு ஜாதி, அந்த ஜாதிக்குமேலே ஒரு தலைவன் என்ற அந்தஸ்து ஏற்படுவதில்லை. வேண்டுமானால், முதற் பிரிவினரை அதாவது ஆண்டான் அடிமை பாத்தியமுடையவர்களை, ஒரு கூட்டத்தினர் அல்லது தொகுதியினர் என்று சொல்லலாம். ஆனால் பரஸ்பர நன்மையை முன்னிட்டு ஒன்றாகச் சேர்ந்துள்ள ஒரு சங்கத்தினர் அல்லது சமுதாயத்தினர் என்று சொல்லமுடியாது. ஏனென்றால் ஒரு சமுதாயத்திற்கு என்னென்ன தகுதிகள் உண்டோ அவையொன்றும் அவர்களிடத்தில் இல்லை. சமுதாயம் என்று சொல்லப்பட வேண்டுமானால், முதலாவது, சமுதாயப் பொது என்று சொல்லக்கூடிய சொத்துக்கள் இருக்கவேண்டும். இரண்டாவது, அரசியல் அந்தஸ்து இருக்கவேண்டும். இவையிரண்டும் இல்லாதபோழ்து, சமுதாயம் என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? தனிப்பட்ட மனிதர்களைத் தனக்குப் பந்தப்படுத்திக்கொள்ளும் ஒரு தனிமனிதன், அதாவது மேலே சொல்லப்பட்ட ஆண்டான். இந்த உலகத்தில் பாதி பாகத்தைத் தனக்கு அடிமைப்படுத்திக் கொண்ட போதிலுங்கூட, அவன் ஒரு தனி மனிதனே. வேறெவ்வித அந்தஸ்தும் அவனுக்குக் கிடையாது. அவனுக்கென்றே விசேஷமான பாத்தியதைகள் எதுவும் கிடையாது; எல்லோரும் கொண்டாடுகிற பாத்தியதை

களைத்தான் அவன் கொண்டாடமுடியும். அப்படிப்பட்டவன் ஓர் ஏகாதிபத்தியத்தை ஆண்டு வந்தால் கூட, அவன் இறந்துவிட்ட பிறகு, அந்த ஏகாதிபத்தியம், நெருப்புப் பட்ட ஒரு மரமானது எப்படிச் சாம்பலாகி உருத்தெரியாமல் போய் விடுகிறதோ அதைப்போல், சிதறி உருத் தெரியாமல் போய்விடுகிறது.[1]

ஒரு ஜாதி, ஓர் அரசனுக்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்து விடலாமென்று க்ரோஷியஸ் கூறுகிறான். இவனுடைய சித்தாந்தப்படி ஒரு ஜாதி, ஓர் அரசனுக்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுப்பதற்கு முன்னர் வரையில்தான் ஜாதியென்று அழைக்கப்படலாமே தவிர, அதற்குப்பின்னர் ஜாதியென்று அழைக்கப்படுவதற்கு யோக்கியதை இல்லை.[2] இங்ஙனம் ஒப்புக்கொடுப்பதாகிற செயல், பொதுஜன சம்மதத்தின்பேரில் நடைபெறுகிற செயலாகும். பொது ஜனங்கள் ஒன்றுகூடி இந்த மாதிரியான தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிய பிறகுதான், மேலே சொன்ன ஒப்புக் கொடுப்பதாகிற செயல் நடைபெறுகிற தென்பதாகவே நாம் கொள்ளவேண்டும். எனவே, எந்தச்சட்டப்படி ஜனங்கள் ஓர் அரசனைத் தெரிந்தெடுக்கிறார்களோ அந்தச் சட்டத்தைப் பரிசீலனை செய்வதற்கு முன்னர், எந்தச் சட்டப்படி ஒரு ஜாதி, ஜாதியாகிறதோ அந்தச் சட்டத்தைப் பரிசீலனை செய்துபார்க்கவேண்டும். ஏனென்றால் இந்தச் சட்டந்தான் முதன் முதலாக ஏற்பட்ட சட்டம்; இதுவே சமுதாயத்தின் உண்மையான அஸ்திவாரம்.

ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருக்கிற சில சம்பிரதாயங்களை அனுசரித்து ஓர் அரசன் தெரிந்தெடுக்கப்படவேண்டும்.

---

1 மஹா அலெக்ஸாந்தருடைய (Alexander the Great கி. மு 356—323) கிரேக்க ஏகாதிபத்தியம், அவனுடைய மரணத்திற்குப் பின்னர் சிதறுண்டு போனதை இங்கு நினைவுபடுத்திக்கொள்ளலாம்.

2 ஜாதி (நேஷன்—Nation) என்று சொன்னாலே, அதற்குச் சில உரிமைகளும் அந்தஸ்துகளும் இருக்கின்றனவென்பது பெறப்படுகிறது. அந்த ஜாதியானது, வேறொருவனுக்கு அடிமைப்பட்டு விட்டதேயானால், அது, தன் உரிமைகளையும் அந்தஸ்துகளையும் இழந்துவிட்டதாகிறது. அப்பொழுது அதனை எப்படி ஒரு ஜாதியென்று அழைக்கமுடியும்?

அல்லது எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஏகமனதாக அந்த அரசனைத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டும். இந்த இரண்டும் நடைபெருமல், பெரும்பான்மையான ஜனங்கள் சேர்ந்து ஓர் அரசனைத் தெரிந்தெடுத்துவிட்டால், அந்தத் தேர்தலை அங்கீகரியாத சிறுபான்மையான ஜனங்கள், மேற்படி பெரும்பான்மையோருடைய முடிபுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டுமென்று என்ன நியதி இருக்கிறது? பத்து பேர் இஷ்டப்படாதபோது, நூறு பேர் மட்டும் ஒன்றுசேர்ந்து ஓர் எஜமானனைத் தெரிந்தெடுக்கிற உரிமையை எங்கிருந்து பெற்ருர்கள்?

6. சமுதாய ஒப்பந்தம்

மனிதன், ஒரு காலத்தில் இயற்கை நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். அந்த நிலையிலேயே அவன் நிரந்தரமாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்க முடியுமா? முடியாது. ஏனென்ருல் அவன் தனது முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாயிருந்த முட்டுக்கட்டைகளை யெல்லாம் கடந்து செல்லக் கூடிய ஒரு நிலைமையை அடைந்துவிட்டான். அப்படியிருக்க அவன் ஆதிகாலத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்ததைப் போல் இனியும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பானு? மாட்டான். பொதுவாகவே, மானிட சமூகமானது, தான் வாழ வேண்டிய விதத்தை மாற்றிக்கொண்டு போகாவிட்டால் அஃது அழிந்துதான் போகும்.

மனிதர்களால், புதிய சக்திகளைச் சிருஷ்டி செய்ய முடியாது. ஆனல் ஏற்கனவேயுள்ள சக்திகளை ஒன்று கூட்டி, அவற்றை, கொண்டு செலுத்த முடியும். இதனல் அவர்கள் என்ன செய்யவேண்டியிருக்கிறதென்ருல் தங்களுடைய க்ஷேமத்திற்கு விரோதமாக என்னென்ன சக்திகள் உண்டோ அந்தச் சக்திகளை அழித்துப் போடவேண்டியிருக்கிறது. அழித்துப் போடுவது எப்படி? அந்தச் சக்திகளுக்கு விரோதமாயுள்ள சக்திகளனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி, அவைகளின்மீது உபயோகிக்கவேண்டும். இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

பல சக்திகளைச் சேர்த்தால்தான் ஒரு புதிய சக்தி உற்பத்தியாகும். பிரதி மனிதனும் க்ஷேமமாக வாழ்வதற்கு

முக்கிய துணைக் கருவிகளா யிருப்பன, அவனுடைய சொந்த பலமும், அவன் அனுபவிக்கிற சுதந்திரமுந்தான். அப்படியிருக்க அந்த மனிதன், தன் சொந்த பலத்தையும், சுதந்திரத்தையும் பிறருக்கு எப்படி ஒப்புக்கொடுத்துவிட முடியும்? அப்படி ஒப்புக்கொடுக்கிறவன், தனக்குத்தானே தீங்கு விளைவித்துக்கொண்டவனாகிறான்; தன் கடமையை மறந்தவனாகிறான்.

சரி; இப்படிப் பிரதி மனிதனும் தன்னுடைய சொந்த க்ஷேமத்தையே நாடுவானாகில் சமுதாயம் என்பது எப்படி ஏற்படமுடியும்? சமுதாயக் கட்டுப்பாடு என்பது எப்படி இருக்கமுடியும்? இஃதொரு சிக்கலான பிரச்னை. இதற்குப் பரிகாரம் காண்பதுதான் என் நோக்கம்.

பல மனிதர்கள் சேர்ந்ததுதான் ஒரு சமுதாயம். இப்படிச் சேர்ந்துள்ள ஒவ்வொரு மனிதனுடைய சொந்த சுதந்திரங்களைப் பிறர் வந்து தாக்கா வண்ணம் பாதுகாப்பது அந்தச்சமுதாயத்தின் கடமை. இப்படிப் பாதுகாக்க வேண்டுமானால் ஒவ்வொரு மனிதனும் அந்தப் பாதுகாப்பில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிப் பங்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால், எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்துதானாகவேண்டும். இப்படி ஒன்று சேருகிற போதுதான் சமுதாயம் என்ற பெயர் உண்டாகிறது. ஆனால் இந்த ஒன்றுசேருகிற வகையில், எந்த மனிதனும் தனக்கென்றே சொந்தமாயுள்ள சுதந்திரத்தை இழந்துவிடக்கூடாது. மற்றும், தன் மனச்சாட்சிக்குத் தான் கீழ்ப்படிய வேண்டும். இப்படி, தன்னுடைய சுதந்திரத்தைவிட்டுக்கொடாமல், சமுதாய சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பது எங்ஙனம் என்று கேட்டால், பரஸ்பர சம்மதத்தின் பேரில் தான். இதனையே சமுதாய ஒப்பந்தம் என்று அழைக்கிறோம்.

ஒப்பந்தம் என்பது ஏற்பட்டால் அதற்கு ஷரத்துக்களும் இருக்க வேண்டுமல்லவா? இந்த ஷரத்துக்கள் என்ன? இவை, எங்கும் வரையறுத்து எழுதி வைக்கப்படவில்லை ஆனால், ஜனங்கள், சமுதாய விஷயத்தில் எப்படி நடந்து கொள்கிறார்கள் என்பதைப் பொறுத்துத்தான், இவை ஷரத்துக்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. இந்த

ஷரத்துக்கள் எங்கும் ஒரே மாதிரியாகவே அனுஷ்டானத்தில் இருக்கின்றன; எல்லோரும் இவற்றை அங்கீகரித்துக் கொண்டுமிருக்கிறார்கள். எல்லாம் ஒரு சம்பிரதாயத்தின் பேரில் தான் இந்தச் சம்பிரதாயத்தை எவனொருவன் மீறி நடக்கிறானோ அவன் இயற்கை நிலையில் இருந்தபோது என்னென்ன சுதந்திரங்களை அனுபவித்து வந்தானோ அந்தச் சுதந்திரங்களையெல்லாம் பெற்றவனாகிறான். அதாவது அவன், தன் சுயேச்சைப்படி நடக்கும் உரிமையைப் பெற்றுவிடுகிறான். ஆனால், அதே சமயத்தில் சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கத்தினன் என்ற ஹோதாவில் அவனுக்கு என்னென்ன சுதந்திரங்கள் உண்டோ அந்தச் சுதந்திரங்களையெல்லாம் இழந்துவிடுகிறான். ஒரு மனிதன், தன் சொந்த சுதந்திரங்களைப் பெற்றுவிட்டாலும் சமுதாய சுதந்திரத்தை இழந்துவிடுவதில்தான் அவனுக்கு அதிகமான பாதகம் இருக்கிறதென்று சொல்லவேண்டும். எப்படி? இந்தக் கேள்விக்குச் சிறிது விஸ்தரித்து விடையளிக்க வேண்டியது அவசியம்.

பிரதி மனிதனும், தன்னுடைய சொந்த உரிமைகளைச் சமுதாய நன்மைக்காகப் பராதீனப்படுத்தி விடுகிறானல்லவா? எல்லோருக்கும் பொதுவான ஓர் ஏற்பாட்டின் பேரில்தான், அல்லது நிபந்தனையின் பேரில்தான், பிரதி மனிதனும் தன் உரிமையைப் பராதீனப்படுத்துகிறான். அதாவது எல்லோரும் ஒரே விதமான விதிகளுக்குட்பட்டுத்தான் இங்ஙனம் தங்கள் உரிமையைப் பராதீனப்படுத்துகிறார்கள். இதனால், யாருமே இந்த நிபந்தனைகளை அல்லது விதிகளை,பிறருக்குப்பாதகம் உண்டாகுமாறு உபயோகிக்க மாட்டார்களல்லவா? ஏனென்றால், மற்றவர்களுக்குப் பாதகமாகத் தாங்கள் நடந்துகொண்டால், தங்களுக்குப் பாதகமாக மற்றவர்கள் நடந்துகொள்வார்களென்பது ஒவ்வொருவருக்கும் தெரியும்.

தவிர, தனிப்பட்ட மனிதர்கள், தங்கள் உரிமைகளை மனப்பூர்வமாகவே சமுதாயத்திற்குப் பராதீனப்படுத்துகிறார்கள். இதனால், தனி மனிதனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் ஏற்படுகிற கூட்டுறவானது, பரிபூரணமானதாக இருக்கும். அதாவது அதில் எவ்வித விகல்பமோ, கல்மஷமோ இராது. இப்படித் தனி மனிதர்கள், தங்கள் உரிமைகளைச் சமுதா

யத்திற்கு, (தங்களுடைய நன்மைக்காவும் சமுதாயத்தின் நன்மைக்காகவும்) பராதீனப்படுத்தி விடுவதால், யாரும், தங்களுக்கென்று விசேஷமான சில உரிமைகள் வேண்டுமென்று கோரமாட்டார்கள்; கோரவும் முடியாது. அப்படி ஒரு சிலருக்கு மட்டும் பிரத்தியேகமான சில உரிமைகள் அல்லது சலுகைகள் கொடுக்கப்பட்டு விடுமானால் நாளாவட்டத்தில் எல்லா உரிமைகளும் தங்களுக்கே வேண்டுமென்று அவர்கள் கேட்பார்கள். ஏனென்றால், அவர்களுடைய உரிமைகளையும் பொதுஜன சமுதாயத்தின் உரிமைகளையும் பரிசீலனை செய்துபார்த்துச் சொல்லக்கூடிய பெரியார் யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். எனவே ஒவ்வொருவரும், தங்களுடைய நியாயத்தைத் தாங்களே பைசல் செய்துகொள்ளக் கூடிய நிலைமைக்கு வந்துவிடுவார்கள். அப்பொழுது பழைய இயற்கை வாழ்வு நிலை ஏற்படும்; சமுதாயத்திற்கும் தனி மனிதனுக்கும் ஏற்படுகிற சம்பந்தமானது கொடுமையாக இருக்கும்; பயனற்றதாகவும் ஆகிவிடும்.

ஒவ்வொருவரும் பொதுவுக்குத் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்துவிடுவதென்று சொன்னால், யாரும் தங்களை யாருக்கும் ஒப்புக்கொடுக்கவில்லையென்றுதான் அர்த்தம். மற்றவர்கள் தன் விஷயத்தில் எந்தவிதமான உரிமைகளோடு நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்று ஒருவன் விரும்புகிறானோ, அதேமாதிரி தானும் மற்றவர்களிடத்தில் நடந்துகொள்ள வேண்டியிருப்பதால், ஒவ்வொருவனும் தான் இழப்பதற்கு சமதையான லாபத்தைப் அடைந்துவிடுகிறான். அதுமட்டுமல்ல; தன்னைத்தான் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான அதிக சக்தியையும் பெற்று விடுகிறான்.

எனவே சமுதாய ஒப்பந்தம் என்பதைக் கீழ்க்கண்ட வாசகத்தில் சுருக்கிச் சொல்லலாம்:—

“ஜனசக்தியின் மேலான மேற்பார்வைக்குப் பிரதி மனிதனும், தன்னையும் தன்னிடமுள்ள சக்தியையும் ஒப்புக்கொடுத்துவிடுகிறான்; அதற்குப் பிரதியாக ஜனசக்தியினின்று பிரிக்கமுடியாத ஒரு பாகமாகப் பிரதி மனிதனையும் (தன் துணையாகப்) பெறுகிறான்.”

இதனால் ஏற்படுவது என்ன? சமுதாய ஒப்பந்தத்திலே சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொரு பிரிவினரும் தனித் தனியாக

இயங்குவதுபோய், உத்தரவாதமும் ஒற்றுமை உணர்ச்சியுமுள்ள ஒரு ஜன சமுதாயம் உண்டாகிறது. இப்படிச் சமுதாயமாக அமைகிற செயலே மேற்படி சமுதாயத்தின் ஒற்றுமைச் சின்னமாகவும், அதன் ஜீவநாடியாகவும், அதன் சக்தியாகவுமிருக்கிறது. தனிப்பட்ட நபர்கள் சேர்ந்த இந்தப் பொதுஜன மனிதன்தான்—அதாவது பொதுஜன சமுதாயந்தான்—முன்னர் நகரம் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டது; இப்பொழுது குடியரசு அல்லது சமுதாய ஸ்தாபனம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்தக் கூட்டுறவே—அதாவது மேற்படி பொதுஜன சமுதாயமே—செயலற்றிருக்கிறபோது ராஜ்யம் என்றும், காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறபோது அரசு என்றும், மற்ற ஸ்தாபனங்களோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டப்படுகிறபோது அதிகாரம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது மேற்படி சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த தனிப்பட்ட நபர்கள், பொதுவாக அழைக்கப்படுகிறபோது ஜனம் என்றும், தனிப்பட்ட நபர்கள் என்ற ஹோதாவில் நகரத்தார் என்றும், ராஜ்யத்தின் சட்டத்திற்குட்பட்டவர்கள் என்ற முறையில் பிரஜைகள் என்றும் கூறப்படுகிறார்கள். ஆனால் இந்தச் சொல் வழக்குகள் அடிக்கடி குழப்பப்பட்டுத் தவறாகவே உபயோகப்படுகின்றன. இவைகளை எந்தெந்த சந்தர்ப்பத்தில் எப்படி எப்படி உபயோகிக்கவேண்டுமென்று தெரிந்து கொண்டால் மட்டும் போதுமானது.[1]

---

1 இங்கு நகரம், குடியரசு, ராஜ்யம், அரசு முதலிய பதங்களுக்கு இப்பொழுது என்ன அர்த்தம் கொள்ளப்படுகிறதோ அந்த அர்த்தத்தில் ரூஸ்ஸோ உபயோகிக்கவில்லை. இந்தச் சொல் வழக்குகள் ஆதிகாலத்தில் என்ன அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டனவோ அந்த அர்த்தத்திற்கும், இப்பொழுது என்ன அர்த்தம் கொள்ளப்படுகிறதோ அதற்கும் பார்த்தால் மலைக்கும் மடுவுக்குமுள்ள வித்தியாசம் இருக்கும். இவற்றை ஒவ்வொன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளுதல் நல்லது. நகரம் என்ற இடத்தில் ரூஸ்ஸோ சிட்டி (City) என்று உபயோகிக்கிறான். இப்பொழுது சிட்டி என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு நகரம் என்று தான் சொல்லுகிறோம் டவுன் (Town) என்றாலும் நகரந்தான். ஆனால், சிட்டிக்கும் டவுனுக்கும் வித்தியாசம் உண்டு ஒரு லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட ஜனத் தொகையுடைய பிரதேசத்திற்கு சிட்டி என்றும், ஐயாயிரத்துக்குமேல் ஒரு லட்சத்திற்குட்பட்ட ஜனத் தொகையுடைய

7. அரசு

தனிப்பட்ட நபர்கள் பலர் ஒரு சமுதாயமாகச் சேர்கிறார்களென்று சொன்னால், அந்தச் சேர்க்கையாகிற செயலில், சமுதாய விஷயத்தில் தனிப்பட்ட நபர்கள் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும், தனிப்பட்டவர்கள் விஷயத்தில் சமுதாயமானது எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற முறைகளும் சேர்ந்திருக்கின்றனவென்பதுதான் அர்த்தம். சமுதாயத்திலே ஓர் அங்கத்தனாகச் சேர்ந்து கொள்கிற ஒரு தனிப்பட்ட மனிதன், தானே வலியப் போய்ச் சேர்கிறான். அப்படிச் சேர்வதில் அர்த்தமிருக்கிறது. அப்படி அவனே ஏற்படுத்திக் கொண்ட

பிரதேசத்திற்கு டவுன் என்றும் பெயர் .தவிர, சிட்டி என்றும், டவுன் என்றும் இப்பொழுது நாம் சொல்வதெல்லாம் குறிப்பிட்ட ஒரு பூப்பிரதேசத்தைத்தானே தவிர அதிலுள்ள ஜன சமுதாயத்தையல்ல. ஆனால் முற்காலத்தில் கிரீஸில், பல குடும்பங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஓரிடத்தில் வசித்தன. இந்தக் குடும்பத்தினர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து தங்களுடைய உள்நாட்டு வெளிநாட்டு விவகாரங்களைக்கவனித்துக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்குப் பரிபூரண சுதந்திரம் பெற்றிருந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு ஜன சமுதாயமே சிட்டி என்று அழைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு சிட்டியும் ஒவ்வொரு ராஜ்யமாக இருந்தது நகர ராஜ்யம் என்று அழைப்பர் இதனை.

நகரம் என்று முற்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டதுவே பிற்காலத்தில் குடியரசு, அதாவது ஜனாதிக்கம் பெற்ற நாடு என்று அழைக்கப்பட்டதாக ரூஸ்ஸோ கூறுகிறான்.

ஜனம் (People) என்றும் நகரத்தார் (Citizens) என்றும், பிரஜைகள் (Subjects) என்றும் இங்கே கூறப்படுகின்றன. ஒவ்வொருசொல்லுக்கும் வேறு வேறு அர்த்தம் உண்டு. பலர் சேர்ந்ததல்லவா ஒரு சமுதாயம்? இப்படிச் சேர்ந்த பலரையும் பொதுப்படையாகச் சொல்கிறபோது, ஜனம் என்று பெயர். இவர்களையே தனித் தனியாக அழைக்கிறபோது அதாவது ராஜ்யாதிகாரத்தில் ஒரு பங்கு உடையவர்கள் என்று சொல்கிறபோது நகரத்தார் என்று பெயர். ஆனால் இப்பொழுது இது வேறு அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கப்படுகிறது. ராஜ்யத்தினர் என்று அழைப்பது இப்பொழுது பொருத்தமாயிருக்கும்) ராஜ்யத்தில் சட்ட திட்டங்களுக்கு அடங்கினவர்கள் என்ற அர்த்தத்தில் இவர்களுக்குப் பிரஜைகள் என்று பெயர்.

சம்பந்தத்தை அவனே வலிய ரத்து செய்துகொண்டுவிட மாட்டானல்லவா? இப்படிச் சமுதாயத்திலே அங்கத்தினனாகச் சேர்ந்துகொள்கிற ஒரு தனி மனிதன் இரண்டு விதமான சம்பந்தங்களையுடையவனாகிறான். அரசு என்று சொல்லுகிறோமல்லவா, அந்த அரசின் ஒரு பாகத்தினன் என்ற முறையில் தனிப்பட்ட நபர்களுடன் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற சம்பந்தம் ஒன்று; ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிரஜை என்ற முறையில் அரசுடன் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற சம்பந்தம் மற்றொன்று.

இங்கே ஒரு விஷயத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். ஒருவன், தனக்குத்தானே சில நிர்ப்பந்தங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்த நிர்ப்பந்தங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவோ அல்லது அவைகளை மீறவோ அவனுக்கு உரிமையுண்டு. அதுபோல ஒருவன், தானே தன் விஷயத்தில் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்திற்கு எப்பொழுதும் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கண்டிப்புச் செய்யமுடியாது. தன் விஷயத்தில் தான் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தைத் தானே ரத்து செய்ய அவனுக்கு உரிமையுண்டு. இது சமுதாய விஷயமாக ஏற்பட்டிருக்கிற சாதாரண நியதி. இந்த நியதியைக் கொண்டு மேலே சொன்ன சம்பந்தத்தை, அதாவது தனிப்பட்ட நபருக்கும் அரசுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தைக் கவனிக்கக்கூடாது. ஏனென்றால் தனி மனிதன் என்ற முறையில் ஒருவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற ஹோதா வேறு; அவனே, ஒரு ராஜ்யத்தின் அங்கமாயிருக்கிறபோது அவனுக்கேற்பட்டிருக்கிற ஹோதா வேறு.

மேலே சொன்ன இரண்டுவித சம்பந்தத்தில், பொது ஜனங்களுக்கும் அரசுக்கும் ஏற்படுகிற சம்பந்தம் ஒன்றல்லவா? இதன்படி அரசுக்கு எல்லாப் பிரஜைகளும் கட்டுப்பட்டவர்களாகிறார்கள். ஆனால் வேறொரு காரணத்திற்காக அரசானது, தன்னையே தன் கட்டுக்குட்படுத்திக் கொள்ளமுடியாது. அரசானது, தன்னை ஒரு நிரந்தரமான கட்டுக்குட்படுத்திக் கொள்கிற மாதிரி ஒரு சட்டத்தைத் தானே தனக்கு விதித்துக் கொள்ளுமென்று எதிர்பார்ப்பது அரசியல் சம்பிரதாயத்திற்கே விரோதமானது. ஒரு மனிதன், தனக்குத் தானே ஒப்பந்தம் செய்துகொள்கிற

போது, அவனுக்கு, இந்த ஒப்பந்தத்தை மீறி நடக்கவும் உரிமை யுண்டு என்று மேலே சொன்னோமல்லவா அதைப் போலவே இந்த அரசுக்கும் உரிமையுண்டு. இதனால் ஜன சமுதாயத்தை—சமுதாய ஒப்பந்தத்தைக்கூட—கட்டுப் படுத்தக்கூடிய எந்தச் சட்டமும் இல்லை, இருக்கவும் முடியாது என்பது பெறப்படுகிறது. இப்படிக் கூறுவதனால் மேற்படி ஜனசமுதாயமானது மற்றவர்களுடன் ஒப்பந்தஞ் செய்துகொள்ளக்கூடாது என்பது அர்த்தமல்ல. அந்நியர்களோடு ஒப்பந்தம் செய்துகொள்கிறபோது அவர்களைத் தனிப்பட்ட நபர்களாகக் கருதி அவர்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளலாம்.

மேலே சொல்லப்பட்ட ஜன சமுதாயமோ அல்லது அரசோ, ஜனசமுதாயத்திற்கும்தனிப்பட்ட நபர்களுக்கும் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் புனிதத் தன்மையினாலே உண்டானவை. இதனால் மேற்படி ஜன சமுதாயமோ அல்லது அரசோ மேற்படி ஒப்பந்தத்திற்கு விரோதமாக ஒன்றையும் செய்யக்கூடாது உதாரணமாக, தன்னுடையதில், அதாவது தன்னுடைய உரிமைகளில் ஒரு பாகத்தைப் பராதீனப்படுத்துவதென்பதோ அல்லது மற்றோர் அரசுக்குப் பணிந்துவிடுவதென்பதோ கூடாது. எந்தச் சட்டதினால் அஃது—அந்தச் சமுதாயம் அல்லது அரசு—ஸ்தாபிதமாயிற்றோ அந்தச் சட்டத்தையே மீறி நடப்பதென்றால் அது, தன்னைத தானே அழித்துக்கொள்வதாகும்.

பொது ஜனங்கள் ஒரே ஸ்தாபனமாக ஒன்றுபட்டு விடுவார்களானால், அதாவது, ஒரு சமுதாயமாகத தங்களை அமைத்துக் கொண்டுவிடுவார்களானால், மேற்படி ஸ்தாபனத்தைத் தாக்குகிறபோது தனிபபட்ட நபர்களுக்குப் பாதகம் உண்டாகிறது. அப்படியே தனிப்பட்ட நபர்களைத் தாக்கினால் அது ஸ்தாபனததை பாதிக்கிறது. எனவே உபயகட்சிகளும்—அதாவது மேற்படி ஸ்தாபனமும் தனிப்பட்ட நபரும்—கடமை, பரஸ்பர நன்மை என்பவைகளை முன்னிட்டு ஒருவருக்கொருவர் உதவிசெய்து கொள்ள வேண்டும். மேலே சொன்ன இரண்டுவித சம்பந்ததினால் ஏற்படுகிற அதிகமான நன்மைகளையே மனிதர்கள் தேட முயலவேண்டும்.

தனிப்பட்ட நபர்களிலிருந்துதான் அரசு உண்டாகிறது. ஆகையால் அந்தத் தனிப்பட்ட நபர்களாகிய பொது ஜனங்களுடைய நன்மைக்கு விரோதமாக அரசினுடைய நன்மை இருக்க முடியாது. எனவே மேற்படி அரசானது, தனது பிரஜைகளுக்கு எவ்வித உறுதிமொழியும் கொடுக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஏனென்றால் பல அவயவங்கள் சேர்ந்த தேகமானது அந்த அவயவங்களுக்கு ஊறு செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்காது. அதைப்போல் தனிப்பட்ட நபர்கள் என்ற முறையில் யாரையும் மேற்படி அரச சக்தி ஊறு செய்யமுடியாது. இதை இனி வரும் அத்தியாயங்களில் காண்போம். அரசு, அரசாயிருக்கிற வரையில் அதன் தன்மைகள் யாவும் அதில் இருக்கவே செய்யும்

ஆனால் பிரஜா சக்திக்கும் அரச சக்திக்கும் உள்ள சம்பந்தம் இப்படியில்லை இரண்டுக்கும் பொதுவாக உள்ள நலன்கள் ஒன்றேயாயினும், பிரஜா சக்தியானது, தனது அன்றாடக்காரியங்களைச் செய்துகொண்டு போக, போதிய பாதுகாப்புகளைத்தேடும். அந்தப் பாதுகாப்புகளை நடைமுறையில் கொணரக்கூடிய சாதனங்களும் தனக்குத் தேவையென்று அஃது எதிர்பார்க்கும்.

ஒரு ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த பிரதி நபரும், தனிப்பட்ட மனிதன் என்ற ஹோதாவில் ஒருவித அபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கலாம். ஜன சக்தியின் ஒரு பாகம் என்ற ஹோதாவில், மேற்படி அபிப்பிராயத்திற்கு விரோதமாக அபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கலாம். அவனுடைய சொந்த நன்மையானது பொது நன்மைக்குவிரோதமாக எண்ணச் செய்யலாம். பொது நலத்திற்காகத் தன்னலத்தை ஓரளவு பராதீனப்படுத்திக் கொடுப்பது, தான் மனமுவந்து அளிக்கிற ஒரு நன்கொடை என்றும், அந்த நன்கொடையை தான் அளிக்கா விட்டாலும் அதனால் மற்றவர்களுக்கு அதிக பாதகம் ஏ படாது என்றும், அவன் தனி மனிதன் என்ற முறையில், அதாவது தன் சொந்த நலனை மட்டும் கருதுகிற மனிதன் என்ற முறையில் நினைக்கலாம். ஒரு ராஜ்யத்தில் ஏகதேசமாக ஒரு சிலர்தான், தங்களுடைய சுதந்திரத்தைச் சமுதாய நன்மைக்குப் பராதீனப்படுத்து

வது தங்கள் கடமையென்று நினைக்கக்கூடும். ஆனால் இப்படி எல்லா ஜனங்களும் இருப்பார்களென்று எதிர் பார்த்து ஒரு காரியத்தைத் தொடங்குவது கற்பனை உலகத்தில் வாழ்வதாக முடியும். ஆகையால், எந்த நபருக்கும் ஒரு பிரஜையின் கடமையைச் செய்யாமல், பிரஜா உரிமைகளை மட்டும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் வளர்ந்துகொண்டு போனால் அஃது ஆபத்தாகும். அதனால் அரசின் அழிவு ஏற்படுவது நிச்சயம்.

சமுதாய ஒப்பந்தம் என்பது ஒரு சம்பிரதாய ஒப்பந்தமாக ஆகாதிருக்க வேண்டுமானால், கீழ்க்கண்ட நிபந்தனைகளும் அதில் இருக்கவேண்டும். அதாவது எவனொருவன் ஜன சமூகத்தின் இச்சைக்குக் கீழ்ப்படிய மறுக்கிறானோ அவன் அந்த இச்சைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்குமாறு கட்டாயப்படுத்தப்படவேண்டும். அப்படி அவன் செய்யாவிட்டால் அவன் சுதந்திரமா யிருக்கமுடியாது. இந்த நிபந்தனை யிருந்தால்தான் ஒவ்வொருவனும், தன் தாய் நாட்டோடு ஐக்கியப்படுவான். அவனுக்குப் பிறருடைய தயவை நாடவேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது. பிரஜைகளுக்கு இந்த நிலைமை ஏற்பட்டால்தான் அரசியல் நிருவாகமும் சரியாக நடைபெறும்; ஜன சம்பந்தமான விவகாரங்கள் ஒழுங்காக நடைபெறும். இல்லாவிட்டால் ராஜரீகத்தில் அநேக ஒழுங்கீனங்கள் ஏற்படக்கூடும்.

8. சமுதாய அரசு

மனிதன் இயற்கையான வாழ்க்கை நிலைமையிலிருந்து சமுதாயமாகச் சேர்ந்து வாழக்கூடிய நிலைமைக்கு வந்தவுடனேயே அவனிடத்தில் ஒரு பெரிய மாறுதல் உண்டாகிறது. இயற்கையான வாழ்க்கை நிலைமையிலிருந்தபோது அவன், அவ்வப்பொழுது எழுகிற உணர்ச்சி பாவங்களைக் கொண்டே காரியங்களைச் செய்துவந்தான். இப்பொழுது-அதாவது சமுதாய வாழ்க்கையைத் தொடங்கியதும்-தான் செய்கிற ஒவ்வொரு காரியமும் நியாயமாவென்று பார்த்துத்தான் செய்கிறான். மற்றும் தான் செய்வது தர்மமா வென்றும் பார்த்துச்செய்கிறான். இயற்கையானவாழ்க்கை நிலையிலிருந்து சமுதாய வாழ்க்கை நிலைக்கு வந்தவுட

னேயே, மனிதன், தன் தேக பலத்தைக்கொண்டு ஒரு காரியத்தைச் செய்வது என்பதற்குப் பதிலாகக் கடமையை முன்னிட்டு அதே காரியத்தைச் செய்கிருன்; விருப்பம் உண்டாகிறபோது ஒரு காரியத்தைச் செய்தல் என்பதற்குப்பதிலாகச் சட்டரீதி என்கிற வரம்புக்குட்பட்டு அந்தக் காரியத்தைச் செய்கிருன்; தனக்கு எப்படி எப்படி இச்சைகள் போகின்றனவோ அப்படியெல்லாம் காரியங்களைச் செய்யாமல் தன் அறிவுக்கு உகந்தவாறு காரியங்களைச் செய்கிருன்; இதுவரையில் தன்னொருவனையே மையமாக வைத்துக்கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு வந்த அவன், இப்பொழுது வேறு சில லட்சியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தத்தொடங்குகிருன். இந்த மாறுபாட்டிஞல் மனிதன் இயற்கையான வாழ்க்கை நிலையிலிருந்தபோது அனுபவித்து வந்த சில சாதகங்களை இழந்துவிடுகிருன் என்பது வாஸ்தவம். ஆனல், அவைகளுக்குச் சமதையான வேறு சில சாதகங்களைத் திருப்பவும் பெறுகிருன். உதாரணமாக, சமுதாயத்தின் மனிதன் என்ற முறையில் அவனுடைய திறமைகள் அடிக்கடி உபயோகப்படுவதற்குச் சந்தர்ப்பங்கள் உண்டாகின்றன; அதனல் அவை விருத்தியடைகின்றன. அவனுடைய எண்ணங்கள் விசாலமடைகின்றன. அவனுடைய உணர்ச்சி பாவங்கள் பெருந்தன்மை யடைகின்றன. அவனுடைய ஆத்மா புனிதத்தன்மை யடைகிறது. எனவே புதிய மாறுதலின் காரணமாக—அதாவது இயற்கை நிலையிலிருந்து சமுதாய நிலைமைக்கு வருவதாகிற மாறுதலிஞல்—ஏற்படுகிற சாதகங்கள் சில சமயங்களில் துஷ்பிரயோகம் அடைந்தபோதிலும் அவன்—அந்த மனிதன்—இயற்கை நிலைமைக்கும் கீழாகப் போவதில்லை. அந்த நிலைமையிலிருந்து விடுதலை யடைந்ததற்காகவும், அறியாமையோடு கூடிய ஒரு மிருகமாக இருந்த தான், அறிவு நிரம்பிய ஒரு மனிதனுகப் பரிணமித்ததற்கும், தன்னைத்தான் ஆசீர்வதித்துக்கொள்கிருன்.

இந்த மாறுதலை நாம் வேறுவிதமாகக் கவனிப்போம். சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் காரணமாக, அதாவது சமுதாய நிலைமைக்கு வந்ததன் காரணமாக மனிதன், தான் இயற்கையாக அனுபவித்து வந்த சுதந்திரத்தை இழந்துவிடுகிருன்.

அதாவது தன்மனத்தில் தோன்றியதை யெல்லாம் தன்னிஷ்டப்படிக்கும் தன் சக்திக்கிசைந்தவாறும் வரம்பின்றிச் செய்துவந்த ஓர் உரிமை யிருந்து வந்ததல்லவா அதனை இழந்துவிடுகிறான். இதற்குப் பதிலாக, தன் உடைமைகளின் விஷயத்தில் ஒருவித உரிமையையும்,மேற்படி உடைமைகளைத் தன் சொந்த ஆஸ்தியாக அனுபவிக்கிற சுதந்திரத்தையும் அடைகிறான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், மனிதன் இயற்கையாக அனுபவித்து வந்த சுதந்திரத்திற்கும், சமுதாய நிலைமைக்கு வந்த பிறகு அனுபவிக்கிற சுதந்திரத்திற்கும் என்ன வித்தியாசம் என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் இயற்கைச் சுதந்திரமென்பது ஒரு தனி மனிதனுடைய சக்தியளவோடு நின்றுவிடுகிறது. சமுதாயத்தின் ஒரு பாகத்தினன் என்ற முறையில் மனிதன் அனுபவிக்கிற சுதந்திரமானது ஜன சக்தியின் வரம்புக்குட்பட்டது. தவிர உடைமை என்று மேலே சொன்னோமல்லவா, அந்த உடைமை யென்றால், பலாத்காரத்தின் விளைவாகவோ, முதல் முதலாக ஒருவனுடைய சுவாதீனத்திற்குட்பட்டது என்ற காரணத்தின் விளைவாகவோ அவன் அனுபவிக்கிற சொத்துக்களுக்கே பெயராகிறது. ஆனால், ஆஸ்தி என்றாலோ அதனை—அந்த உடைமைகளை—அவன் உரிமையோடு அனுபவிக்கிற பாத்தியதையை அடிப்படையாகக் கொண்டது.[1]

மற்றும் மனிதன் சமுதாய வாழ்க்கையை நடத்தத் தொடங்கியதும் ஒருவித மனோ சுதந்திரம் பெறுகிறான். ஒருமனிதன் தனக்குத்தானே எஜமானனாக இருக்கவேண்டுமானால் இந்த மனோ சுதந்திரம் அவனுக்கு ஏற்பட்டால் தான் முடியும். விருப்பம்போல் காரியங்களைச் செய்வது என்பது அடிமைத்தனம்; தானே வகுத்துக்கொண்ட ஒரு சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பது என்பது சுதந்தரம்.

---

1 உடைமை யென்பதையும் ஆஸ்தியென்பதையும் வேறு வேறு அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கிறான் இங்கே ரூஸ்ஸோ. உடைமை என்பதற்குச் சட்ட ரீதியான உரிமைகள் ஒன்றுமில்லை. ஆனால், ஆஸ்தி என்பதற்கு அந்தமாதிரியான உரிமைகள் உண்டு. ஆஸ்தி சொத்து என்ற இரண்டு சொற்களும் இந்த மொழிப் பெயர்ப்பில் ஒரே அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆனால் இதைப்பற்றி ஏற்கனவே நான் அதிகமாகக் கூறி விட்டிருக்கிறேன். சுதந்திரம் என்பதற்குத் தத்துவார்த்தம் என்னவென்பதைப்பற்றி விளக்கிச் சொல்வது இப்போது நான் எடுத்துக்கொண்டுள்ள விஷயத்திற்குப் புறம்பானதாகும்.

9. சொத்து பாத்தியதை[1]

ஒரு சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த பிரதி அங்கத்தினனும்—அதாவது பிரதி மனிதனும்—அந்தச் சமுதாயம் ஒரு சமுதாயமாக அமைகிற சமயத்தில் எப்படி இருக்கிறானோ அப்படியே தன்னையும், தன அதிகாரங்களையும், தன் சொத்துக்களையும் அந்தச் சமுதாயத்திற்குப் பராதீனப்படுத்தி விடுகிறான். இந்தச் செய்கையினால், அவனுடைய சொத்துக்கள் கைமாறினாலும் அவற்றின் தன்மை மாறுவதில்லை; மற்றும் அவை அரசினுடைய சொததுக்களாகவும் ஆகி விடுவதில்லை. ஆனால் ஒரு தனி நபருக்குள்ள அதிகாரத்தைக்காட்டிலும் ஒரு ராஜ்யத்துக்குள்ள அதிகாரம் அதிகமானது. அதைப்போலவே ஒருவனுடைய சொததுு, சமுதாயச் சொத்தாயிருப்பது பத்திரமானது; அதை மாற்றவும் முடியாது சமுதாயத்திற்குப் புறம்பான அந்நியர்கள் விஷயததில் வேண்டுமானால் இது நியாயமற்றதாயிருக்கலாம் ஏனென்றால், ஒரு ராஜ்யத்தில் சம்பந்தப்பட்ட அங்கத்தினர் அத்தனை பேருடைய சொத்துக்களுக்கும் சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் மூலமாக அந்த ராஜ்யமே சொந்தக்காரனாகி விடுகிறது. இந்தச் சமுதாய ஒப்பந்தம் என்பது தான், ராஜ்யத்திலுள்ள எல்லா நபர்களினுடைய உரிமைகளுக்கும் மூலாதாரமாயிருக்கிறது. மற்ற அதிகாரங்களைப் பொறுத்தமட்டில் அந்த ராஜ்யத்திற்கு என்ன பாத்தியதையிருக்கிறதென்றால், முதல் ஆக்கிரமிப்பு பாத்தி

---

1 உண்மையான ஆஸ்தி எது, தனிச் சொத்துரிமையினால் உண்டாகிற சாதகங்கள் யாவை என்பவைகளைப்பற்றி அரிஸ்ட்டாட்டல் தனது அரச நீதி என்ற நூலில் விவரமாகக் கூறுகிறான். முதற் புத்தகம் எட்டாவது அத்தியாயத்தையும், இரண்டாவது புத்தகம் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தையும் பார்க்க.

யதைதான். இந்தப் பாத்தியதையும் அது தனிப்பட்ட நபர்களிடமிருந்துதான் பெறுகிறது.[1]

முதல் ஆக்ரமிப்பு பாத்தியதை இருக்கிறதே அஃது ஒரு பலசாலியினுடைய பாத்தியதையைக் காட்டிலும் உண்மையான பாத்தியதைதான். ஆனல் ஆஸ்தியென்ற தன்மையை அடைந்த பிறகுதான் அந்த பாத்தியதை உண்மையான பாத்தியதையாகிறது. பிரதி மனிதனுக்கும் அவனுக்குத் தேவையானவற்றை அடைய இயற்கையாகவே உரிமையுண்டு. ஆனல் குறிப்பிட்ட சில சொத்துக்களுக்குச் சொந்தக்காரனுகிவிட்ட பிறகு, அவன் மற்றப பொருள்களுக்கு அந்நியனுகி விடுகிறன். அவனுக்கென்று வகுக்கப்பட்ட பாகத்தோடு அவன் இருக்கவேண்டும். பாகமாகாத மற்றப் பொதுச்சொததுக்களின்மீது பாத்தியங் கொண்டாட அவனுக்கு உரிமையில்லை. முதல் ஆக்ரமிப்பு பாத்தியதையிருக்கிறதே அஃது இயற்கையில்

1 அதாவது ஒருவன் முதன் முதலாகக் காலியாயுள்ள நிலத்தையோ அல்லது வேறிடத்தையோ தன் சுவாதீனப்படுத்திக் கொள்கிறன் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்படி அவன் சுவாதீனப் படுத்திக்கொண்டு விடுவதனல் மட்டும் அவன் அந்த நிலத்திற்கோ அல்லது இடத்திற்கோ உண்மையான சொந்தக்காரனுக எஜமானனுக ஆகிவிடமாட்டான். அப்படி உண்மையான எஜமானனுக வேண்டுமானல் அதற்குச் சில நிபந்தனைகள் வேண்டுமென்று கூறுகிறன் ரூஸ்ஸோ இந்த அத்தியாயத்திலே. அந்த நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றி அவன் உண்மையான எஜமானனுகிவிட்டபிறகு, அவன் அனுபவிக்கிற நிலம் அல்லது இடம், அல்லது மற்றப்பொருள்கள் முதலியன எல்லாம் அவனுடைய (ஆஸ்தியாக) ஆகின்றன. அதுவரையில் அவற்றின்மீது அவனுக்கு முதல் ஆக்ரமிப்பு பாத்தியதைதான் உண்டு. அதாவது மற்றெல்லோரையும்விட முதன் முதலாக மேற்படி இடத்தைச் சுவாதீனபபடுத்திக் கொண்டான் என்கிற ஒரு பாத்தியதைதான் உண்டு. அந்த முதல் ஆக்ரமிப்பு பாத்தியதை உள்ள காலத்தில் மேற்படி நிலம் அல்லது இடம் அல்லது மற்றப் பொருள்கள் முதலியனவெல்லாம் ஆஸ்தியென்று பெயர் பெறுவதில்லை; உடைமை (Possession) என்ற பெயரையே பெறுகின்றன. இந்தக் கொள்கையை மையமாக வைத்துக்கொண்டு ரூஸ்ஸோ இந்த அத்தியாயத்தை விஸ்தரிக்கிறன்.

ஒரு பலவீனமான பாத்தியதையாக இருந்தபோதிலும், ஒரு ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த பிரதி அங்கத்தினராலும் கௌரவிக்கப்படுகிறது. இந்த முதல் ஆக்ரமிப்பு பாத்தியதையில் மனிதர்கள், மற்றவர்களுடைய பாத்தியதை யென்ன வென்பதைப்பற்றிக் கவனிப்பதில்லை; தங்களுக்கு பாத்தியதை அல்லாதனவை எவை என்பதைத்தான் கவனிக்கிறார்கள்.

முதல் ஆக்ரமிப்பு பாத்தியதையைச் சட்ட ரீதியாக ஊர்ஜிதம் செய்யவேண்டுமானால், பொதுவாகக் கீழ்க் கண்ட நிபந்தனைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டுவது அவசியமாகும்:—

முதலாவது, எந்த நிலத்தை ஒரு மனிதன் முதன் முதலாக ஆக்ரமிக்கிறானோ, அந்த நிலம் அதற்குமுன், வேறெவராலும் வாசம் செய்யப்படாததாய் இருக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது, அந்த மனிதன் தன் ஜீவனத்திற்குப் போதிய அளவு நிலத்தையே சுவாதீனப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

மூன்றாவது, அந்த மனிதன் ஏதோ வெற்றுச் சடங்கொன்றைநடத்தி மேற்படி நிலத்தைச்சுவாதீனப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது; அந்த நிலத்தில் உழைக்கவேண்டும்; அதில் சாகுபடி செய்யவேண்டும். இது தான் உண்மையான பாத்தியதைக்கு அடையாளம். வேறு சட்ட ரீதியான பாத்தியதை இல்லாவிட்டாலும் இந்தப் பாத்தியதையை எல்லோரும் அங்கீகரிப்பர்.

தேவையையும் உழைப்பையும் அனுசரித்து முதல் ஆக்ரமிப்பு பாத்தியதையை நாம் அங்கீகரித்தோமானால், அந்தப் பாத்தியதை எவ்வளவு தூரம் செல்ல முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் அதனை விஸ்தரித்துக்கொண்டு செல்கிறோமில்லையா? ஆனால் இந்தப் பாத்தியதைக்கு நாம் ஓர் எல்லை வகுக்க முடியாதா? பொதுவானதொரு நிலத்தில் அடியெடுத்து வைத்துவிட்டு அந்த நிலத்திற்குப் பாத்தியதை கொண்டாடிவிட்டாலே போதுமா? மேற்படி நிலத்தில் ஏற்கனவே குடியிருந்தவர்களை தற்காலிகமாக வெளியே துரத்தி விட்டதனாலேயே, அவர்கள் மீண்டும்

அந்த நிலத்திற்கு வரக்கூடிய உரிமையை அவர்களினின்று அகற்றிவிட முடியுமா? ஒரு தனி மனிதனோ அல்லது ஒரு ஜாதியோ, விசாலமானதொரு பிரதேசத்தை அங்கு வசிக்கும் ஜனங்களுக்கு, அந்தப்பிரதேசத்தின் பாத்தியதை இல்லாமற்செய்து ஆக்ரமித்துக்கொள்ளலாமா? அப்படி ஆக்ரமித்துக்கொள்வது தண்டிக்கப்படக்கூடிய ஆக்ரமிப் பாகுமல்லவா? ஏனென்றால் ஏற்கனவே அங்கிருந்த ஜனங்கள் வசிப்பதற்கு இடமில்லாமலும் ஜீவனத்திற்கு வகையில்லாமலும் செய்துவிடப் படுகிறார்களல்லவா? ந்யூனெஸ் பால்போவா[1] ஸ்பெயின் தேசத்து மன்னரின் பெயரால் பசிபிக்மகாசமுத்திரத்தையும் தென் அமெரிக்கா முழுவதையும் ஆக்ரமித்துக்கொண்டு விட்டான். இப்படி ஆக்ரமித்துக்கொண்டுவிட்டதனாலேயே, ஏற்கனவே அந்தப் பிரதேசங்களில் வசித்துக்கொண்டிருந்த ஜனங்களுக்கு அந்தப் பிரதேசத்தின் பாத்தியதை இல்லையென்று சொல்லிவிடுவதா? இந்த மாதிரியான உதாரணங்கள் பலவற்றை நாம் எடுத்துக்காட்டலாம். இங்ஙனம் முதல் ஆக்ரமிப்பு உரிமையை நாம் ஏற்றுக்கொண்டோமானால், மேற்படி ஸ்பெயின் தேசத்து மன்னனும் தனது மந்திரிச் சபையின் மத்தியில் இருந்துகொண்டே பேனா முனையில், உலகமனைத்தையும் தன் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டு விட்டு, பிறகு அந்தந்தப் பிரதேசங்களில் வசித்துக்கொண்டிருந்த அரசர்களுக்கு அவரவர்களுடைய ராஜ்யங்களைத் தானம் கொடுக்கிறமாதிரி அவர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கலாமல்லவா?

தனிப்பட்டவர்களுடைய பூப்பிரதேசங்கள் ஒன்று சேர்ந்து பொதுச் சொத்தாகிறது என்பதையும், அரச உரிமை என்பது, ஜனங்களின் மீது செலுத்தப்படும் ஆதிக்கத்திலிருந்து அந்த ஜனங்களின் நிலங்களுக்கு பாத்தியதை கொண்டாடுகிற உரிமை வரையில் சென்றிருக்கிறது என்பதையும், இந்த உரிமைகளே உண்மையான,

1 ந்யூனெஸ் பால்போவா (Nunez Balboa) என்பவன் கி. பி. 1513-ஆம் வருஷம் அப்பொழுது ஸ்பெயின் தேசத்து மன்னனாயிருந்த பெர்டினந்து (Ferdinand) என்பவனுடைய பிரதிநிதியாக இருந்து பசிபிக் மகா சமுத்திரத்தைச் சுவாதீனப்படுத்திக் கொண்டான்.

நேரான உரிமைகளென்பதையும் நாம் இதுகாறும் தெரிந்துகொண்டோம். இதனால் அரச உரிமையானது, ஜனங்களுடைய ஆதரவை அதிகமாக எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அரசர்கள் செலுத்தும் அதிகாரங்களே அவர்களுடைய நன்னடத்தைக்கு ஜாமீன் போலாகிறது. இதனைப் பழைய காலத்து மன்னர்கள் சரியாக அறியவில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் தங்களைப் பாரசீகர்களின் மன்னர்கள், அல்லது ஸ்க்கிதியர்களுடைய மன்னர்கள் அல்லது மாஸிடோனியர்களுடைய மன்னர்கள் என்றுதான் அழைத்துக்கொண்டார்கள். அதாவது ஜனங்களின் எஜமானர்களாகவே அவர்கள் இருந்துவிட்டார்கள்; தேசங்களின் சொந்தக்காரர்களாக இருக்கவில்லை. இப்பொழுதுள்ள அரசர்கள் புத்திசாலித்தனமாக பிரான்சின் அரசன், ஸ்பெயினின் அரசன், இங்கிலாந்தின் அரசன் என்று தங்களை அழைத்துக்கொள்கிறார்கள். நிலத்தைச் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டால் அந்த நிலத்திலுள்ளவர்களையும் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டது போலாகுமென்பதை இவர்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள்.

தனிப்பட்ட நபர்களின் சொத்துக்களைச் சமுதாயமானது தன் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டு விடுவதனால் ஏற்படுகிற விசேஷம் என்னவென்றால், அந்தத்தனிப்பட்ட நபர்களுக்கு அந்தச் சொத்துக்களின் மீது நியாயமான பாத்தியதை இருக்கிறதென்பதை அங்கீகரிக்கிறது; ஆக்ரமிப்பு பாத்தியதையை உண்மையான பாத்தியதையாக்குகிறது; அனுபவ பாத்தியதையை எஜமான பாத்தியதை யாக்குகிறது. மற்றும், சமுதாயத்தின் பிரதிநிதிகளாக மேற்படி பொதுச் சொத்துக்களை வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், மேற்படி பொதுச்சொத்துக்களின் கர்த்தாக்களென்று கருதப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய உரிமைகளை, ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த எல்லா நபர்களும் அங்கீகரிக்கிறார்கள். இதனால் அந்த ராஜ்யமானது தன் சக்தி கொண்டு அந்நியர்களைத் தகைந்து நிற்கிறது. தனிப்பட்ட நபர்கள் தங்கள் சொத்துக்களை ராஜ்யத்தின் சொத்துக்களாக மாற்றிவிடுவதனால் அந்த ராஜ்யத்திற்கும் நன்மை செய்தவர்களாகிறார்கள்; தங்களுக்கும் நன்மை செய்துகொண்டவர்களாகிறார்கள்.

இன்னும் சில சந்தர்ப்பங்களில், மனிதர்கள் ஏதேனும் சில நிலங்களைச் சுவாதீனப்படுத்திக்கொள்வதற்கு முன்னரேயே ஒன்று சேர்ந்து ஒரு சமுதாயம்போல் வாழத் தொடங்கிவிடலாம். பின்னர் தங்களுக்குப் போதுமான அளவு பிரதேசத்தைச் சுவாதீனப்படுத்திக் கொண்டு அதனை எல்லோரும் பொதுவாக அனுபவிக்கலாம்; அல்லது தங்களுக்குள்ளேயே சரிசமானமாகவோ, அல்லது அரசன் விதிக்கிற திட்டப்படியோ பங்கிட்டுக்கொள்ளலாம். எந்தவிதமாகச் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டபோதிலும், ஒரு தனி மனிதனுக்கு அவனுடைய சொத்தின் மீது என்ன பாத்தியதை இருக்கிறதோ அது, சமுதாயமானது, எல்லாருடைய சொத்துக்களின் மீதும் கொண்டுள்ள பாத்தியதைக்குத் தாழ்ந்ததுதான். இந்த ஏற்றத் தாழ்வு இல்லாவிட்டால், சமுதாய ஒற்றுமை ஸ்திரமாயிராது. அரசுரிமையும் ஒரு சக்தியோடு கூடி இயங்க முடியாது.

சமுதாய ஒழுங்குக்கு அடிப்படையாக உள்ள ஒரு விஷயத்தை மட்டும் இங்குக் குறிப்பிட்டுவிட்டு இந்த அத்தியாயத்தை முடித்துவிடுகிறேன். சமுதாய ஒப்பந்தம் என்பது, மனிதனுடைய இயற்கையான சமத்துவத்தை அழித்துப்போடுவதற்குப் பதிலாக, தேக பலத்தின் காரணமாக உண்டாகிற சமத்துவமின்மைக்குப் பதிலாக, ஒழுக்க ரீதியான, சட்ட ரீதியான ஒரு சமத்துவத்தை அளிக்கின்றது. மனிதர்கள் தேகபலத்திலும் அறிவிலும் வித்தியாசப்பட்டவர்களாயிருந்தபோதிலும் சம்பிரதாயத்தின் பேரிலும் சட்ட ரீதியாகவும் சமத்துவமுடையவர்களாகிறார்கள்.

சமுதாய ஒப்பந்தம்

இரண்டாம் பாகம்

பலவீனத்திலிருந்துதான் எல்லாத் தீமைகளும் உண்டாகின்றன. ஒரு குழந்தையைப் பார்த்து, 'அஃது அகம்பாவம் பிடித்த குழந்தை' என்கிறோம். ஏன் அஃது அப்படி இருக்கிறது? அதனுடைய பலவீனந்தான் காரணம். அந்தக் குழந்தையைப் பலமுள்ள குழந்தையாக்குங்கள்; அது நல்ல குழந்தையாகிறதா இல்லையாவென்று பாருங்கள். கடவுளை 'நல்லவர்' என்ற அடைமொழி கொடுத்துத்தான் அழைக்கின்றோம். அப்படியானால் அந்தக் கடவுள் தன்மையை நாம் குழந்தைகளுக்குப் புகட்ட வேண்டாமா?

—ரூஸ்ஸோ

10. அரசு பராதீனப்படுத்த முடியாதது

ஒரு ராஜ்யம் ஸ்தாபிக்கப்படுவது எதற்காக? பொது ஜன நன்மைக்காக. ஆதலின், ஜன சக்திதான் ராஜ்ய சக்திகளை கொண்டுசெலுத்தமுடியும். அதாவது ஜன சக்தியின் இச்சைப்படிதான், ஒரு ராஜ்யத்தின் காரியங்கள் நடைபெறவேண்டும். தனிப்பட்ட நபர்கள் தனித் தனியாகவே வாழ்ந்துவருவார்களானால் தங்கள் சொந்த நலனை உத்தேசித்துச் சண்டை போட்டுக்கொள்வார்களென்பதற்காகத்தான், சமுதாயம் என்று ஒன்று ஏற்பட்டது. அதில் எல்லோரும் சேர்ந்து வாழவேண்டுமென்ற நியதியும் உண்டாயிற்று. இப்படிப் பலபேர்களுடைய நலன்களும் சேர்ந்ததைத்தான் சமுதாயக் கட்டுப்பாடு என்று சொல்கிறோம். ஏதோ சில விஷயங்களில் எல்லா ஜனங்களும் ஒரு முகமான அபிப்பிராயங் கொண்டாலன்றி, அந்த ஜனங்களைக்கொண்ட சமுதாயம் ஏற்படவேபடாது. இந்தப் பொது நலத்தை உத்தேசமாகக் கொண்டுதான், ஒரு சமுதாயமானது நிர்வாகம் செய்யப்படவேண்டும்.

ஆகையால் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை எது அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவருகிறதோ அதற்குத்தான் அரசு என்று பெயர். எனவே இந்த அரசை, எந்தத் தனிப்பட்ட நபரும் வேறொருவருக்குப் பராதீனப்படுத்த முடியாது. பல பேருடைய சக்திகளும் சேர்ந்தே இந்த அரசு ஏற்படுகிறபடியால் அரசுக்குப் பிரதிநிதியாக இந்த அரசுதான் இருக்கமுடியும். அரச அதிகாரத்தை வேண்டுமானால் வேறொருவருக்கு மாற்றலாம். ஆனால் அரச சக்தியை மாற்றமுடியாது.

தனிப்பட்டதொரு சக்தி, ஏதோ ஒரு விஷயத்தில் ஜன சக்தியோடு ஒன்றுபட்டுப் போகிறதென்றே வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் இந்த ஒற்றுமை நீடித்திராது. அடிக்கடியும் இந்த ஒற்றுமை ஏற்படாது. ஏனென்றால் தனிச் சக்தியானது எப்பொழுதுமே சில சலுகைகளை நாடி நிற்கிறது. ஆனால் ஜனசக்தியோ சமத்துவத்தையே நாடி நிற்கிறது. தவிர, இந்த ஒற்றுமையானது நிச்சயமானதாகவும் இராது. அப்படி இது நீடித்திருக்குமானால், ஏதோ சந்தர்ப்ப விசேஷத்தினாலிருக்க முடியுமே தவிர, அரசியல் கலை

யின் விசேஷத் திறமையினால் இருக்கமுடியாது. "ஒரு மனிதனுடைய இச்சையென்னவோ, அல்லது அந்த மனிதன் தன்னுடைய இச்சையென்று எதைச் சொல்கிறானோ, அந்த இச்சையே என்னுடைய இச்சை" என்று அரசன் கூறலாம். ஆனால் "அந்த மனிதன் நாளை என்ன இச்சைப்படுகிறானோ, அதன்படியே நானும் இச்சை கொள்வேன்" என்று சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால் யாருமே தன் இச்சையை எதிர்காலத்தோடு பந்தகப்படுத்தமுடியாது. தவிர ஓர் அரசனைவன், அரச சக்திக்கு எது அடிப்படையாயிருக்கிறதோ அதற்கு விரோதமாகவும் இச்சை கொள்ளமுடியாது. ஒரு ஜாதியானது, எவ்வித நிபந்தனையுமில்லாமல் ஒருவனுக்குக்கீழ்ப்படிந்து நடப்பதாக வாக்குக் கொடுக்குமானால் அது தன் ஜாதீயத் தன்மையையே இழந்துவிட்டதாகிறது. எப்பொழுது ஓர் அரசன், தனது அரச சக்தியை இழந்தவனாய் ஓர் எஜமான அந்தஸ்தோடு மட்டும் இருக்கிறானோ, அவன் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருக்கும் ஜனக்கூட்டத்தை ஜாதி என்று சொல்லமுடியாது. அந்த ஜாதிக்கு அரசியலும் இல்லை.

இவ்வளவெல்லாம் கூறியபோதிலும், அரச சக்தியில்லாத ஓர் எஜமானன் விடுகிற உத்தரவுகள் பொது ஜன அபிப்பிராயத்தைப் பிரதிபலிக்கவில்லையென்று சொல்வதற்கில்லை. பொது ஜன அபிப்பிராயத்திற்கு அவன் விரோதமாகப் போகாதவரையில், அவன் உத்தரவுகள் செல்லுபடியாகின்றனவென்றே கொள்ளவேண்டும். பொதுஜனங்கள், மேற்படி உத்தரவுகளுக்கு எதிர்ப்புக் காட்டாமல் மௌனமாயிருக்கிறவரையில், அவர்கள் அந்த உத்தரவுகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறார்களென்றுதான் அர்த்தம்.

11. அரசு பிரிக்கமுடியாதது

அரசை, யாரும், யாருக்கும் பராதீனப்படுத்தமுடியாது என்பதற்கு என்னென்ன காரணங்கள் கூறப்பட்டனவோ அதே காரணங்களைக்கொண்டு, அரசைப் பிரிக்கமுடியாது என்றும் கூறலாம். எல்லா ஜனங்களுடைய இச்சைகளிலிருந்து பிறப்பதே ஜனசக்தி. அந்த ஜன சக்தி, ஒன்று, எல்லோருக்கும் பொதுவானதாக இருக்கும்;

அல்லது ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே உரியதாயிருக்கும். எல்லோருக்கும் பொதுவானதாக அந்தச் சக்தி இருக்கிற போதுதான், அதனை அரசு என்று சொல்கிறோம். அந்தச் சக்தி, என்ன செய்கிறதோ அதுவே சட்டமாகிறது. இந்த ஜனசக்தியின் ஒரு பாகத்தினருடைய அபிப்பிராயம் மட்டுமே நடைமுறையில் இருக்கிறதென்று சொன்னால், அதனை ஒரு விசேஷ அதிகாரம் என்றோ அல்லது விசேஷ உத்தரவு என்றோதான் சொல்லவேண்டும்.[1]

ஆனால் நமது அரசியல் தலைவர்கள், அரசைப் பிரிக்க முடியாதென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, அதற்குப் பதிலாக அதன் நோக்கத்தைப் பிரித்துக்காட்டுகிறார்கள். பலாத்காரமென்றும், அரசியல் சக்தியென்றும், சட்டமியற்றும் அதிகாரமென்றும், நிருவாகஞ் செய்யும் அதிகாரமென்றும்,[2] வரி விதிக்கிற உரிமை, நீதி வழங்குகிற உரிமை, யுத்தஞ் செயகிற உரிமையென்றும், உள் நாட்டு விவகாரமென்றும், வெளி நாட்டு விவகாரமென்றும் பலவிதமாகப் போட்டுக் குழப்புகிறார்கள். சில சமயங்களில் இவையனைத்தையும் ஒன்று சேர்க்கிறார்கள்; வேறு சில சமயங்களில் வேறு வேறாகப் பிரிக்கிறார்கள். வேறு வேறு பாகங்களாகச் சேர்ந்த ஒரு விபரீத உருவமாக அரசை சிருஷ்டித்து விடுகிறார்கள். ஒரு மனிதனிட

1 இதனுடைய தாத்பரியம் என்னவென்றால், ஜனங்களெல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு முகமாக வெளியிடுகிற அபிப்பிராயமே ஜனசக்தி என்று பெயர் பெறுகிறது. இந்த ஏகோபித்த அபிப்பிராயத்தை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவருவது எதுவோ அதுவே சட்டம் என்கிற கௌரவமான பெயரைப் பெறுகிறது. அதாவது, எந்த ஒரு சட்டமும், ஜனங்களின் ஏகோபித்த சம்மதத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பது அர்த்தம். அப்படிக் கில்லாமல், ஒரு சிலருடைய அபிப்பிராயங்கள் மட்டும் அனுஷ்டானத்திற்குக்கொண்டு வரப்படுமானால், அவைகளுக்கு அதிகார தோரணையில் வெளியிடப்படுகிற உத்தரவுகள் என்ற பெயர்தான் கொடுக்கப்படலாமேயொழிய சட்டம் என்ற கௌரவமான பெயரைக் கொடுக்கக்கூடாது.

2 இந்தியாவில் முற்காலத்தில் அரசாங்க காரியங்கள் ஒழுங்கு பெற நடைபெறும் பொருட்டு நியாய விபாகம் (Judicial) என்றும் பிரபந்த விபாகம் (Executive) என்றும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.

மிருந்து கண்கள், இன்னொரு மனிதனிடமிருந்து கைகள், வேறொரு மனிதனிடமிருந்து கால்கள் இப்படியாக ஒன்று சேர்த்து ஒரு புதிய மனிதனைச் சிருஷ்டிக்கிறது போலிருக்கிறது இது. ஜப்பானிலே சில ஜாலவித்தைக்காரர்கள் இருக்கிறார்களாம். அவர்கள், பலபேர் முன்னிலையில் ஒரு குழந்தையைத் துண்டு துண்டாக நறுக்கி, ஒவ்வொன்றாக ஆகாயத்திலே தூக்கி எறிந்துவிடுகிறார்களாம். பிறகு, இந்தத் துண்டுகளெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து, பழையமாதிரி உயிருள்ள குழந்தையாகி மீண்டும் ஜனங்கள் முன்னிலையில் வந்து நிற்கிறதாம். நம்முடைய அரசியல் வாதிகள் செய்கிற பிரிவினைகளும் ஏறக்குறைய இதே மாதிரிதான் இருக்கின்றன. பிரிக்கமுடியாத சமுதாயத்தை இவர்கள் வேறு வேறாகப் பிரித்துக்காட்டுகிறார்கள். இஃதெப்படி சாத்தியமென்பது யாருக்கும் தெரியாது.

இந்தத் தவறு எப்படி ஏற்படுகிறது என்று பார்த்தோமானால், ஓர் அரசின் அதிகாரம் என்னவென்பதைப்பற்றி இவர்கள் சரியாகத் தெரிந்துகொள்ளாததுதான் என்பது புலப்படும். மேற்படி அதிகாரத்தைப் பிரயோகம் செய்வதனால் என்னென்ன விளைவுகள் உண்டாகின்றனவோ அவைகளையே அந்த அதிகாரத்தின் அமிசங்கள் என்று இவர்கள் எண்ணிக்கொண்டு விடுகிறார்கள். உதாரணமாக, யுத்தம் தொடுப்பதும், சமாதானம் செய்துகொள்வதும், அரச அதிகாரத்துக்குட்பட்ட செயல்கள் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். ஆனால் அப்படியில்லை. அதிகாரத்தைப் பிரயோகம் செய்வதனால் உண்டாகிற பரிணாமங்கள் இவை. இவைகளே அதிகாரங்களாகா. இதே பிரகாரம், அரசு என்பதற்கு என்னென்ன உரிமைகள் உண்டோ அவைகளைப்பற்றியும் தவறாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் பலர். ஜனசக்தியினின்று பிறந்த இந்த அரச உரிமைகளை, அரசுக்கென்றே ஏற்பட்ட உரிமைகளென்று இவர்கள் எண்ணிக்கொண்டு விடுகிறார்கள். இதனால்தான், அரசர்களுடைய உரிமைகள் என்ன, குடிகளுடைய உரிமைகளென்னவென்பதைப்பற்றிச் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாமல், அரசியல் அறிஞர்கள் அல்லல்படுகிறார்கள், இந்த அல்லலுக்குட்பட்டவர்களில் க்ரோஷியஸ்ஸும் ஒருவன். இவன், தன் கொள்கைகளைத் தாராளமாக

எடுத்துச்சொல்வதற்குப் பயந்தான். ஏனென்றால், இவன், தன் தாய்நாடாகிற ஹாலந்தின்மீது அதிருப்தி கொண்டவனாய், பிரான்சில் வந்து சரண் புகுந்தான்.[1] தனக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த பதின்மூன்றாவது லூயி மன்னனைத் திருப்தி செய்யும் பொருட்டு இவன் மிகுந்த, சிரமப்பட்டு ஜனங்களுடைய உரிமைகளையெல்லாம் சித்திரவதை செய்திருக்கிறான்; மிகுந்த சாமர்த்தியமாக அந்த உரிமைகளையெல்லாம் அரசர்கள்மீது சுமத்தியிருக்கிறான். இவனுடைய நூலை ஆங்கில பாஷையில் மொழி பெயர்த்த பார்பேராக்[2] என்பவனுடைய போக்கும் இப்படித்தான் இருந்திருக்கிறது. இவன், தன்னுடைய மொழி பெயர்ப்பை இங்கிலாந்து மன்னனாகிய முதலாவது ஜார்ஜு[3]க்கு அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறான். இவன், தன்காலத்திய இங்கிலாந்து மன்னர்களுக்கு அதிருப்தி தரத்தக்க வகையில் நடந்து கொள்ளக்கூடாதென்பதற்காக, உண்மையைக்கூட மாற்றி விட்டான். இரண்டாவது ஜேம்ஸ்[4] மன்னன் சிம்மாசனத்திலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டான் என்பது உண்மையாக நடைபெற்ற சம்பவம். ஆனால் இவன், அவனை வலிய முடி துறந்தான் என்று கூறுகிறான். இந்த ஜேம்ஸ் மன்ன

1 ஹாலந்தின் அரச சேவையில் இருந்த க்ரோஷியஸ், தனக்குக் கிடைத்த உபகாரச்சம்பளத்தைக்கொண்டு சும்மாயிராமல், கிறிஸ்துவர்களுக்கிடையே பலவித மத மாற்சரியங்களைக் கிளப்பிவிட்டுக்கொண்டிருந்த அர்மீனியர்களுக்கு உதவி செய்துவந்தான். இது அந்த நாட்டு மன்னனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இதனால் இவனுக்கு ஆயுள்பரியந்தம் சிறைவாசத் தண்டனை விதித்தான். ஆனால் இவன், தன் மனைவியின் துணைகொண்டு பாரிஸ்மாநகருக்கு ஓடிவந்து, அப்பொழுது 1621-ஆம் வருஷத்தில் அரசனாயிருந்த பதின்மூன்றாவது லூயி மன்னனிடம் சரணாகதியடைந்தான். அந்த அரசன், இவனுக்கு ஓர் உபகாரச் சம்பளம் ஏற்படுத்தி உதவினான். இதற்கு நன்றி பாராட்டுகிற வகையில், இவன் தனது நூலை மேற்படி லூயி மன்னனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்தான்.

2 Barbeyrac 1674—1729. ஒரு பிரெஞ்சு சட்ட நிபுணன்.

3 George I. ஆண்டது 1714 முதல் 1727-ஆம் வருஷம் வரை

4 James II, 1685-லிருந்து 1688-ஆம் வருஷம் வரையில் ஆண்டவன்.

னுடைய பதவியை மூன்றுவது வில்லியம்[1] அபகரித்துக் கொண்டதை இவன் மழுப்பிவிடுகிருன். இந்த க்ரோஷியஸும் பார்பேராக்கும் உண்மையைக்கடைப்பிடித்துத் தங்கள் கொள்கைகளை வெளியிட்டிருப்பார்களானல், அரசியல் சம்பந்தமான பிரச்னைகளில் இவர்களுக்குக் குழப்பமே ஏற்பட்டிராது. ஒரே மாதிரியான கொள்கைகளை வெளியிட்டிருப்பார்கள். அப்படி இவர்கள் உண்மையைச் சொல்லியிருப்பார்களானல்,ஜனங்களுடைய ஆதரவு தான் கிடைத்திருக்கும். ஆனல், உண்மையானது, எப்பொழுதுமே, மனிதனை, செல்வ நிலைக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோகாது. அதாவது, உண்மையைச்சொல்கிறவன் பணத்தைக் குவிக்கமுடியாது. அப்படிஉண்மையைச் சொல்லியிருந்தால் இவர்களுக்கு மேலே சொன்ன க்ரோஷியஸுக்கும் பார்பேராக்குக்கும் ஜனங்களுடைய ஆதரவு கிடைத்திருக்குமே யென்று கேட்கலாம். ஆனல் ஜனங்களால், தூதர்கள் பதவியையோ, ஆசிரியர்கள் பதவியையோ, உபகாரச் சம்பளத்தையோ கொடுக்க முடியாதல்லவா!

12. ஜனசக்தி தவறு செய்யக் கூடுமா?

இதுகாறும் சொல்லிவந்ததைக் கொண்டு, ஜனசக்தியென்பது எப்பொழுதுமே தவறு செய்யாது என்றும், எல்லோருடைய நன்மையையே நாடுவதாயிருக்கு மென்றும் அர்த்தங் கொள்ளலாம். அப்படியில்லை. ஜனங்கள் செய்கிற முடிவுகள் யாவும் எப்பொழுதுமே நேர்மையானதாக இருக்குமென்று சொல்லிவிடுவதற்கில்லை. மனிதர்கள் எப்பொழுதுமே தங்களுக்கு நன்மை உண்டாக வேண்டுமென்றுதான் ஆசைப்படுகிருர்கள். ஆனல் இதுதான் நன்மையென்று அவர்கள் பகுத்துப் பார்ப்பதில்லை. சாதாரணமாக ஜனங்களை ஒழுக்க வீனர்களாக்கி விட முடியாது. ஆனல் அவர்களை ஏமாற்றிவிடலாம். அப்படி ஏமாற்றப்படுகிற தருணத்தில்தான், அவர்கள் தீய எண்ணங்களை எண்ணுகிருர்கள். பொதுவாகப் பார்க்கப் போனல்,ஜனங்களுக்கு எல்லா விஷயங்களையும் தெரிவித்து

1 William III. 1689-லிருந்து 1694-ஆம் வருஷம் வரை ஆண்டவன்.

விட்டு, பிறகு, அவைகளைப்பற்றி அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைக்கேட்டால் அப்பொழுது அவர்கள் சொல்கிற அபிப்பிராயம் சரியான அபிப்பிராயமாயிருக்கும். அதுவே பொதுஜன அபிப்பிராயம். அப்படிக்கில்லாமல் சமுதாய நன்மைக்கு விரோதமாக ஒரு சமுதாயமானது பல கட்சிகளாகவும் பல சங்கங்களாகவும் பிரிந்து ஒவ்வொரு கட்சியும் அல்லது ஒவ்வொரு சங்கமும் ஒவ்வொரு விதமான அபிப்பிராயத்தை வெளியிடத் தொடங்குமானால், இந்த ஒவ்வோர் அபிப்பிராயமும் அரசாங்கத்தை வெவ்வேறு விதமாகப்பாதிக்கும். ஜனங்களெல்லோரும் தங்கள் சொந்த அபிப்பிராயத்தை வெளியிட முடியாமல், தாங்கள் எந்தக் கட்சியில் அல்லது எந்தச் சங்கத்தில் சேர்ந்திருக்கிறார்களோ அந்தக் கட்சி அல்லது சங்கத்தின் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட வேண்டியவர்களாயிருப்பார்கள். இதனால் எத்தனை மனிதர்கள் இருக்கிறார்களோ அத்தனை வாக்காளர்கள் இல்லாமல், எத்தனை கட்சிகள் அல்லது சங்கங்கள் இருக்கின்றனவோ அத்தனை வாக்காளர்கள்தான் இருப்பார்கள். இப்படி, கட்சிகட்சியாக அல்லது சங்கச் சங்கமாக வாக்கு (ஓட்) கொடுப்பதனால், ஜனங்களுக்குள் குறைவான அபிப்பிராயபேதங்கள் இருப்பதாகத்தோன்றலாம். ஆனால் இதனுடைய பலனும் குறைவாகவே இருக்கும். இது கிடக்கட்டும். மேலே சொன்ன பல கட்சிகள் அல்லது சங்கங்களில் ஏதேனும் ஒரு கட்சி அல்லது சங்கம் மற்றெல்லாக் கட்சிகளையும் அல்லது சங்கங்களையும் விட மேலோங்கி நிற்குமானால், அந்தக் கட்சி அல்லது சங்கத்தின் அபிப்பிராயந்தான் மேலோங்கி நிற்கும். ஆனால் அது பொதுஜன அபிப்பிராயமாகுமோ? ஆகாது; குறிப்பிட்ட ஒரு கட்சி அல்லது சங்கத்தினுடைய அபிப்பிராயமாகவே இருக்கும். அஃது எவ்வளவு வலுவுள்ள கட்சி அல்லது சங்கமாகத்தான் இருக்கட்டுமே அதனாலென்ன?

உண்மையான பொதுஜன அபிப்பிராயம் வெளிப்பட வேண்டுமானால், ஒரு ராஜ்யத்தினுடைய அமைப்பில் ஒரு கட்சி அல்லது சங்கத்தினுடைய ஆதிக்கமே வலுப் பெற்றிருக்கக்கூடாது. ஒவ்வொரு பிரஜையும் தன் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தாராளமாக வெளியிட அனுமதிக்கப் படவேண்டும். இப்படிப்பட்டதோர் உத்தமமான ராஜ்ய

அமைப்பையே மகானாகிய லிக்கர்கஸ்[1] என்பவன் கண்டான். இப்படி ஒரு நாட்டில் பல கட்சிகள் அல்லது சங்கங்கள் இருந்தாலும் அவைகளுக்குள் எவ்விதமான ஏற்றத் தாழ்வுகளும் இருக்கக்கூடாது. இப்படிப்பட்ட ஸ்தாபனங்கள் ஏற்படுவதில் ஆட்சேபமில்லையென்று ஸோலோன்,[2] ந்யூமா,[3] ஸெர்வியஸ்[4] என்ற அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள். பொதுஜன அபிப்பிராயம் புத்திசாலித்தனமாக இருக்க வேண்டுமானால் அதற்கு இந்த மாதிரி ஏற்றத் தாழ்வுகளில்லாத ஸ்தாபனங்களை அமைப்பதுதான் சரியான வழி. இவைகளினால் ஜனங்கள் ஏமாற்றமடைய மாட்டார்கள்.

13. ராஜ்ய சக்தி

ராஜ்யம் என்பது ஒரு சக்தி; வெறும் நிலப்பரப்பல்ல. அறவாழ்க்கையையுடைய ஒரு புருஷனை நாம் எந்த திருஷ்டியில் பார்ப்போமோ அந்த திருஷ்டியில் தான் ஒரு ராஜ்யத்தை நாம் பார்க்கவேண்டும். இந்த ராஜ்யம் என்ற புருஷனுக்கு உயிர் எது? அதன் அங்கத்தினர்களாகிய ஜனங்களின் ஒற்றுமைதான். இந்த ராஜ்யமானது, தன்னுடைய சொந்த க்ஷேமத்தைப்பற்றித்தான் அதிகமாகக் கவலைப்படுகிறது. அப்படிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதுமா? போதாது. தன் க்ஷேமத்திற்கான காரியங்களையும் அது செய்ய வேண்டும். அப்படி அது

1 **Lycurgus**. இவன் காலம் கி. மு. 9வது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியென்பர். கிரீஸின் ஒரு பகுதியான ஸ்ப்பார்ட்டா ராஜ்யத்துக்குச் சட்ட திட்டங்களை வகுத்துக் கொடுத்தவன். விவரங்களுக்கு **கிரீஸ் வாழ்ந்த வரலாறு** (பி. ஜோ. பி. பிரசுரம் 33) 6 வது அத்தியாயத்தைப் பார்க்க.

2 **Solon**. இவன் காலம் கி. மு. 638-559 என்பர். கிரீஸின் மற்றொரு பகுதியாகிய ஆத்தென்ஸ் ராஜ்யத்துக்குச் சட்டதிட்டங்களை வகுத்துக்கொடுத்தவன். விவரங்களுக்கு **கிரீஸ் வாழ்ந்த வரலாறு** 7 வது அத்தியாயத்தைப் பார்க்க.

3 **Numa**. கி. மு. 715-673. ரோம ராஜ்யத்தின் தொடக்கத்தில் அதன் இரண்டாவது மன்னனாக இருந்தவனென்று கருதப்படுகிறவன்.

4 **Servius**. கி. மு. 578-534. ரோம ராஜ்யத்தின் ஆறாவது மன்னன்.

செய்யவேண்டுமானால் அதனை ஒரு சக்தி உந்த வேண்டும். அப்பொழுதுதான், அந்த ராஜ்ய சக்தி என்பது அசைந்து கொடுக்கும்; மற்றும், எல்லோருடைய நன்மையை முன்னிட்டு, தன் ஒவ்வோர் அங்கத்தையும் உபயோகிக்கும். பிரதி மனிதனுக்கும், தன் தேக அவயவங்களின் விஷயத்தில் பூரண ஆதிக்கம் இருக்கிறது இந்த ஆதிக்கத்தை அவனுக்கு யார் கொடுத்தது? இயற்கை. அதுபோல, ஒரு சமுதாயத்திற்கு அதன் அங்கத்தினர்களாகிய எல்லாப் பிரஜைகளின் மீதும் பூரண அதிகாரம் உண்டு. இந்த அதிகாரத்தை அளித்தது எது? சமுதாய ஒப்பந்தம். இந்தச் சமுதாய ஒப்பந்தமானது, ஜனசக்தியினால், அதாவது பொது ஜனங்களின் ஏகோபித்த அபிப்பிராயத்தினால் விவகார தசைக்குக் கொண்டு வந்து தள்ளப்படுகிறபோது, அரசு அல்லது ராஜ்யம் என்ற பெயரைப் பெறுகிறது.

இப்பொழுது நாம் இரண்டு விதமான புருஷர்களைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஒன்று, தனிப்பட்ட மனிதனாகிய புருஷன்; மற்றொன்று, இந்தத் தனிப்பட்ட மனிதர்கள் பலரும் சேர்ந்த சமுதாய புருஷன். தனிப்பட்ட புருஷனுடைய சொத்து சுதந்திரங்கள் வேறே; சமுதாய புருஷனுடைய சொத்து சுதந்திரங்கள் வேறே. இரண்டும் அலாதியானவை. அப்படியானால் தனிப்பட்ட புருஷனுடைய உரிமைகள் என்ன, சமுதாய புருஷனுடைய உரிமைகள் என்னவென்பதை நாம் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதே பிரகாரம், மேற்கண்ட தனிப்பட்ட புருஷர்கள், சமுதாயத்தின் பிரஜைகள் என்ற ஹோதாவில் என்னென்ன கடமைகளைச் செய்யவேண்டும், அதே சமயத்தில் மனிதர்கள் என்ற ஹோதாவில் என்னென்ன உரிமைகளை அனுபவிக்க வேண்டுமென்பதையும் நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்,

சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் பலனாக பிரதியொரு மனிதனும் தன் சொந்த சக்தி, சொத்து, சுதந்திரம் முதலியவற்றில் ஒரு பாகத்தைச் சமுதாயத்திற்குப் பராதீனப்படுத்தி விடுகிறானல்லவா? அப்படிப் பராதீனப்படுத்திவிடப்படுகிற அந்தப் பகுதியானது, சமுதாய நன்மைக்கு முக்கியமான பிரயோஜனத்தை அளிப்பதா யிருக்க வேண்டும். ஆனால் எது முக்கியமான பிரயோஜனத்தை அளிக்கக்

கூடியதென்று நிர்ணயிக்கிற உரிமை சமுதாயத்திற்கே உண்டு. சமுதாயமானது, தனக்குப் பிரஜைகளின் சேவை தேவையென்று எப்பொழுது கேட்கிறதோ அப்பொழுதே பிரஜைகள், தங்கள் சேவைகளைச் சமுதாயத்திற்கு ஒப்புக் கொடுக்கவேண்டும். ஆனால் சமுதாயமும், பலருக்கும் உபயோகமாயிருக்கிற சேவையைத்தான் பிரஜைகளிடமிருந்து எதிர்பார்க்கலாமே தவிர, முக்கியமில்லாத விஷயங்களுக்கெல்லாம் பிரஜைகளின் சேவையை எதிர்பார்க்கக் கூடாது. அப்படி எதிர்பார்க்கிற எண்ணமும் அதற்கு இருக்கக் கூடாது. ஏனென்றால் காரணமில்லாமல் ஒரு காரியத்தைச் செய்யக்கூடாதல்லவா?

தனிமனிதர்கள், சமுதாயத்திற்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகள் இருப்பதுபோல், சமுதாயமானது, தனிமனிதர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளும் இருக்கின்றன. இவை பரஸ்பர நன்மையை முன்னிட்டு ஏற்பட்டவை. இதனாலேயே, இந்தக் கடமைகளை, முறைப்படி, தனி மனிதர்களும் சமுதாயமும் நிறைவேற்ற வேண்டியது அவசியம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பரஸ்பர நன்மையை முன்னிட்டு என்று சொன்னதினாலேயே, இந்தக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதன் மூலமாக நமக்கு நாமே நன்மைசெய்து கொண்டவர்களாகிறோம். சமுதாயத்திலே சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் சொந்த க்ஷேமத்தை முதலில் நாடுகிறார்கள். அந்த நன்மையை நாடுவதன் மூலமாகத்தான் சமுதாயத்தின் க்ஷேமத்தைப் பார்க்கிறார்கள். இதனால்தான், ஜன சக்தியானது, அதாவது பொது ஜன அபிப்பிராயமானது அநேகமாகச் சரியாக இருக்கிறது. தங்கள் சொந்த க்ஷேமத்தை முதலில் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்பட்டுவிடுமானால் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சொந்த க்ஷேமத்தைப் போலவே மற்றவர்களுடைய க்ஷேமமும் இருக்கவேண்டுமென்று பார்ப்பார்கள் இதனால் எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியான உரிமைகள் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. இந்த ஒரேமாதிரியான உரிமையிலிருந்து எல்லோருக்கும் ஒரே விதமான நீதி கிடைக்கிறது. இப்படி ஒரே விதமான நீதி கிடைத்தல் என்பதுதான், ஜனசக்தியின் சாரம் எல்லோருக்கும் நீதி கிடைக்க வேண்டுமென்ற

எண்ணம், எல்லோருடைய இருதயத்திலிருந்தும் உதயமாக வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்த நீதி, எல்லோருக்கும் ஒரேவிதமாகக் கிடைக்கும். அப்படிக்கின்றி, அந்த நீதியானது ஏதேனும் குறிப்பிட்டதொரு நோக்கத்தை வைத்துக் கொண்டு செல்லுமானால், அது, தன் உண்மையான தன்மையை இழந்து விடுகிறது.

ஏதோ ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி அல்லது ஓர் உரிமையைப்பற்றி அபிப்பிராய வேற்றுமைகள் உண்டாகின்றனவென்று வைத்துக்கொள்வோம். இதைப்பற்றி ஒரு தீர்ப்புக் கூறவேண்டுமானால், ஏற்கனவேயுள்ள ஒரு சம்பிரதாயம் நமக்குத் துணை செய்யவேண்டும். அப்படிப்பட்ட சம்பிரதாயம் ஒன்று இல்லாத போழ்து, மேற்கண்ட விஷயம் அல்லது உரிமை, வாதப் பிரதிவாதத்திற்குரிய பிரசினையாகப் போய்விடுகிறது. இதற்கு இரண்டு கட்சிகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. ஒரு பக்கத்தில் தனிப்பட்ட நபர்கள். இவர்கள் ஒரு கட்சியாகவோ, சங்கமாகவோ சேர்ந்து கொள்ளலாம். மற்றொரு பக்கத்தில் பொது ஜனம். இப்படி இரண்டு தரப்பினரும் ஒரு பிரச்னையைப்பற்றி முரண்பட்ட அபிப்பிராயங்களைக் கொள்வார்களானால், இதற்குத் தீர்ப்புக் கூறுவது யார்? ஜனசக்தியா? இல்லை. இந்த இடத்தில் ஜனசக்தியினுடைய தீர்ப்பு என்று சொன்னால், எந்தக் கட்சி வலுவுள்ளதாக இருக்கிறதோ அந்தக் கட்சியினுடைய தீர்ப்பாகத்தான் இருக்குமே தவிர, எல்லோருடைய ஏகோபித்த தீர்ப்பாயிராது. இதனால் இதனை, நியாயமான தீர்ப்பு என்று சொல்ல முடியாது. இந்தத் தீர்ப்பு ஒரு சிலருக்குப் பாதகத்தை உண்டுபண்ணுவதாகவே இருக்கும். இதனால் நாம் முடிவு செய்துகொள்ள வேண்டிய தென்னவென்றால், குறிப்பிட்ட ஒரு கட்சியினுடைய அபிப்பிராயம், பொதுஜன அபிப்பிராயமாக, அதாவது ஜனசக்தியாக ஆகிவிடாது. அதைப்போல், ஜனசக்தியானது, பொது நலத்தை லட்சியமாகக் கொள்ளாமல் குறிப்பிட்டதொரு லட்சியத்தைக் கொண்டிருக்குமானால், அது, தன் தன்மையை அல்லது அந்தஸ்தை இழந்துவிடுகிறது. அப்படி இழந்துவிட்ட பிறகு, அஃது ஒரு தனி நபரைப்பற்றியோ அல்லது ஒரு விஷயத்தைப்பற்றியோ தீர்ப்புக் கூற முன் வருமானால், அது சரியான தீர்ப்பாயிருக்கமுடியாது.

உதாரணமாக கிரீஸ் தேசத்திலுள்ள ஆத்தென்ஸ் நகர வாசிகளிற் சிலர் மட்டும் ஒன்று சேர்ந்து அதிகார பதவியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு, சிலருக்குக் கௌரவப் பட்டங்கள் வழங்கியும் வேறு சிலரைத் தேசப்பிரஷ்டம் செய்தும் வருகிறார்களென்று வைத்துக்கொள்வோம்.[1] இப்படி இவர்கள் செய்வது, ஜனசக்தியின் செய்கையாகுமா? ஆகாது. ஒரு சிலருடைய அதிகார ஆட்சியாகத் தானிருக்கும். எனவே எல்லோருடைய நன்மையையும் நாடுவதாக உள்ளது எதுவோ அதுதான் ஜனசக்தி யென்பது பெறப்படுகிறது.

ஜனங்களுடைய நன்மைகளையும் உரிமைகளையும் நாம் எந்தவிதமாக அலசிப்பார்த்தாலும், இரண்டையும் ஒன்று படுத்திக்கொண்டு செல்வதற்குச் சமுதாய ஒப்பந்தம்தான் சரியான வழி என்பது தெளிவாகும். இந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ் எல்லா ஜனங்களும் பரஸ்பர நன்மையை முன்னிட்டுச் சில நிபந்தனைகளுக்குட்படுகிறார்கள். இங்ஙனம் நிபந்தனைகளுக்குட்படுகிற அளவில் எல்லோரும் சம அந்தஸ்துடையவர்களாகிறார்கள். இதனால் எல்லோரும் சம உரிமைகளை அனுபவிப்பது சாத்தியமாகிறது. எனவே, இந்த ஒப்பந்தத்தினால் உண்டாகிற பலன் என்னவென்றால், ஜனசக்தியின் ஒவ்வொரு காரியமும், எல்லோருக்கும் சாதகமாகவாவது இருக்கிறது; அல்லது பாதகமாகவாவது இருக்கிறது என்பதுதான். ஜனசக்தியானது, சமுதாயத்தை ஒரு தொகுப்பாகத்தான் பார்க்கிறதே தவிர, தனித் தனியாகப் பிரித்துப் பார்ப்பதில்லை

ராஜகாரியம் என்று சொல்கிறோம்; அல்லது அரசாங்கம் ஒருகாரியத்தைச்செய்கிறதுஎன்றுசொல்கிறோம். அப்படி யென்றால் என்ன அர்த்தம்? மேல் அந்தஸ்திலுள்ளவர்களுக்கும் கீழ் அந்தஸ்திலுள்ளவர்களுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள ஒப்பந்தமா? இல்லை. ஒரு சமுதாயமாகச் சேர்ந்துள்ளவர்கள் பரஸ்பர நன்மைக்காகத் தங்களுக்குள் செய்து கொள்கிற ஓர் உடன்படிக்கை. இது சட்ட சம்மத

1 கி. மு 404-ஆம் வருஷம் தொடங்கிச் சில மாத காலம் வரை ஆத்தென்ஸில் நடைபெற்ற முப்பதின்மரின் கொடுங்கோலாட்சியை இங்குக் குறிப்பிடுகிறான்போலும் ரூஸோ. விவரங்களுக்கு கிரீஸ் வாழ்ந்த வரலாறு 23-வது அத்தியாயத்தைப் பார்க்க

மானது. ஏனென்றால், இதற்கு அஸ்திவாரமாயிருப்பது சமுதாய ஒப்பந்தம். இந்த உடன்படிக்கையில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருக்க முடியாது. ஏனென்றால், இஃது எல்லோருக்கும் பொதுவானது. இதில் தீமையே இருக்க முடியாது. ஏனென்றால், இஃது எல்லோருடைய நன்மையையும் நாடுவது. இது ஸ்திரமா யிருக்கக்கூடியது. ஏனென்றால், இதற்கு ஜனசக்தி பின் பலமாயிருக்கிறது. ஜனசக்தியின் அதிகாரமே இந்த உடன்படிக்கைக்கு உறுதி யளிப்பதா யிருக்கிறது. இந்த மாதிரியான ஓர் உடன் படிக்கைக்கு ஜனங்கள் கீழ்ப்படிகிறவரையில், அவர்கள் வேறெந்த தனிப்பட்ட மனிதனுக்கோ அல்லது சக்திக்கோ கீழ்ப்படிகிறார்களில்லை. தங்களுக்குத் தாங்களே கீழ்ப் படிந்து நடக்கிறார்கள். அவ்வளவுதான். ஒரு ராஜ்யத்தி னுடையவும், அந்த ராஜ்யத்துப் பிரஜைகளினுடையவும் பரஸ்பர உரிமைகளென்னவென்று நாம் கேட்பது ஜனங் கள் தங்களுக்குள் பரஸ்பர நன்மையை முன்னிட்டு என்ன ஏற்பாடுகள் செய்து கொள்கிறார்களென்பதைப் பொறுத்தே இருக்கிறது. எனவே ராஜ்ய சக்தி அல்லது அரசாங்க அதிகாரம் என்று எதைச் சொல்கிறோமோ அது பரிபூரண சுதந்திரமுள்ளது; மீறமுடியாதது. ஜனங் களால் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிற சம்பிரதாயங் களின் எல்லையைக் கடந்து செல்லாது. எனவே இந்தச் சம்பிரதாயங்களையே ஒரு ஜாமீன் மாதிரி வைத்துக் கொண்டு, பிரதி மனிதனும் தன்னுடைய சொத்து சுதந் திரங்களை, மேற்படி அரசாங்கத்தினிடம் தாராளமாக ஒப்புவிக்கலாம். ஏனென்றால், அரசாங்கமானது, ஒரு பிரஜைக்கு அதிகமான சுமையையும், மற்றொரு பிரஜைக் குக்குறைவான சுமையையும் கொடுக்க முடியாது. அப் படிக் கொடுத்தால் அஃது, அதாவது அந்த அரசாங்கம், தன் அதிகாரத்தைப் பிரயோகம் செய்வதற்கு லாயக்கில் லாமல் போய்விடுகிறது.

மேலே சொன்ன உண்மைகளை நாம் சரியானபடி கிர கித்துக் கொண்டுவிட்டோமானால், சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் மூலம் என்னென்ன நன்மைகள் உண்டாகின்றனவென் பது நன்கு தெரியும். இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு உடன்பட்டு விட்டதனால், எந்தத் தனிப்பட்ட மனிதனும் தன்னுடைய

உரிமைகளை இழந்துவிடவில்லை. முன்னிருந்ததைவிட அதிகமான பாதுகாப்பை ஒவ்வொருவனும் பெறுகிறான். ஸ்திரமற்றதும் ஆபத்துகள் நிறைந்ததுமான வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டிருந்ததற்குப் பதிலாக, பிரதி மனிதனும் மேலானதும் ஸ்திரமானதுமான வாழ்க்கையை நடத்துகிறான்; உண்மையான சுதந்திரத்தை அடைந்தவனுமாகிறான். ராஜ்யத்தினுடைய க்ஷேமத்திற்காகப் பிரஜைகள் தங்கள் உயிரையே கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறார்கள். இதனால் அவர்களுடைய உயிரைப் பாதுகாப்பதில் ராஜ்யமானது அதிக அக்கரை செலுத்துகிறது. ராஜ்யத்தின் பாதுகாப்புக்காக ஜனங்கள் தங்கள் உயிரையே கொடுக்கிறார்களென்று சொன்னால், அந்த ராஜ்யத்தினால் அளிக்கப்பட்ட உயிரையே அதற்குத் திருப்பிக் கொடுக்கிறார்களென்பதுதான் அர்த்தம். இயற்கை நிலையில் ஜனங்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் என்னென்ன விதமான ஆபத்துகளுக்கு உட்பட்டிருந்தார்களோ அதைவிட அதிகமான ஆபத்து, ராஜ்யத்தைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியிலே ஈடுபட்டிருக்கிறபோது உண்டாகப்போவதில்லையே. தேவையான சமயத்தில், எல்லோரும் தேசத்திற்காகப் போராடவேண்டியதுதான். ஆனால் அப்படிப் போராடுகிறபோது, யாரும் தனித்தனியாகப் போராடவில்லையல்லவா? இதனால் எல்லோருடைய க்ஷேமத்திற்காகவும் ஒவ்வொருவரும் சிறு சிறு அபாயங்களுக்கு உட்பட்டாலென்ன?

14. மரண தண்டனை விதிக்கும் உரிமை

ஒரு தனி மனிதன், சமுதாயத்திலே ஓர் அங்கத்தினனாகச் சேர்ந்துவிட்ட பிறகு, தன் உயிரைத் தன்னிஷ்டப்படி விட்டுவிட அவனுக்கு உரிமை கிடையாது. அப்படியிருக்க இந்த உரிமையை, அதாவது தன்னுடைய உயிரை இஷ்டப்படி உபயோகிக்கிற உரிமையை அரசனிடத்திலே அவன் எப்படி ஒப்புவிக்கலாம் என்று கேட்கக்கூடும். இந்தக் கேள்விக்கு விடையளிப்பது கடினமாகத் தோன்றலாம். ஏனென்றால் கேள்வியே சரியானபடி கேட்கப்படவில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும், தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காக, அந்த உயிரை ஆபத்திற்குட்படுத்திக்கொள்ள உரிமையுண்டு. ஒரு வீட்டிலே நெருப்புப்

பற்றிக் கொள்கிறது என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அந்த நெருப்பினின்று தப்பித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு, அந்த வீட்டிலேயிருக்கும் ஒரு மனிதன் ஜன்னல் வழியாகக் கீழே குதித்து விடுகிறான். அவன்மீது, தற்கொலை செய்துகொள்ள முயன்றான் என்ற குற்றத்தைச் சுமத்தலாமா? கப்பலோட்டிச் செல்கிற ஒரு மாலுமி, நடு வழியில், பெரிய புயற்காற்றில் சிக்கிக்கொண்டு இறந்துபோகிறான். கப்பல் புறப்படுகிறபோது, இந்த மாதிரியான ஆபத்து தனக்கு நேரிடுமென்று அவனுக்குத் தெரியாது. இந்தக் காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு, அவன்மீது தற்கொலைக் குற்றத்தைச் சுமத்தலாமா?

சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் லட்சியமென்ன? ஒப்பந்தத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறவர்களுடைய க்ஷேமத்தை நாடுவது. எவனொருவன் லட்சியத்தையடைய ஆவல் கொள்கிறானோ அவன் அதற்குத் தகுந்த சாதனங்களையும் கையாள ஆவல்கொள்கிறான். இந்தச் சாதனங்களைக் கையாளும் போது சில ஆபத்துகளுக்குட்படத்தான் வேண்டியிருக்கும்; சில நஷ்டங்களையடையததான் வேண்டிவரும். ஆபத்துகள் அல்லது நஷ்டங்கள் இல்லாமல் சாதனங்களைக் கையாள்வதென்பது முடியவே முடியாது. மற்றவர்களுடைய உயிருக்கு ஆபத்துண்டாக்கியாவது, தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று எவனொருவன் விரும்புகிறானோ அவன் அவசியமானால், தன் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படுத்திக்கொண்டாவது மற்றவர்களுடைய உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதற்குச் சித்தமாயிருக்க வேண்டும். ஒரு தேசம் ஆபத்துக்குட்பட்டிருக்கிறதென்றும், அந்த ஆபத்தைச் சமாளிக்க ஒவ்வொரு பிரஜையும் முன்வர வேண்டுமெனவும் அரசன் உத்தரவிடுகிறானென்று வைத்துக்கொள்வோம். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில், இஃது உண்மையிலேயே ஆபத்தா, இல்லையா வென்பதைப்பற்றி ஒரு பிரஜையானவன் ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கக்கூடாது. "ராஜ்யத்தினுடைய க்ஷேமத்திற்காக நீ இறக்க வேண்டும்" என்று ஓர் அரசன் ஒரு பிரஜையைப் பார்த்து உத்தரவிட்டு விடுவானாகில், அந்தப் பிரஜை, உடனே இறக்க வேண்டியதுதான். ராஜ்யத்தின் க்ஷேமத்திற்காக, கேட்டபோது உயி

யைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நிபந்தனையின் மீதுதான் அவனுடைய உயிர், இதுகாறும், ராஜ்யத்தினால் காப்பாற்றப்பட்டு வந்தது. ஒரு ராஜ்யத்தினுடைய பிரஜையாக அவன் எப்பொழுது சேர்ந்து விட்டானே, அப்பொழுதே, அவனுடைய உயிர், அவனுக்குச் சொந்தமில்லை; ராஜ்யத்திற்குச் சொந்தமாகி விடுகிறது; ராஜ்ய க்ஷேமத்திற்காகக் கேட்டபோது கொடுக்கவேண்டுமென்ற நிபந்தனையின் மீது ராஜ்யத்தினால் அளிக்கப்பட்ட ஒரு நன்கொடையாகி விடுகிறது.

குற்றவாளிகளுக்கு அரசாங்கமானது, மரண தண்டனை விதிக்கிற விஷயத்தையும் இந்தக் கண்கொண்டுதான் நாம் பார்க்கவேண்டும். கொலை செய்தவன் பிறரால்கொலை செய்யப்படாமலிருக்கும் பொருட்டுத் தான், அவனை, அரசாங்கமானது தூக்குமேடையிலேற்றுவிக்கிறது.[1] தனி மனிதன் என்ற முறையில் அவன், அந்தக் கொலைக்குற்றஞ் செய்தவன், மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டு இறந்து போகிறானென்பது வாஸ்தவம். ஆனால் சமுதாயத்தின் அங்கத்தினன் என்ற முறையில், தான் இறந்து போவதன் மூலம், சமுதாயத்தின் மற்ற அங்கத்தினர்களைக் காப்பாற்றினவனாகிறானில்லையா?

---

1 இந்த இடத்தில் ரூஸோ தர்க்கஞ்செய்து கொண்டு போகிற மாதிரி சிறிது சிக்கலாக இருந்தாலும் மிகவும் சுவாரஸ்யமாயிருக்கிறது. ஆறுமுகத்தை, பழனி யென்பவன் கொலைசெய்து விடுகிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். இதில் பழனி என்பவன் கொலைகாரனாகி விடுகிறானல்லவா? இவனை அரசாங்கம் சும்மா விட்டு விடுகிறதென்று எண்ணிக்கொள்வோம். அப்படியானால், கொலை செய்யப்பட்ட ஆறுமுகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், பழனியைச் சும்மாவிடுவார்களா? பழிக்குப் பழி தீர்க்க வேண்டுமென்று, பழனியைக் கொலை செய்ய வேலாயுதம் என்பவனைத் தூண்டி எப்படியோ காரியத்தை முடித்து விடுவார்கள் இப்பொழுது வேலாயுதம் கொலைகாரனாகி விடுகிறான். இவனைப் பழி தீர்க்க வேறொருவன் கிளம்புவான் இப்படிக் கொலைகள், ஒன்றன் பின்னொன்றாக சங்கிலி போல் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டே போகும். இவைகளைத் தடுக்கும் பொருட்டுத்தான், அரசாங்கமானது, முதன் முதல் கொலை செய்தவனான பழனி என்பவனை, அவனுடைய குற்றம் ருஜுப்படுத்தப் பட்டால், மரண தண்டனைக் குட்படுத்தி விடுகிறது.

தவிர, சமுதாய உரிமைகளைப் பாதிக்கக்கூடிய விதமாக எவனொருவன் நடந்து கொள்கிறானோ அவன் ஒரு குற்றவாளி. அவன், தன் செயல்களினால், சமுதாயத்தில் ஒரு பெரிய கலகத்தை உண்டுபண்ணினவனாகிறான், தேசத்திற்குத் துரோகம் செய்தவனுமாகிறான். சமுதாயத்தின் சட்ட திட்டங்களை மீறி நடக்கிற அவன், அந்தச் சமுதாயத்தில் ஓர் அங்கத்தினனாயிருக்க லாயக்குடையவனல்லன். மற்றும், சமுதாயத்தின் சட்ட திட்டங்களை மீறி நடப்பதனால், அவன், அந்தச் சமுதாயத்தின் மீது போர் தொடுத்தவனுமாகிறான். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் ராஜ்யத்தினுடைய க்ஷேமத்திற்கும் அவனுடைய க்ஷேமத்திற்கும் முரண்பாடு ஏற்படுகிறது. முரண்பாடு கொண்டுள்ள இவற்றில், ஏதாவது ஒன்று அழிய வேண்டுமல்லவா? அதாவது, ராஜ்யமாவது அழியவேண்டும்; அல்லது அந்தத் தனிப்பட்ட நபராவது அழியவேண்டும். எனவே, ஒரு கொலைஞனை, அரசாங்கமானது தூக்கு மேடையிலேற்றுவிக்கிற போது, அவனை, தனது பிரஜையாகக் கருதித் தூக்குமேடையிலேற்றுவிக்கிறதில்லை; சத்துருவாகக் கருதியே தூக்கு மேடையிலேற்றுவிக்கிறது. ஏனென்றால், எப்பொழுது அவன், சமுதாயத்தின் அங்கத்தினனாக உள்ள வேறொருவனைக் கொலை செய்து விடுகிறானோ அப்பொழுதே அவன் ஒரு பிரஜைக்குரிய அந்தஸ்தை இழந்து விடுகிறானல்லவா? சமுதாய ஒப்பந்தத்தை மீறி நடந்து விட்டவனாகிறானல்லவா? ஒரு தேச விரோதியாகி விடுகிறானல்லவா? ஒரு தேச விரோதியை, அந்தத் தேசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கலாமா?

தவிர, ஒரு ராஜ்யத்தில் அதிகமான மரண தண்டனைகள் விதிக்கப்படுமானால், அஃது, அந்த ராஜ்யத்தினுடைய பலவீனத்தைக் காட்டுகிறது; அல்லது அந்த ராஜ்யத்தினுடைய அசிரத்தையைக் காட்டுகிறது. எந்த ஒரு மனிதனும் ஏதோ ஒரு விஷயத்திற்குப் பிரயோஜனப்படக்கூடியவனாகவே இருக்கிறான். ஒரு ராஜ்யமானது, யாரையும், கூடியவரையில் பிரயத்தனப்பட்டு உபயோகமுள்ள ஒரு பிரஜையாகச் செய்யவேண்டும். ராஜ்யத்தின் க்ஷேமத்திற்கு யாரார் பாதகமாயிருக்கிறார்களோ அப்படிப்பட்டவர்களைத்தான், அந்த ராஜ்யமானது மரண தண்டனைக்குட்படுத்தவேண்டும்.

சட்டத்தை அனுசரித்து ஒரு குற்றவாளிக்கு நீதிபதி தண்டனை விதிக்கிறனென்று வைத்துக்கொள்வோம். இந்தத் தண்டனையை அவன் விஷயத்தில் நிறைவேற்றுதபடி செய்ய யாருக்கு அதிகாரம் உண்டு? சட்டத்திற்கும், நீதிபதிக்கும் மேற்பட்ட சக்திக்குத்தான் உண்டு. ஆனல் ஓர் அரசாங்கமானது, இந்த மாதிரியான விஷயங்களில் என்னென்ன மாதிரியாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது தெளிவாக எங்கும் சொல்லப்படவில்லை. நல்ல முறையில் ஆளபடுகிற ஒரு ராஜ்யத்தில், தண்டனைகள் அதிகமாக விதிக்கப்படுவதில்லை. ஏன்? குற்றஞ் செய்தவர்கள் மன்னிக்கப்பட்டு விடுகிறர்களென்பதற்காகவா? இல்லை. குற்றவாளிகளே குறைவு. ஒரு ராஜ்யமானது சிதைவுபட்டுக்கொண்டிருக்கிற சமயத்தில் தான், அந்த ராஜ்யத்தில் அதிகமான குற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. ரோமாபுரியில் குடியரசு முறை செழித்தோங்கி நின்ற காலத்தில், ஸெனேட் சபையோ அல்லது அதிகாரிகளோ, குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு அளித்ததே கிடையாது. ஜனங்களும் இந்த விஷயத்தில் ஏகதேசமாக எப்பொழுதோ தலையிட்டார்களே தவிர பொதுவாகத் தலையிடவில்லை. அடிக்கடி மன்னிப்புகள் அளிப்பது குற்றங்களை அதிகப்படுத்துகிறது.[1]

15. சட்டம்

சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் மூலம் சமுதாயத்திற்கு உயிர் வாழ்க்கையைக் கொடுத்துவிட்டோம். இனி, அதற்குச் சட்டத்தின்மூலம் சலன சக்தியையும் இச்சா சக்தியையும் கொடுக்கவேண்டும் எந்தெந்தச் சேர்க்கைகளைக்கொண்டு ஒரு சமுதாயம் அமைகிறதோ, அமைந்த பிறகு ஒன்றுபட்டிருக்கிறதோ, அந்தச் சேர்க்கைகளே, சமுதாயம் க்ஷேமமாயிருப்பதற்கு என்னென்ன செய்யவேண்டுமென்பதை நிர்ணயிக்கிறதில்லை. சட்ட திட்டங்களில்லாத ஒரு சமுதாயம் ஒழுங்காக இயங்கிக்கொண்டு வருகிறதென்று சொன்னல், அஃது ஏதோ இயற்கையாக இயங்கிக்

---

1 ரோமாபுரியில் குடியரசு ஆட்சி முறை நிலவியிருந்த காலம் கி மு. 509-ஆம் வருஷத்திலிருந்து கி. மு 28-ஆம் வருஷம் வரை. இந்தக்காலத்தில், ஜனங்களுடைய ஆதிக்கம் மிகுந்திருந்தது. குடியரசுத தலைவர்களா யிருந்தவர்கள் 'சர்வாதிகாரிகள்' என்று அழைக்கப்பட்டார்கள்.

கொண்டு வருகிறதே தவிர, மனிதர்கள் ஏற்படுத்தி வைத்த எந்தச் சம்பிரதாயங்களினாலுமல்ல. நீதியின் மூலஸ்தானம் கடவுளேயென்று, அதாவது எல்லா நீதிகளும் கடவுளிட மிருந்தே வருகின்றனவென்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் இப்படிப்பட்ட மேலான இடத்திலிருந்து நமக்கு நீதி கிடைக்கிறதென்பதை நாம் தெரிந்து கொண்டு விட்டோ மானால் நமக்கு அரசாங்கமோ, சட்ட திட்டங்களோ தேவையில்லை.

மனிதனுடைய அறிவிலிருந்து, உலகத்திற்குப் பொது வான ஒரு நீதி உண்டாகிறதென்பது உண்மை. ஆனால் இந்த நீதி, மனிதர்களிடத்தில் நின்று நிலவவேண்டுமானால், இதனைப் பரஸ்பரம் எல்லோரும் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஒருவர் அனுஷ்டிக்க, வேறொருவர் அதற்கு நேர்விரோத மாக நடந்துகொண்டால் என்ன பயன்? அப்பொழுது இஃது, இந்த உலக நீதி, தீயவர்களுக்கு நன்மையும், நல்லவர்களுக்குத் தீமையும் உண்டுபண்ணுவதாயிருக்கும். ஏனென்றால், நல்லவர்களாகிய சிலர், இந்த நீதியை, தீயவர் களாகிய பலர் விஷயத்திலும் அனுஷ்டிக்க, தீயவர்களாகிய பலர், நல்லவர்களாகிய சிலர் விஷயத்தில் அனுஷ்டிக்க மாட்டார்களல்லவா? ஆதலின், மனிதர்களுடைய உரிமை களோடு கடமைகளும் சேர்ந்து செல்லவேண்டுமானால், மேற்படி உலக நீதியின் அல்லது கடவுள் நீதியின் நோக்கம் நிறைவேற வேண்டுமானால், சில சம்பிரதாயங்களும் சட்ட திட்டங்களும் தேவை. மனிதன் இயற்கையான நிலையில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த காலத்தில், எல்லாம் எல்லாருக்கும் பொதுவாயிருந்தன. அப்பொழுது மனிதன் யாருக்கும் எதனையும் கொடுக்கவில்லை. இதனால் அவன் யாருக்கும் கடமைப்பட்டிருக்கவில்லை. தனக்கு எது பிரயோஜன மில்லையோ, அது மற்றவர்களுடையது என்று சொல்வதில் அவன் அப்பொழுது ஆட்சேபம் செய்யவில்லை. ஆனால் அந்த மனிதன், சமுதாய நிலைக்கு வந்துவிட்ட பிறகு, அவ னுடைய உரிமைகள், சட்ட திட்டங்களுக்குட்படுத்தப் பட்டன. சமுதாய நிலையில், அவன், தன்னுடைய சொத்து சுதந்திரங்களின் விஷயத்தில் பார்க்கிற பார்வை வேறு.

சரி, சட்டம் என்றால் என்ன? இந்தச் சட்டம் என்ற சொல்லுக்கு நாம், நேருக்கு நேரான உதாரணங்களை

எடுத்துக்காட்டி வியாக்கியானஞ் செய்யாமல், வெறுந் தத்துவ ரீதியாக வியாக்கியானஞ் செய்கிற அளவோடு திருப்தியடைந்து விடுவோமானால், நமது வாதத்திற்கு எல்லையேயிராது. நாம் எவ்வித முடிவுக்கும் வரமாட்டோம். இதே பிரகாரம், சட்டமானது, இயற்கையிலிருந்து உண்டானதென்று சொல்லிக்கொண்டிருப்போமானால், அதனால், ஒரு ராஜ்யத்திற்குத் தேவையான சட்டங்களை வகுத்தவர்களாக மாட்டோம். பொதுஜன அபிப்பிராயம் என்று நாம் எதைச்சொல்கிறோமோ, அஃது, யாரோ குறிப்பிட்ட ஒரு சிலருடைய அபிப்பிராயமாக மட்டும் இராது; இருக்கவும் முடியாது. அப்படிக் குறிப்பிட்ட ஒரு சிலருடைய அபிப்பிராயமாக இருக்குமானால், அஃது, அந்த அபிப்பிராயம், ராஜ்யத்திற்குட்பட்ட ஒரு விஷயத்தைப்பற்றியாவது இருக்கவேண்டும்; அல்லது ராஜ்யத்திற்குப் புறம்பான ஒரு விஷயத்தைப்பற்றியாவது இருக்கவேண்டும். புறம்பான விஷயமாக இருந்தால், ராஜ்யத்திற்குள்ளிருக்கும் எல்லோருடைய அபிப்பிராயமாக இராது; ராஜ்யத்திற்குட்பட்ட ஒரு விஷயம் என்று சொன்னால், அது பொதுஜன அபிப்பிராயத்தின். அதாவது எல்லோருடைய அபிப்பிராயத்தின் ஒரு பாகமே இதனின்று நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதென்னவென்றால், ஒரு சிலருடைய அபிப்பிராயமே, பொதுஜன அபிப்பிராயமாகாது என்பதுதான். இந்த ஒரு சிலர் சேர்ந்து ஒரு சட்டம் நிறைவேற்றினால் அஃது எல்லோருடைய சட்டமுமாகாது.

எல்லா ஜனங்களும் சேர்ந்து, தங்கள் எல்லோருக்காகவும், அதாவது எல்லா ஜனங்களுக்காகவும் ஓர் உத்தரவை அமுலுக்குக் கொண்டுவருகிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது அந்த ஜனங்கள், தங்களுடைய நன்மைக்காகத்தான் அந்த உத்தரவைச் செய்கிறார்கள். எனவே. அந்த உத்தரவும், அதன் நோக்கமும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன. அந்த நோக்கம் எப்படிப் பொதுஜன நன்மைக்கான நோக்கமாயிருக்கிறதோ அப்படியே, அந்த உத்தரவும் பொதுஜன நன்மைக்கான உத்தரவாயிருக்கிறது. எப்படிப்பட்ட உத்தரவைத்தான் சட்டம் என்று சொல்லவேண்டும்.[1]

---

1 அரசனுக்கும் ஜனங்களுக்கும் ஏற்படுகிற ஒப்பந்தந்தான் சட்டம்

சட்டத்தினுடைய நோக்கம் பொதுப்படையானதாக இருக்கவேண்டுமென்று நான் சொல்கிறேனல்லவா, அதனுடைய தாத்பரியம் என்னவென்றால், ஜனங்களை ஒரு பிண்டமாகவும், நாம் செய்கிற செயல்களை ஒரு தொகுப்பாகவும் வைத்துப் பார்த்துத்தான் சட்டம் செய்யப்படவேண்டும் என்பதேயாகும். குறிப்பிட்ட ஒரு நபருக்காகவோ அல்லது செயலுக்காகவோ சட்டம் இயற்றப்படக் கூடாது உதாரணமாக, ஜனங்களுக்கு இன்னின்ன சலுகைகள் கொடுக்கவேண்டுமென்று சட்டம் இருக்கலாமே தவிர, இன்னின்ன நபருக்கு இன்னின்ன சலுகைகள் இருக்கவேண்டுமென்று இருக்கக்கூடாது. ஜனங்களை, வகுப்புவாரியாகப் பிரிப்பதாக ஒரு சட்டத்தை இயற்றலாம். இந்த வகுப்புகளுக்கு இன்னின்ன யோக்கியதைகள் இருக்கவேண்டுமென்றுகூட அந்தச் சட்டம் நிர்ணயிக்கலாம். ஆனல் இந்த வகுப்பில் இன்னார்தான் இருக்கவேண்டுமென்று வரையறுக்கக்கூடாது. ஒரு ராஜ்யத்தில் கோனாட்சிதான் நிலவவேண்டுமென்றும், பரம்பரை பாத்தியமுடையவர்களே மன்னர்களாக வரவேண்டுமென்றும் சட்டம் இயற்றலாம். ஆனல், ஒரு தனி நபரை அரசனாக நியமிப்பதாகவோ, அல்லது குறிப்பிட்ட ஓர் அரசகுடும்பத்தை ஏற்படுத்துவதாகவோ சட்டம் இயற்றக் கூடாது. சுருக்கமாகச் சொன்னல், குறிப்பிட்ட எந்த ஒரு காரியத்திற்காகவும், சட்டம் செய்கிற அதிகாரத்தை உபயோகப்படுத்தக்கூடாது.

இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதென்ன வென்றால், ஒரு சிலரால் செய்யப்படுவது சட்டமல்ல; பொதுஜன அபிப்பிராயத்தின் பரிணமமே சட்டம். அரசன் ராஜ்யத்தின் ஓர் அங்கத்தினனயிருப்பதால், அவன் சட்டத்திற்கு அப்புறப்பட்டவனல்ல. அதாவது அவனும் மற்றப் பிரஜைகளைப்போல் சட்டதிட்டங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவனே.[1] ஜனங்களால்

என்ற பெயரைப் பெறுகிறது என்கிறன் ஸெல்டன் (John Selden 1584—1654) என்னும் அறிஞன்.

1 அரசர்கள் தெய்விக உரிமை யுடையவர்கள் என்று சாதித்து வந்தவர்களே, அரசர்கள் சட்டத்திற்குப் புறம்பானவர்களென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். இந்த மாதிரியான எண்ணம்

இயற்றப்படுகிற சட்டம் அநீதமாயிருக்கமுடியாது. அப்படியிருக்குமானால், ஜனங்களே தங்களுக்கு அநீதி இழைத்துக் கொண்டவர்களாகிறார்களல்லவா? சிலர் கேட்கலாம், ஜனங்கள் தங்களுடைய நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறமாதிரி சட்டங்களை இயற்றிக் கொள்ள அவர்களுக்கு அனுமதியளித்துவிட்டு, அதே சமயத்தில் அவர்கள் சுதந்திரமாயிருக்கிறார்களென்று சொல்வது முன்னுக்குப் பின் முரணாயில்லையாவென்று. அப்படியில்லை. ஜனங்கள், தங்கள் அபிப்பிராயங்களை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே சட்டங்களை இயற்றிக் கொள்கிறார்கள். அதனால், அவர்கள், தங்களுக்குப் பாதகமான அபிப்பிராயங்களை ஊர்ஜிதம் செய்து கொள்ள மாட்டார்கள். தங்கள் நன்மைக்காகவே அவர்கள் சட்டங்கள் இயற்றிக்கொள்கிறார்கள்; கட்டு திட்டங்களுக்குட்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். தாங்களே வலிந்து சில கட்டு திட்டங்களுக்குட்படுத்திக் கொள்வதுகூட சுதந்திரந்தானே.[1]

சட்டமும், சட்டத்தின் நோக்கமும் ஒன்றாயிருக்கிறதென்று நாம் தெரிந்து கொண்டோம். அப்படியானால், ஒரு தனிப்பட்ட மனிதன், அவன் எவ்வளவு உயர்ந்தவனாயிருந்தாலும், அரசனாயிருந்தாலுங்கூட, மேற்படி சட்டத்திற்குப் புறம்பாக ஓர் உத்தரவு விடுப்பானாகில், அஃது அரசிலிருந்து பிறக்கிற சட்டமாகாது; ஓர் அதிகாரி, தன் அதிகார தோரணையில் விடுக்கிற உத்தரவுதான்.

எனவே, சட்டங்களைத் தழுவி நடைபெறுகிற எந்த ஒரு ராஜ்யத்தையும், அஃது எந்தவிதமான நிருவாக முறை

ஐரோப்பாவில் 12, 13-வது நூற்றாண்டுகளில் வலுத்தோங்கி நின்றது. "அரசன், பூலோகத்தில் வசிக்கும் உயிருள்ள சட்டம்"—"அரசர்களுக்குச் சட்டத்தை வகுத்துக்கொடுப்பது ஜனங்களுடைய கடமையல்ல; கீழ்ப்படிந்து நடப்பதுதான் அவர்களுடைய கடமை" என்பன போன்ற வாசகங்கள் அந்தக் காலத்து ஐரோப்பாவில் சர்வசாதாரணமாக வழங்கப்பட்டு வந்தன இந்த மாதிரியான கொள்கைகளையே ரூஸோ இங்கு மறுக்கிறான்.

1 இதே கருத்தை எட்டாவது அத்தியாயத்தில் தெரிவிக்கிறான் ரூஸோ.

யைப் பின்பற்றி நடந்து வந்தாலும், அதனைக் குடியரசு என்ற பெயரிட்டே அழைக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட குடியரசு ராஜ்யத்தில்தான், பொதுஜனங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. எந்த ஓர் அரசாங்கமும் நியாயமுள்ள அரசாங்கமாக இருக்கவேண்டுமானல், அது, குடியரசு முறையைத் தழுவியதாகவே இருக்கவேண்டும்.[1] அரசாங்கம் என்றால் என்னவென்பதைப் பின்னர் விஸ்தரித்துக் கூறுவேன்.[2]

ஜனங்கள் சமுதாயமாகச் சேர்ந்து வாழ்வதற்கான நிபந்தனைகளை விவரிப்பனவே சட்டங்கள். இந்தச் சட்டங்களுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டியவர்கள் ஜனங்கள். எனவே, அந்த ஜனங்களுக்குத்தானே சட்டமியற்றும் உரிமை இருக்க வேண்டும்? ஒரு சமுதாயமானது, எந்தெந்த நிபந்தனைகளின் மீது இயங்க வேண்டுமென்பதை நிர்ணயிக்கக் கூடியவர்கள் யார்? சமுதாயமாக ஒன்று சேர்கிறவர்கள்தானே? சரி. அப்படியானல் இந்தச் சட்டங்களை யார் இயற்றுவது? எப்படி இயற்றுவது? ஜன சமுதாயத்தின் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட ஏதேனும் ஒரு ஸ்தாபனம் தேவையா? தேவையான சந்தர்ப்பத்தில், அந்த ஸ்தாபனம், எப்படி, சமுதாயத்தின் அபிப்பிரா

---

1 குடியரசு என்று நான் இங்கே சொல்வது, சுயேச்சாதிகாரம் அல்லது ஜனநாயகம் போன்ற எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட ஆட்சி முறையைப்பற்றியும் கூறவில்லை. பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை ஊர்ஜிதம் செய்வதற்காக இயற்றப்படும் சட்டங்களைத் தழுவி நடைபெறுகிற ஆட்சி முறையையே பொதுவாகக் குறிப்பிடுகிறேன். ஓர் அரசாங்கம், நியாயமுள்ள அரசாங்கமாக இருக்கவேண்டுமானல், அரச சக்தியும் அரசாங்கமும் வேறுவேறா யிருக்கவேண்டும். (அதாவது ஜன சக்தியின் மற்றொரு தோற்றந்தான் அரச சக்தி. இந்த அரச சக்தியின் எண்ணங்களைச் செயல் முறையில் கொணருவதுதான் அரசாங்கம். எனவே அரச சக்தி வேறாகவும் அரசாங்கம் வேறாகவும் இங்கே பிரித்துக் கூறப்படுகிறது) இப்படிப்பட்ட அரசாங்கம் கோனாட்சி முறையைத் தழுவியதாக இருந்தாலுங்கூட, குடியரசு என்றுதான் அழைக்கப்படவேண்டும். —ரூஸோ

2 இந்த நூலின் மூன்றாம் பாகத்தில் இது விஸ்தரித்துக் கூறப்படுகிறது.

யத்தை வெளியிடுவது? சாதாரணமாகவே, பொது ஜனங்களுக்குத் தங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சரியான முறையில் வெளிப்படுத்தக்கூடிய சக்தி கிடையாது. அப்படியிருக்க, தங்களுக்கு நன்மையானது இன்னது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, அதைச் சட்ட பூர்வமாக அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவரக்கூடிய ஆற்றல் அவர்களுக்கு எப்படி இருக்கும்? இராது. ஜனங்களென்னவோ, தங்களுக்கு நல்லதுதான் வேண்டுமென்று ஆசைப் படுகிறார்கள். ஆனால் எது நல்லதென்று அவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. தவிர, ஜனங்கள் கொள்கிற முடிவுகள் எப்பொழுதுமே சரியாக இருக்கின்றன. ஆனால் எந்த அடிப்படைகளைக் கொண்டு இந்த முடிவுகளுக்கு வருகிறார்களோ அவற்றில்தான் கோளாறுகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. எனவே, ஜனங்களுக்கு ஒழுங்கான பாதையைக் காட்ட வேண்டியது அவசியமாகும். தனிப்பட்ட நபர்களின் அபிப்பிராயங்கள், அவர்கள்மீது திணிக்கப்படாதவாறு அவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும். தனிப்பட்ட நபர்கள், தங்களுடைய நன்மை எதில் இருக்கிறதென்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்; ஆனால் அதை நிராகரித்து விடுகிறார்கள். பொதுஜனங்களோ, தங்களுடைய நன்மையைக் கோருகிறார்கள்; ஆனால் அதைத்தெரிந்துகொள்கிறார்களில்லை. எனவே, தனிப்பட்டவர்களுக்காகட்டும், பொது ஜனங்களுக்காகட்டும், வழிகாட்டவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. தனிப்பட்ட நபர்கள், நியாயத்திற்கனுசரணையாக அபிப்பிராயங் கொள்ளுமாறு செய்யப்பட வேண்டும். அப்படியே பொதுஜனங்கள், தங்களுடைய முடிவுகளைப்பற்றிச் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளுமாறு கற்பிக்கப்பட வேண்டும். இப்படிச் செய்வதனால், சமுதாயத்தில் ஒருவித அறிவுத்தெளிவு ஏற்படுகிறது; சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த பல அங்கத்தினரும் ஐக்கியப்பட்டு வேலை செய்வதற்கு ஏதுவுண்டாகிறது இத்தகைய காரியங்களைச் செய்யும் பொருட்டு, சட்ட நிர்மாணகர்த்தர்கள், ஒரு சமுதாயத்திற்கு அவசியம் தேவை.

16. சட்ட நிர்மாண கர்த்தன்

ஒரு சமுதாயமானது ஒழுங்காக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டுமானால், அதற்குச் சில விதிகள்

இருக்க வேண்டும். இந்த விதிகளை நிர்ணயிப்பவர், சிறந்த அறிஞர்களா யிருக்க வேண்டும். இவர்கள், ஜனங்களுக்கு அவ்வப்பொழுது உண்டாகிற கோபதாபங்கள், ஆசாபாசங்கள் முதலிய மனவெழுச்சிகளை நன்கு தெரிந்தவர்களாயிருக்கவேண்டும். ஆனால் இவர்களுக்கு எந்தவிதமான மனவெழுச்சிகளோ அல்லது மனவிகாரங்களோ இருக்கக் கூடாது. ஜனங்களுடைய சுபாவங்களை இவர்கள் நன்ருகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கவேண்டும்; ஆனால் அந்தச் சுபாவங்களோடு, தங்களுடைய சுபாவங்களைக் கலக்கவிடக் கூடாது, ஜனங்களுடைய சந்தோஷத்தில் தான் இவர்கள் சந்தோஷங்காண வேண்டும். மற்றும், அடுத்த நூற்ருண்டில் சந்தோஷம் அனுபவிப்பதற்காக, இவர்கள் இந்த நூற்ருண்டில் உழைக்கவேண்டும். அதாவது, வருங்காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளை உத்தேசித்தே, நிகழ்காலத்தில் இவர்கள் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும்.[1] சுருங்கச் சொன்னுல், மனிதர்களுக்குச் சட்டங்களை வகுத்துக் கொடுக்கக் கடவுளர்களே தேவையென்று சொல்லலாம்.[2]

சமுதாயத்தின் பிரதிநிதிகளே தாங்கள் என்பதை உணர்ந்து மனிதர்களோ, அரசர்களோ அகப்படுவது அருமையென்று கலிகுலாவும், பிளேட்டோவும்[3] வேறு வேறு

1 'ஒரு தேசத்தில், எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சட்டங்கள் இயற்றப்படுவது குறைவுபடுகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அந்தத் தேசம் புகழடைகிறது" என்று ரூஸ்ஸோ இங்குக் குறிப்புக் கொடுக்கிருன். அதாவது, ஒரு தலைமுறையினரை உத்தேசித்து இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் பிந்திய தலைமுறையினருக்கும் போதுமானதா யிருக்கவேண்டுமென்பதும், புதிய சட்டங்களில்லாமல் பழைய சட்டங்களை வைத்துக் கொண்டே ஜனங்கள் ஒழுங்காக நடக்கவேண்டுமென்பதும் கருத்து.

2 அதாவது பரநலத்தையே பெரிதெனக் கொண்ட முனிபுங்கவர்களைப்போன்ற மகான்கள் தான் சட்ட நிர்மாண கர்த்தர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று இங்கு ரூஸ்ஸோ கூறுகிருன். பாரத நாட்டில், ஸ்மிருதி'கர்த்தர்கள் அத்தனை பேரும் இத்தகைய மகான்களாயிருந்தது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது

3 Plato கி. மு. 427—347. கிரேக்க தத்துவ ஞானி. விவரங்களுக்கு அரசியல் (பி. ஜோ. பி. பிரசுரம்—15) என்ற நூலைப் பார்க்க.

திருஷ்டியிலிருந்துகொண்டு முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். அரச தன்மையுள்ள மனிதன் அகப்படுவது அருமையென்றால், சிறந்த சட்ட நிர்மாணகர்த்தன் மட்டும் சுலபமாகக் கிடைத்து விடுவானா? சட்ட நிர்மாணகர்த்தன் வகுத்துக் கொடுத்த திட்டப்படி நடக்க வேண்டியவனே அரசன். யந்திரத்தைக் கண்டுபிடிக்கிறவன் சட்டநிர்மாணகர்த்தன்; அந்த யந்திரத்தை ஓட்டுகிறவன் அரசன். "குடியரசு ராஜ்யங்களின் தலைவர்கள், முதலில் அந்த ராஜ்யத்தின் ஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் பின்னர், அந்த ஸ்தாபனங்களே, அந்தத் தலைவர்களை உருவப் படுத்துகின்றன" வென்கிறான் மாண்டெஸ்க்கு என்ற அறிஞன்.[1]

ஜனங்களுடைய நன்மைக்காக ஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்த முயலுகிறவன், மனித சுபாவத்தை மாற்றுஞ் சக்தியுடையவனா யிருக்கவேண்டும். தனி மனிதனை, சமுதாயத்தின் ஓர் அமிசத்தினனாக்கவேண்டும். தனி மனிதனை ஒருவனுக்கு என்னென்ன சக்திகள் உண்டோ அந்தச் சக்திகளை எடுத்துக்கொண்டு, அவைகளுக்குப் பதிலாகச் சமுதாயத்தின் துணைகொண்டு வாழக்கூடிய சக்திகளை அவனுக்கு அளிக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான், நாம் செய்கிற சட்டம் நிறைவுடையதாயிருக்கும்.

ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திலும் சட்ட நிர்மாண கர்த்தர்கள் வகிக்கும்ஸ்தானம்விசேஷமானது. இவர்களுடைய அறிவுத் திறமையினால் இவர்களுடைய ஸ்தானம் விசேஷமடைகிறதாயினும், இந்த ஸ்தானமே தனித்த முறையில் பார்க்கிற போதுகூட, மகத்துவம் பொருந்தியதாயிருக்கிறது. இவர்கள் நிர்மாணிக்கிற சட்டத்தின் விளைவாக ஒரு ராஜ்யம் அமைகிறது. ஆனால் இவர்கள் அந்த ராஜ்ய அமைப்புக்குட்பட்டவர்களல்லர்; அந்த ராஜ்ய அமைப்பிற்கும் மேலானவர்கள். மனிதர்கள் மீது அதிகாரஞ் செலுத்துகிறவன், சட்டங்களின் மீது அதிகாரஞ் செலுத்தக்கூடாது. அதே பிரகாரம், சட்டங்களின் மீது அதிகாரஞ்

1 Montesquieu 1689—1755. பிரெஞ்சு அறிஞன். இவனுடைய நூல்களில் சில பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்குத் தூண்டுகோலாயிருந்தன.

செலுத்துகிறவர்கள், மனிதர்கள் மீது அதிகாரஞ் செலுத்தக்கூடாது. ஆள்கிறவர்களே, சட்டங்களியற்ற முற்பட்டு விடுவார்களானால், அவர்களுடைய சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்கள், அந்தச் சட்டங்களுக்குள் வந்து புகுந்து கொள்ளும். அதனால் அந்தச் சட்டங்களின் புனிதத் தன்மை கெட்டுவிடும்.

கிரேக்க அறிஞனாகிய லைக்கர்கஸ் என்பவன், தனது நாட்டிற்குச் சட்டங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் பொருட்டு, தனது அரசுரிமையைத் துறந்துவிட்டான். கிரேக்க ராஜ்யங்கள் பல, அந்நியர்களைக் கொண்டுதான் தங்கள் சட்ட திட்டங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டன. இத்தலியின் குடியரசு ராஜ்யங்கள், இந்த முறையையே பின்பற்றின. ஸ்விட்ஜர்லாந்திலுள்ள ஜினீவா குடியரசும் இங்ஙனமே செய்தது. இவைகளுக்கு மாறாக, ரோமாபுரியானது, உன்னத வாழ்வை யடைந்திருந்த காலத்தில், ராஜ்யாதிகாரத்தையும், சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தையும் ஒருவரிடத்திலேயே ஒப்புவித்தது. பலன் என்ன? அழிவு; கொடுங்கோலாதிக்கம். எனவே, சட்டத்தை நிர்மாணிக்கிறவர்கள் வேறாகவும், சட்டத்தை நிர்மாணிக்குமாறு சொல்கிற உரிமையுடைவர்கள் வேறாகவும் இருக்க வேண்டுமென்பது பெறப்படுகிறது.

மற்றும், சட்ட நிர்மாணஞ் செய்யும் அறிஞர்கள், தங்களுடைய மேலான பாஷையில் எந்த விவகாரத்தைப் பற்றியேனும் எடுத்துச் சொல்வார்களானால், அதனைச் சாதாரண ஜனங்கள் சுலபமாகப் புரிந்துகொள்ளமாட்டார்கள். சாதாரண ஜனங்களுக்கு எத்தனை தரம் எடுத்துச் சொன்னாலும் அவர்களால் தெரிந்துகொள்ள முடியாத விஷயங்களென்னவோ ஆயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன. பலாத்காரத்தை உபயோகித்து இந்த விஷயங்களை அவர்களிடம் திணிக்கவும் முடியாது. என்ன செய்வது? தெய்வ சக்தியென்ற எண்ணத்தைக் கொண்டு புகுத்தி, எல்லாம் கடவுள் தந்தருளிய ஞானம் என்று சொல்லி, இந்தச்சட்ட திட்டங்களை ஜனங்களிடத்தில் புகுத்தவேண்டியிருக்கிறது. அப்பொழுதுதான் ஜனங்கள் சுலபமாகக் கீழ்ப்படிகிறார்கள். ஆனால் இதற்காக, சட்ட நிர்மாணஞ் செய்கிறவர்கள், தங்களுடைய சுய அறிவை உபயோகியாமல், எதற்கெடுத்

தாலும் தெய்வத்தின் திருவாக்கு என்று சொல்லிக் கொண்டு சட்டங்களைச் செய்யத்தொடங்குவார்களானால், அவர்களைச் சுற்றி சில மூடர்களே சேர்வார்கள். அவர்களால் நிரந்தரமான வேலை எதனையும் செய்யமுடியாது. யூதர்களுடைய சட்டங்களும், இஸ்லாமியர்களுடைய சட்டங்களும் மகாமேதாவிகளால் இயற்றப்பட்டனவாதலால் அவை இப்பொழுது நின்று நிலவுகின்றன. ஆனால் இடையிலே வந்த ஒரு சிலருடைய தத்துவோபதேசங்கள், தற்காலிகமான நன்மைகளையே செய்துவிட்டுப் போயின. இப்படிக் கூறுவதனால், அரசியலும் மதமும் ஒரே நோக்கமுடையனவென்பது அர்த்தமல்ல; சமுதாயங்கள் ஒழுங்காக அமைகிற தருணத்தில் ஒன்று, மற்றொன்றின் கருவியாயிருக்கிறது. அவ்வளவுதான்.

17. ஜனங்கள்

ஒரு பெரிய கட்டடத்தைக் கட்டுவதற்கு முன்னர் சிற்பியானவன் இடத்தை நன்றாகப் பரிசோதித்துப் பார்க்கிறான். கட்டடத்தின் பளுவைத் தாங்கக்கூடியவிதமாக இடம் இருக்குமா வென்பதை அவன் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமல்லவா? அதைப்போல், புத்திசாலியான ஒரு சட்ட நிர்மாணகர்த்தன், தான் இயற்றுகிற ஒரு சட்டம் நல்லதா என்று மட்டும் பார்ப்பதில்லை. ஜனங்கள் அதனை ஏற்கத் தகுதியுடையவர்களாவென்றும் பார்க்கிறான். ஆர்க்கேடியர்களுக்கும்,[1] ஸைரீனியர்களுக்கும்[2] பிளேட்டோ, சட்டமியற்றிக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டான். ஏனென்றால், இரு ஜாதியினரும் பணக்காரர்களென்பதும், அதனால் எல்லோரும் சம உரிமையோடு வாழவேண்டுமென்று விரும்ப மாட்டார்களென்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

---

1 ஆர்க்கேடியா (Arcadia) என்பது கிரீஸின் தென் பகுதியான பெலொப்பொனேசிய தீபகற்பத்தின் மத்தியில் உள்ள பிரதேசம். இங்கு ஆதிகாலத்தில் இடையர்களும் வேடர்களுமே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்களென்று சொல்லப்படுகிறது.

2 ஸைரீன் என்பது வட ஆப்பிரிக்காவில் ஒரு கிரேக்கக் குடியேற்றப் பிரதேசமாயிருந்தது. பல அறிஞர்களுடைய பிறப்பிடமாக இது பிரசித்தி பெற்றிருந்தது.

அதே கிரீஸை சேர்ந்த கிரீட்[1] தீவில், நல்ல சட்டங்களும், கெட்ட மனிதர்களும் ஒன்று சேர்ந்திருந்தார்கள். ஏன்? மினோஸ்[2] என்பவன், துன்மார்க்கங்களில் ஈடுபட்டிருந்த ஜனங்களிடத்தில் ஒருவிதஒழுங்கை நிலைநாட்டப்பார்த்தது தான் இதற்குக் காரணம்.

உலகத்திலே தோன்றின ஆயிரக்கணக்கான ஜாதியினர், உலக விவகாரங்களில் அதிகமான பிரசித்திகளை யடைந்திருக்கலாம். ஆனால் இவர்களால் நல்ல சட்டங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமலிருக்கலாம். அப்படி ஏதோ சில ஜாதியினர் ஏற்றுக்கொண்டிருந்திருப்பார்களானல், இவர்கள் நீண்டகால சரித்திரப் பெருமையுடையவர்களா யிருந்திருக்க முடியாது. ஒரு மனிதன் இளமைப் பருவத்தில் அடக்கம் ஒடுக்கமாய் இருக்கிறன். ஆனல் வயதாக ஆக, திருத்த முடியாத அவ்வளவு சீர்கேட்டை அடைந்து விடுகிறன். இதைப்போல்தான் ஒரு ஜாதியினருடைய விஷயமும். ஒரு ஜாதியாரிடத்தில் சில பழக்க வழக்கங்கள் ஏற்பட்டுவிட்ட பிறகு, சில துரபிமானங்களோ, பொய் புரட்டு எண்ணங்களோ தீவிரமாக நுழைந்துவிட்ட பிறகு, அவர்களைச் சீர்திருத்துவதென்பது ஆபத்து; பயனுமில்லை. மூடத்தனமும் கோழைத்தனமும் மிகுந்த நோயாளிகள் எப்படி ஒரு வைத்தியனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் கண்டபடி பிதற்றுகிருர்களோ, அதைப் போல ஒரு ஜாதியும், தன்னுடைய குற்றங் குறைகளை யாரேனும் தீர்க்க வந்தால், அவர்களைக் காணவும் வெறுப்புக் கொள்கிறது.

மனிதர்களுக்கேற்படுகிற சில நோய்கள், அவர்களுடைய அறிவையே மாற்றிவிடுகின்றன. இதனல் அவர்கள், தங்களுடைய பழைய நினைவுகளை யெல்லாங்கூட மறந்து விடுகிருர்கள். அதைப்போல், ஒருஜாதியினிடத்தில் நெருக்கடியான நிலைமைகளோ, அல்லது புரட்சிகளோ ஏற்பட்டால், அவை, அந்த ஜாதிக்கு நன்மையையே உண்டு

1 கிரீட் (Crete) தீவு, மத்தியதரைக் கடலின் கிழக்குக் கோடியிலுள்ளது. கிரேக்க நாகரிகத்திற்குப் பிறப்பிடம் என்று இதனைச் சொல்வார்கள்.

2 மினோஸ் (Minos) என்பவன் மிகப் புராதனமான காலத்தில் கிரீட் தீவை ஆண்டு வந்ததாகச் சொல்லப்படும் ஓர் அரசன்.

பண்ணுகின்றன. அந்த ஜாதி, ஆதியில் தனக்கு ஏற்பட்ட பயங்கரமான சம்பவங்களை யெல்லாம் மறந்துவிடுகிறது. உள்நாட்டுக் குழப்பங்களால் அவதியுற்ற பிறகு புதிய பிறப்பெடுக்கிறது; புதிய வாழ்வையும் அடைகிறது. சுருங்கச் சொன்னால், மரணத்தின் வாயிலிருந்து தப்பித்து, மறுபடியும் முன்போல் யௌவன தசையை யடைகிறது. லைக்கர்கஸ் காலத்திலிருந்த ஸ்பார்ட்டாவையும்,[1] டார்க்கினியர்கள்[2] காலத்திலிருந்த ரோமாபுரியையும், ஆஸ்திரியர்களைத் துரத்திவிட்ட பிறகு ஸ்விட்ஜர்லாந்து அடைந்த நிலைமையையும்,[3] ஸ்பானிஷ்காரர்களை விரட்டி விட்ட பிறகு ஹாலந்து அடைந்த நிலைமையையும்[4] இதற்கு உதாரணங்களாகச் சொல்லலாம்.

ஆனால் இந்த மாதிரியான சம்பவங்கள் நிகழ்வது அரிது. அப்படி நிகழுமானால், அவை விதிக்கு விலக்கான

1 லைக்கர்கஸ் காலத்திலிருந்து ஸ்பார்ட்டாவுக்குப் புத்துயிரும் புதுவாழ்வும் ஏற்பட்டது.

2 டார்க்கினியர்கள் (Tarquinius) ஆதி ரோமாபுரியில் வாழ்ந்த ஓர் அரச குடும்பத்தினர். ரோமாபுரியின் ஐந்தாவது மன்னனும் ஏழாவது மன்னனும் இந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஏழாவது மன்னனாகிய ஹாஷியஸ் டார்க்கினஸ் என்பவனுடைய காலத்தில் (கி. மு. 534—510, ரோமாபுரியின் செல்வாக்கு மிகவும் உயர்ந்திருந்தது.

3 கி. பி. பதினான்காவது நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலம் வரை ஆஸ்திரிய ஆதிக்கத்தின் கீழிருந்த ஸ்விட்ஜர்லாந்து, கி. பி 1315-ஆம் வருஷம் மார்ட்கார்ட்டென் (Mortgarten) என்ற இடத்தில் ஆஸ்திரியச் சேனைகளைத் தோற்கடித்துச் சுதந்திரம் அடைந்தது. இந்தக் காலத்திலிருந்துதான், ஸ்விட்ஜர்லாந்தின் தனித்துவம் பிரகாசிக்க ஆரம்பித்தது.

4 கி. பி. பதினைந்தாவது நூற்றாண்டின் கடைசி காலத்திலிருந்து சுமார் ஒன்றரை நூற்றாண்டுவரை, ஹாலந்து, ஸ்பெயின் தேசத்து ஆதிக்கத்தின் கீழிருந்தது. ஆனால் இந்தக் காலத்திலிருந்தே ஹாலந்துக்காரர்கள் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடி வந்து கடைசியில் கி. பி. 1572-ஆம் வருஷம் நடைபெற்றமகாயுத்தத்தில் வெற்றிபெற்றார்கள். இந்தக் காலத்திலிருந்துதான், ஹாலந்தின் சுதந்திர வாழ்வு ஆரம்பிக்கிறதென்று சொல்லலாம்.

வைகள்தான். இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் ஏற்படுவதற்குக் காரணம், அந்த நாட்டு அரசியல் அமைப்பில் ஏதோ கோளாறு இருக்கவேண்டும். தவிர, இந்த மாதிரி அனுபவங்கள், ஒரு ஜாதிக்கு இரண்டு முறை ஏற்படாது. ஒரு ஜாதி, காட்டுமிராண்டி நிலையில் இருக்கிறதென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதற்குச் சுதந்திரம் கிடைப்பது அவ்வளவு கஷ்டமல்ல. ஆனால் எந்த ஜாதி, சமுதாய உணர்ச்சியை இழந்துவிடுகிறதோ அந்த ஜாதி சுதந்திரம் பெறுவது மகா கடினம். உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டு அந்த ஜாதி அடியோடு அழிந்து போய்விடும். எத்தகைய புரட்சி ஏற்பட்டாலும், அந்த ஜாதி சீர்திருந்த முடியாது. அப்பொழுது, அந்த ஜாதிக்கு, கண்டிதமான, அதனை ஒழுங்கிற்குக் கொண்டுவரக்கூடிய ஓர் எஜமானன் தேவையே தவிர, அதற்கு விடுதலை தேடிக் கொடுக்கிற ஒரு தலைவன் தேவையில்லை. "சுதந்திரத்தைப் புதிதாகச் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம்; ஆனால் இழந்த சுதந்திரத்தை மீட்க முடியாது" என்ற வாசகத்தை, சுதந்திர ஜாதியினர் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுதல் நல்லது.

குழந்தைப் பருவம் வேறு; யௌவன பருவம் வேறு. இரண்டுக்கும் வித்தியாசம் உண்டு. அதைப்போல் ஒரு ஜாதிக்கும் குழந்தைப் பருவம் உண்டு; யௌவன பருவமும் உண்டு. ஒரு ஜாதியானது, யௌவன தசையை அடைவதற்கு முன்னர், அதனைச் சட்டங்களுக்குட்படுத்தக்கூடாது. அதாவது, அந்த ஜாதி இன்னின்ன மாதிரி தன் விவகாரங்களை நடத்திக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று சட்டங்கள் இயற்றக்கூடாது. ஆனால் ஒரு ஜாதி, எப்பொழுது யௌவன தசையை அடைந்திருக்கிறதென்று நாம் சுலபமாகத் தெரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. அப்படித் தெரிந்துகொள்ளாத நிலைமையில், இந்த ஜாதி இன்ன காலத்தில் யௌவன தசையை அடையக்கூடுமென்று எதிர்பார்த்து, காரியங்களைச் செய்வோமானால், அந்தக் காரியங்களினால் தீமை உண்டாகுமே தவிர, நன்மை உண்டாகாது. ஒரு ஜாதி ஆரம்பத்திலிருந்தே ஒழுங்குக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கிறது. இன்னொரு ஜாதி, பத்துப் பன்னிரண்டு நூற்றாண்டுகளான பிறகுதான் ஒழுங்குக்கு வருகிறது. உதாரணமாக, ருஷ்யாவை எடுத்துக் கொள்

வோம். அஃது உண்மையான நாகரிகத்தை யடையவே முடியாது. ஏனென்றால், அது வெகு சீக்கிரத்திலேயே நாகரிகப்படுத்தப்பட்டு விட்டது. பீட்டர் என்ற மன்னன்[1] விவேகிதான். ஆனால் அவனுடைய விவேகமானது, மற்றவர்களைப் பார்த்து நகல் செய்வதில்தான் சென்றது. அதிவிவேகியானவன் எப்பொழுதுமே சிருஷ்டி செய்து கொண்டு போவான்; ஒன்றுமில்லாதவற்றைப் பூரணமாக்குவான். இப்படிப்பட்ட அதிவிவேகி யல்லன் பீட்டர். அவன் சில நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறானென்பதென்னவோ உண்மை. ஆனால் அவையெல்லாம் சமயோசிதமல்லாதவை. தன்னுடைய ஜனங்கள், காட்டுமிராண்டி நிலைமையிலிருக்கிறார்களென்பதைப் பார்த்தானே தவிர, அவர்கள் நாகரிக தசைக்கு வாத தகுதி பெறவில்லையென்பதைத் தெரிந்துகொண்டானில்லை. ருஷ்யர்களை, கட்டுதிட்டப்படுத்தி ஒழுங்குக்குக் கொண்டுவர வேண்டியகாலத்தில், அவர்களை, அவன் நாகரிகப்படுத்தப் பார்த்தான். அவன், ருஷ்யர்களை ஜெர்மானியர்களாகவோ ஆங்கிலேயர்களாகவோ ஆக்கப் பார்த்தானே தவிர, அவர்களை முதலில் ருஷ்யர்களாக்க வேண்டுமென்று நினைத்தானில்லை. ருஷ்யர்களிடத்தில் என்னென்ன தன்மைகள் இல்லையோ, அவையாவும் அவர்களிடத்தில் இருப்பதாகச் சொல்லி அவர்கள் எப்படியாக வேண்டுமோ அப்படியாகாமற் செய்துவிட்டான்.[2] பிரான்சிலுள்ள சில ஆசிரியர்கள், தங்கள் மாணாக்கர்களுக்கு இந்த மாதிரி முறையில் தான் பாடஞ்

1 மகா பீட்டர் (Peter the Great) என்று அழைக்கப்படுகிற இவனுடைய காலம் 1672—1725. இவன் ருஷ்யாவில் அநேக சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய முயன்றான். ஐரோப்பிய முறையில் தரைப் படை, கப்பற்படை முதலியவைகளை அமைத்தான். ஜெர்மனி, இங்கிலாந்து முதலிய பல நாடுகளுக்கும் சென்று தானே சுயமாகச சில விஷயங்களைக் கற்று, அவற்றை ருஷ்யாவில் அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவரப் பார்த்தான்.

2 ஆழச் சிந்தித்து ரசிக்க வேண்டிய இடமாக, இங்கே விஸ்தரிக்கிறான் ரூஸ்ஸோ. பலவீனமாயுள்ள ஒரு ஜாதிக்கு, அதனுடைய பலவீனத்தை உணர்த்தி, அதனை அந்தப் பலவீனத்திலிருந்து மீட்கச் செய்யாமல், மேலும் மேலும் அதற்கு உயர்ந்த தன்மைகளைப் புகுத்தி வந்தால், அந்த ஜாதிக்கு என்ன நன்மையுண்டாகும்?

சொல்லிக்கொடுக்கிறார்கள். அதாவது, அந்த மாணாக்கர்களை, இளமையில் அறிவோடு பிரகாசிக்கக்கூடியவர்களாகவும், வயதான பிறகு ஒன்றுக்கும் உதவாதவர்களாகவும் செய்துவிடுகிறார்கள்[1] ருஷ்ய ஏகாதிபத்தியம், ஐரோப்பாவையே வெற்றி கொள்ள வேண்டுமென்று ஆவலகொள்ளலாம். ஆனால், அதுவே, பிறரால் வெற்றி கொள்ளப்பட்டு விடலாம்.[2] அதன் பிரஜைகளாகவோ அல்லது அதற்கு அந்நியர்களாகவோ உள்ள தார்த்தாரியர்கள், அதற்கும், நமக்குங்கூட எஜமானர்களாக வந்துவிடலாம் இதற்காக, ருஷ்யாவில் ஒரு புரட்சி ஏற்படவேண்டியது அவசியமாகும். அப்படிப்பட்ட புரட்சி சீக்கிரத்தில் வரக்கூடிய விதமாகவே, ஐரோப்பாவிலுள்ள எல்லா மன்னர்களும் ஒன்று சேர்ந்து வேலை செய்துவருகிறார்கள்.[3]

சாதாரண திடகாத்திரமுள்ள ஒரு மனிதன் இவ்வளவு உயரம் இருந்தால் நன்றாயிருக்கும் என்று நாம் ஏதோ ஓர் அளவு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோமல்லவா? அந்த அளவுக்கு அதிகமாகப்போனால் அவனை ராட்சதன் என்கிறோம்; குறைவாகப் போனால் குள்ளன் என்கிறோம். அதைப்போல், ஒரு ராஜ்யம் சிறந்த முறையில் நடைபெற வேண்டுமானால் அதற்குக்கூட அளவு இருக்கவேண்டும். நல்ல முறையில் நிருவாகம் நடைபெறக்கூடிய மாதிரியாகவும், தானே தன்னுடைய சுய வருமானத்திலிருந்து தன்னைப் போஷித்துக் கொள்ளக்கூடிய விதமாகவும் ஒரு ராஜ்யத்தின் எல்லை இருக்கவேண்டும். ஒரு ஜன சமுதாயத்

1 ஒரு தேசத்துச் சிறுவர் சிறுமிகளுக்கு எந்த விதமாகக் கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டுமென்பதைப்பற்றி ரூஸ்ஸோ, எமிலி என்ற பெயருடன் தனியாக ஒரு நூலெழுதியிருக்கிறான் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

2 1917-ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் ருஷ்யாவில் ஏற்பட்ட புரட்சி வரை, ருஷ்யாவின் நிலைமை இப்படித்தான் இருந்தது. ருஷ்யப் புரட்சி, எந்தப் பின்னணியில் நடைபெற்றதென்பதை ட்ரோட்ஸ்கி என்பவன், தனது நூலில் வெகு சுவாரஸ்யமாக எழுதியிருக்கிறான். The History of the Russian Revolution by Leon Trotsky.

3 ருஷ்யப் புரட்சியையே நுணுக்கமாக ஊகித்துச் சொல்கிறான் போலும் இங்கே ரூஸ்ஸோ.

தின் பலம், அதிகப்படியாக இவ்வளவுதான் இருக்கவேண்டுமென்ற ஒரு நியதி இருக்கிறது. இந்த நியதிக்கு அப்புறமாகச் செல்லாமலிருத்தலே எந்த ஜன சமுதாயத்திற்கும் நல்லது. அப்படிக்கின்றி, இந்த நியதியை மீறி, தனது ராஜ்யத்தின் அளவைவிஸ்தரித்துக்கொண்டுபோகுமானால் அந்தச் சமுதாயம் தன்னையே இழந்துவிடக்கூடும். சமுதாயத்தின் கட்டுதிட்டங்கள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகப்படுகின்றனவோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவை தளர்ச்சியடைகின்றன. பொதுவாகச் சொல்லப்போனால், ஒரு சிறிய ராஜ்யந்தான், பெரிய ராஜ்யத்தைக் காட்டிலும் விகிதாசாரப்படி, பலம் பொருந்தியதாக இருக்கிறது.[1]

ராஜ்யங்கள் சிறிய அளவுடையவைகளாய் இருக்க வேண்டுமென்பதற்கு அநேக ஆதாரங்கள் எடுத்துக் காட்டலாம். ஒரு ராஜ்யம், நீண்ட தூரம் விஸ்தரித்துக் கொண்டுபோனால், அதனுடைய நிருவாகம் நடைபெறுவது கஷ்டமாகப் போய்விடுகிறது. மற்றும் நிருவாகச் செலவும் அதிகமாகிறது. முதலில் நகர நிருவாகம், பிறகு ஜில்லா, மாகாணம், இப்படிப் படிப்படியான நிருவாகங்கள் நடைபெற வேண்டியிருக்கிறது. இவைகளுக்கெல்லாம் மேலாக மத்திய அரசாங்கத்தின் நிருவாகம் இருக்கிறது. இத்தனை விதமான நிருவாகங்களுக்கும் செலவுத் தொகை வேண்டுமல்லவா? இவையெல்லாம் ஜனங்களுடைய தலைமீது தானே வந்து விழுகின்றன? இப்படி நிருவாகங்கள் பல கிளைகளாகப் பிரிவதனால், நிருவாக ஊழல்கள்தான் அதிகப்படுமே தவிர, நிருவாகத் திறமை உண்டாகாது. நிருவாகச் செலவு அதிகமாகிக்கொண்டுபோனால், அவசரத் தேவைக்குப் பணமில்லாமல் போய்விடுகிறது. இப்படிப்பட்ட தருணத்தில்தான், ஒரு ராஜ்யத்தின் சீரழிவு ஆரம்பிக்கிறது.

தவிர விசாலமான ராஜ்யத்தில், ஜனங்கள் சட்டங்களை ஒழுங்காக அனுசரிக்கிறார்களாவென்று கண்காணிக்க

---

1 பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டல் முதலியோர், ஒருராஜ்யத்தின் விஸ்தீரணம் அதிகமாகப் பெருகிக்கொண்டு போகக்கூடாதென்றும், அதனால் அதற்கு ஆபத்து ஏற்படுமென்றும் கூறிக்கொண்டு போகிறார்கள். ருஸ்ஸோ, இந்தக் கொள்கையைப் பின்பற்றியே, இங்குப் பேசுகிறான்.

முடியாது. சூழ்ச்சிகள், துரோகங்கள், சட்ட துஷ்பிரயோகங்கள் முதலியன ஏற்பட்டால் அவைகளைத் தடுப்பது கஷ்டம். மற்றும், ஜனங்கள், ராஜபக்தியுள்ளவர்களாயிருக்கமுடியாது ஏனென்றால், அவர்கள், தங்கள் அரசர்களைப் பார்க்கிறதேயில்லையல்லவா? விதவிதமான சீதோஷ்ண ஸ்திதிகளில், விதவிதமான பழக்க வழக்கங்களுடன் வசிக்கும் ஜனங்களையுடைய பல மாகாணங்களிலும் ஒரே விதமான சட்டங்களை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருவது பொருத்தமற்றதாயிருக்கிறது. இப்படிக்கில்லாமல் ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் ஒவ்வொரு விதமான சட்ட திட்டங்களை ஏற்படுத்தினால் அதுவும் பொருத்தமற்றதாகத்தான் இருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கம் எந்த இடத்திலிருந்து நடைபெறுகிறதோ அந்த இடத்திற்கு, எல்லா மாகாணத்து அறிஞர்களும் வந்து கூடுகிறார்கள். இவர்களோ, ஒருவரையொருவர் தெரியாதவர்கள். இதனால் இவர்களுடைய திறமை, சீலம் முதலியன வெளிப்படாமலே போய்விடுகின்றன. அப்படியே இவர்களிடத்திலேயுள்ள ஒழுக்கவீனங்களும் கண்டிக்கப்படாமற் போய்விடுகின்றன. தலைவர்களாயிருக்கப்பட்டவர்கள், மற்ற அலுவல்களில் ஈடுபட்டவர்களாய், ராஜ்ய விவகாரங்களை நேர்முகமாகக் கவனிப்பதில்லை. சாதாரண குமாஸ்தாக்களே ராஜ்யத்தை ஆளத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். தூரப் பிரதேசங்களிலுள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள், மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து வரும் உத்தரவுகளிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவாவது பார்க்கிறார்கள்; அல்லது அந்த உத்தரவுகளை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவர அஞ்சுகிறார்கள். அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தும் விஷயத்தில், ஜனங்களுடைய சக்திகள் உபயோகிக்கப்பட்டுப் போகின்றன. இதனால், ஜனங்கள் சந்தோஷமாக வாழ்வதற்கு முடியாமற்போய் விடுகிறது. அந்த ராஜ்யத்திற்கு ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்பட்டால் அப்பொழுது அதனைத் தடுத்துப் பாதுகாக்க ஜனங்களுக்குச் சக்தி இல்லாமல் போகிறது. எப்படி ஒரு பருமனான தேகம், தன் பளுவைத் தாங்கமாட்டாமல் கீழே விழுந்துவிடுகிறதோ, அதைப்போல் ஒரு ராஜ்யமும் தன்னுடைய விஸ்தீரணத்தின் பளுவைத் தாங்கமாட்டாமல் சீரழியத் தொடங்குகிறது.

மற்றும் ஒரு ராஜ்யத்தினுடைய அஸ்திவாரம் பலமுள்ளதாயிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான், அது நீண்டகாலம் ஸ்திரமாக வாழமுடியும்; அடிக்கடி அதற்கு ஏற்படக்கூடிய அதிர்ச்சிகளைச் சமாளிக்கமுடியும்: தனது ஜீவனத்திற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்யமுடியும். சாதாரணமாக, ஜனங்களிடத்தில், மற்றவர்களுடைய கஷ்டத்தின் மீதுதான் வாழ வேண்டுமென்ற எண்ணம், சுபாவத்திலேயே குடி கொண்டிருக்கிறது. இதனால் ஒருவர்க்கொருவர் சச்சரவிட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் சமாளித்துக்கொண்டு போக வேண்டுமானால், ராஜ்யத்தினுடைய அஸ்திவாரம் பலமுள்ளதா யிருக்கவேண்டும். எனவே ஒரு ராஜ்யத்தை அதிகமாக விஸ்தரித்துக்கொண்டும் போகாமல், அதிகமாகச் சுருக்கியும்விடாமல், தன்னுடைய க்ஷேமத்தை அது கவனித்துக் கொள்ளக்கூடிய விதமாக அதனை அமைத்துக் கொடுக்கவேண்டும். அப்படி அமைத்துக் கொடுப்பதில்தான் ஒருராஜதந்திரியின் திறமை இருக்கிறது. நமது நோக்கமெல்லாம் ஒழுங்கான முறையில் ராஜ்ய நிருவாகம் நடைபெறக் கூடுமாவென்று பார்ப்பதாகவே இருக்கவேண்டும். விசாலமான ராஜ்யத்திலிருந்து அதிக பண வருவாய் கிடைக்கலாம். ஆனால் அதைவிட குறுகிய எல்லையுள்ள ராஜ்யத்தினின்று உண்டாகிற சக்தியே மேலானது. மற்ற நாடுகளின் மீது படையெடுத்து அவற்றைத் தங்களோடு சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிற மாதிரியாகவே சில ராஜ்யங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட ராஜ்யங்கள், தங்களுடைய வாழ்க்கைக்காக, தங்கள் எல்லையைப் பெருக்கிக்கொண்டு போவது அவசியமென்று கருதுகின்றன. இதனால் எல்லையையும் பெருக்கிக்கொண்டுபோகின்றன. ஆனால் இப்படிப் பெருக்கிக்கொண்டு போவது, இவைகளுடைய பெருமையின் எல்லையைக் காட்டுகின்றதாயினும், ஒரு காலத்தில் இவை வீழ்ந்துபடக்கூடுமென்ற சூசகத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

ஒரு ஜன சமுதாயத்தை இரண்டு விதமாக அளந்து பார்க்கலாம். அந்தச் சமுதாயத்தின் நில விஸ்தீரணத்தைக் கொண்டு அளந்து பார்ப்பது ஒரு விதம்; அந்தச்

சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த ஜனங்களின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு அளந்து பார்ப்பது மற்ருெரு விதம். ஒரு ராஜ்யம், உண்மையிலேயே பெருமையடைவதற்கு, இந்த இரண்டுவித அளவுகளும் பொருந்தவேண்டும். மனிதர்கள் சேர்ந்து, தேசத்தைத் தயாரிக்கிருர்கள்; அந்தத் தேசமானது, மனிதர்களைக் காப்பாற்றுகிறது. எனவே, ஒரு ராஜ்யத்தில் எத்தனை பிரஜைகள் இருக்கிருர்களோ அத்தனை பேருடைய போஷணைக்குப் போதுமான விஸ்தீரணமுடையதாக அந்த ராஜ்யம் இருக்கவேண்டும். அதே போல், ஒரு ராஜ்யமானது, எத்தனை பேரைக் காப்பாற்ற முடியுமோ அத்தனைபேர் அந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கவேண்டும். இந்த விகிதாசாரப்படியுள்ள ஒரு ஜாதியார்தான், தக்க பலமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். தேவைக்கதிகமான நிலப்பரப்பு ஒரு ராஜ்யத்திற்கு இருக்குமானல், அதனைப் பாதுகாப்பது கஷ்டம். அதில் சரியானபடி விளைபொருள்களை உற்பத்தி செய்ய முடியாது: உற்பத்தியானல் தேவைக்கதிகப்பட்டுப் போகும். இதைப் பாதுகாக்க யத்தனஞ் செய்ய வேண்டியிருக்கும். போதுமான நிலப்பரப்பு ஒரு ராஜ்யத்திற்கில்லாவிட்டால், தன்னுடைய தேவைக்காக அந்த ராஜ்யமானது, தனது அண்டை அயலார்களுடைய உதவியை எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த உதவியைப் பெறுவதற்காக அவர்கள் மீது வலிய யுத்தந் தொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. எந்த ஜாதி, அயலார்களுடன் சிநேகப் பான்மையில் வியாபாரஞ் செய்வது அல்லது அவர்கள் மீது யுத்தந் தொடுப்பது என்ற நிர்ப்பந்த நிலைமையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த ஜாதியைப் பலவீனமுள்ள ஜாதியென்று அழைக்க வேண்டும். அதனுடைய வாழ்க்கையானது அயலார்களைப் பொறுத்திருக்கிறது; அல்லது அவ்வப்பொழுது ஏற்படுகிற நிலைமையைப் பொறுத்திருக்கிறது. அதன் வாழ்வு, குறுகியவாழ்வாகவும், நிச்சயமற்ற வாழ்வாகவுமே இருக்கமுடியும். அஃது ஒன்று, மற்றவர்களை வெற்றிகொண்டு தன் வாழ்க்கையை மாற்றிக் கொள்கிறது; அல்லது மற்றவர்களால் வெற்றி கொள்ளப்பட்டு, யாராலும் சீந்தப்படாத நிலைமைக்கு வந்து விடுகிறது. ஈன வாழ்க்கை, அல்லது மகத்தான வாழ்க்கை, ஏதோ ஒன்றில்தான் அது ஜீவித்திருக்க முடியும்.

ஒரு ராஜ்யத்தின் நிலப்பரப்புக்கும், அதன் ஜனத்தொகைக்கும், எந்த விகிதாசாரப்படி சம்பந்தம் இருக்கவேண்டுமென்பதைப்பற்றி எவ்வித நிர்ணயமும் ஏற்படுத்த முடியாது. ஏனென்றால், நிலத்தின் தாரதம், செழுமை, உற்பத்தியாகக்கூடிய பொருள்கள், சீதோஷ்ண ஸ்திதியின் மாறுபாடு முதலியவைகள், தேசத்திற்கு தேசம் வித்தியாசப்படுகிறது. அதேபோல், ஜனங்களுடைய சுபாவம் முதலியனவும், தேசத்திற்கு தேசம் மாறுபடுகிறது. செழுமையான பூமியிலே வசிக்கிற சிலஜனங்கள், பொருளுற்பத்திக்காகக் குறைவான சக்தியையே உபயோகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. வரண்ட பூமியிலே வசிப்பவர்கள் அதிகமான சக்தியைச் செலவழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு நாட்டில் பிறப்பு விகிதம் எப்படியிருக்கிறது. எந்த விகிதாசாரப்படி ஜனத்தொகை அதிகப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது அல்லது குறைந்துகொண்டு வருகிறது, சட்ட நிர்மாணத்தின்மூலம் ஏற்படுகிற ஸ்தாபனங்கள் ஜனங்களிடத்தில் எந்த விதமான செல்வாக்கை யடைந்திருக்கின்றன முதலியவைகளையும் நாம் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். சட்ட நிர்மாணஞ் செய்யும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள ஒருவன், தன் கண்ணால் எதைக் காண்கிறானோ அதைக் கொண்டுமட்டும் தன் காரியங்களைச் செய்யக்கூடாது. இதைச் செய்தால் இன்னது உண்டாகும் என்று எதிர் பார்த்தும் தன் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். ஜனங்கள் இப்பொழுது எந்த நிலைமையிலிருக்கிறார்களென்பதை வைத்துக்கொண்டு மட்டும் அவன் சட்டங்களை இயற்றக் கூடாது. அந்த ஜனங்கள் எந்த நிலைமைக்கு வரவேண்டும் என்பதை நிர்ணயித்துக் கொண்டும் சட்டங்களைச் செய்ய வேண்டும். சில சந்தர்ப்பங்களில், ஒரு ராஜ்யத்திற்குத் தேவைக்கதிகமான பூப்பிரதேசம் வேண்டியிருக்கும்: அந்தப் பிரதேசத்தைச் சுவாதீனப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியதற்காக, எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கவேண்டிய அவசியமும் ஏற்படும். இன்னும் மலைகள் நிறைந்த ஒரு ராஜ்யமானது, தனது எல்லையை விஸ்தரித்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. ஏனென்றால் அங்கே, காடுகளும் மேய்ச்சல் தரைகளும் இருப்பதால், அதிக உழைப்பில்லாமலேயே பொருள்களை உற்பத்தி செய்துகொள்ள முடியும். ஆனால் இந்த மாதிரியான பிரதேசங்களில், சம

பூமியானது குறைவாகவே இருக்கிறது. இந்தச் சமதரையில், தாவர வர்க்கங்களைக் குறைவாகவே விளைவித்துக் கொள்ள முடியும். தவிர, மலைப் பிரதேசங்களில் வசிக்கும் ஸ்திரீகள், அதிகமான பிரஜோற்பத்தி சக்தியுடையவர்களாயிருப்பதை நாம் அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறோம். கடற்கரை யோரமாயுள்ள ராஜ்யங்கள், தங்கள் நிலப் பரப்பை விஸ்தரித்துக்கொண்டு போகவேண்டிய அவசியத்திற்குட்படுவதில்லை. ஏனென்றால், இங்கே, நிலத்திலிருந்து விளைகிற பொருள்கள் குறைவாக இருந்தாலும், கடலில் கிடைக்கிற மீன் வகையராக்கள், ஜனங்களுக்குப் போதிய ஆகாரப்பொருள்களாயிருக்கின்றன. மற்றும், கடற்கரை யோரமாக வசிக்கும் ஜனங்கள், எப்பொழுதும் ஒரே இடத்தில் ஒன்று சேர்ந்தே வாழவேண்டிய அவசியத்திற்குட்படுகிறார்கள். ஏனென்றால், கடல்மார்க்கமாக யாரேனும் வந்து தாக்கினால் அவர்களினின்று பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறதில்லையா? தவிர, கடற்கரை யோரமாக வசிக்கும் ஜனங்கள், சுலபமாக வெளிநாடுகளில் சென்று குடியேறுவதற்கு அதிகமான வசதிகள் இருக்கின்றன.

சட்ட நிர்மாணம் செய்கிறவர்கள், மற்றொரு முக்கியமான விஷயத்தையும் கவனிக்க வேண்டும். அதாவது, தாங்கள் செய்கிற சட்டத்தின் பலனாக, தேசத்தில் அமைதியும் சுபிட்சமும் உண்டாகுமா வென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். ஒரு சேனை ஒழுங்காக அணிவகுத்துக்கொண்டிருக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தச் சமயத்தில் எதிரிகள் தாக்கினால், அதனைச் சுலபமாகச் சிதற அடித்துவிடலாம். அதைப்போல், ஒரு ராஜ்யமானது, தன்னை ஒழுங்கு படுத்திக்கொண்டு வருகிற சமயத்தில் சத்துருக்களால் தாக்கப்பட்டால் அது விரைவாக அழிந்து போகும். தவிர, ஒரு தேசத்தின் ஜனங்கள் ஒற்றுமை குலைந்தவர்களா யிருக்கிற தருணத்தில், வெளியார்களால் தாக்கப்பட்டால், அப்பொழுது அவர்கள் தங்கள் வேற்றுமைகளை மறந்து, ஒன்றுபட்டு, சத்துருவை எதிர்க்க முடியும். ஆனால் உள்நாட்டிலேயே குழப்பம், பஞ்சம், துரோகம் முதலியன ஏற்பட்டு விட்டால், அப்பொழுது சத்துருக்களுக்கு லேசாக இரையாக வேண்டியதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

ஒரு ராஜ்யத்தில் இந்த மாதிரியாக உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள் ஏற்பட்ட சமயத்தில், புதிய அரசாங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நாம் மறுக்கவில்லை; ஸ்தாபிக்க முடியாதென்றும் நாம் சொல்லவில்லை. ஆனால் இங்ஙனம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிற அரசாங்கங்களே அநேகமாக அந்த ராஜ்யத்தைத் அழித்துவிடுகின்றன. அதிகார பதவிகளை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு, தாங்களே ஸ்திரமாக அந்தப் பதவிகளில் இருக்கவேண்டுமென்று கோருகிறவர்கள், பயங்கர ஆட்சி நடத்தியும், அநீதமான சட்டங்களை இயற்றியும் ஜனங்களிடையில் குழப்பத்தை உண்டுபண்ணி விடுகிறார்கள். இந்த மாதிரியான சந்தர்ப்பங்களில்தான்; ஒரு சட்ட நிர்மாணகனுடைய வேலைக்கும்; ஒரு கொடுங்கோலனுடைய வேலைக்கும் நன்றாக வித்தியாசம் தெரியும்.

அப்படியானால், சட்டமியற்றிக்கொடுக்கப்படுவதற்கு எந்த மாதிரியான ஜனங்கள் தகுதியுடையவர்கள்? பரம்பரை; பரஸ்பர நலன்கள், சம்பிரதாயங்கள் முதலியவைகள் விஷயமாக ஏற்கனவே ஒருவிதமாக ஒன்றுபட்டிருக்கிறவர்கள்; சட்டத்தின் உண்மையான தளையை இன்னமும் உணராதவர்கள்; பழக்க வழக்கங்கள் அல்லது மூடநம்பிக்கைகள் முதலியவற்றில் நன்றாக ஊறிப் போகாதவர்கள்; திடீரென்று அன்னியர்கள் படையெடுத்து வந்தால் அந்தப் படையெடுப்பினால் நாம் அழிந்து பட்டுப்போவோம் என்ற பயமில்லாதவர்கள்; தங்கள் அயலார்களுடைய சண்டை சச்சரவுகளில் தலையிடாதவர்கள்; அப்படித் தலையிடாமலிருக்கிற சமயத்திலும், அவர்கள் வந்து தாக்கினால், அவர்களைத் தனியாக எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றவர்கள் அல்லது ஒருவருடைய துணைகொண்டு, மற்றொருவரை எதிர்க்குஞ் சக்தி பெற்றவர்கள்; ஒரு சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த எல்லோரும் பரஸ்பரம் ஒருவரையொருவர் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறவர்கள்; ஒரு மனிதன் மீது வரி முதலிய சுமைகளை எவ்வளவு தூரம் சுமத்த முடியுமோ அதற்கு அதிகமாக அவன் மீது சுமத்த வேண்டிய அவசியத்துக்குட்படாதவர்கள்; மற்ற நாட்டாருடைய உதவியில்லாமல் வாழக்கூடியவர்கள்; அதே பிரகாரம், தங்களுடைய உதவியை மற்றவர்கள் கோராதிருக்கும் நிலையிலுள்ளவர்கள்; அதிக செல்வமும் அதிக

வேறுமையும் இல்லாமல், சுய தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளக்கூடியவர்கள்; பழமையும் புதுமையும் கலந்துள்ள வாழ்க்கையையுடையவர்கள். இத்தகைய தகுதிகளுடைய ஜாதியினருக்குத்தான், ஒழுங்கான சட்டங்களை இயற்றிக் கொடுத்தல் சாத்தியமாகும். எவை எவைகளை ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்பதைப்பற்றிச் சட்டஞ் செய்வது கடினமல்ல; எவை எவைகளை அழிக்க வேண்டுமென்பதைப்பற்றிச் சட்டஞ் செய்வதுதான் கடினம். இயற்கை வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டே சமுதாயத்தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்துகொண்டு போவது ஜனங்களுக்குக் கஷ்டமாயிருப்பதால்தான், பெரும்பாலான சட்டங்கள், கோரிய பலனைக் கொடாமற் போகின்றன. மேலே சொன்ன எல்லாத் தன்மைகளும் ஒரு ஜாதியினிடத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருப்பது அபூர்வம். இதனால்தான், அநேக நாடுகளில் ஒழுங்கான அரசியல் அமைப்புகள் ஏற்படுவதில்லை.

ஒழுங்கான சட்டங்களியற்றிக் கொடுக்கப் பெறுவதற்கு ஐரோப்பாவிலேயே ஒரே ஒரு நாடுதான் தகுதியுடையதாயிருக்கிறது. அதுதான் கார்ஸிக்கா. இந்த கார்ஸிக்கா வாசிகள், வீரத்தோடும் உறுதியோடும் சுதந்திரப் போராட்டம் நடத்தி, சுதந்திரத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.[1] இப்படிச் சம்பாதித்த சுதந்திரத்தைப் பத்திரமாகக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். எப்படிப் பத்திரமாகக் காப்பாற்றுவதென்பதை இவர்களுக்கு யாரேனும் ஓர் அறிஞன் கற்றுக் கொடுத்தல் அவசியமாகும். இந்தச் சிறிய தீவு—கார்ஸிக்கா—ஒரு காலத்தில் ஐரோப்பாவே ஆச்சரியப்பட்டுப் போகும்படியாக நடந்துகொள்ளும் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன்.

---

1 கார்ஸிக்கா (Gorsjca) என்பது மத்தியதரைக் கடலிலேயுள்ள ஒரு தீவு. 3,370 சதுரமைல் விஸ்தீரணமுடையது. கி. பி. பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில், ஜினோவா ராஜ்யத்தின் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டிருந்த இந்தத் தீவினர், தளபதி பாவோலி (General Paoli) என்பவனுடைய தலைமையில், வெகு தீவிரமாகச் சுதந்திரப் போராட்டம் நடத்தினார்கள். ரூஸோவின் காலத்தில், இவர்களுடைய சுதந்திரப் போராட்டம் ஐரோப்பாவிலேயே மிகப் பிரசித்தி பெற்றிருந்தது. அதையே இங்குக் குறிப்பிடுகிறான்.

18. பல வகையான சட்ட முறைகள்

சட்டத்தின் நோக்கமென்ன? சமுதாயத்தைச்சேர்ந்த எல்லோருக்கும் அதிகமான நன்மையை அளிப்பது. அப்படி எல்லோருக்கும் நன்மை அளிக்கக்கூடியது எது? சுதந்திரம்; சமத்துவம். ஏனென்றால் எல்லோருக்கும் சுதந்திரம் இருக்குமானால்தான், சமுதாயத்தின் சக்தி அதிகப்படும். சமத்துவம் இல்லாமல் சுதந்திரம் மட்டும் தனித்திருக்க முடியாது. எனவே, சுதந்திரமும் சமத்துவமும் ஜனங்களுக்கு அவசியம் இருக்கவேண்டும்.

சமுதாய சுதந்திரத்தைப்பற்றி நான் ஏற்கனவே கூறியுள்ளேன்.[1] சமத்துவமென்றால் என்ன? எல்லோரும் ஓரேவிதமான அதிகாரம், செல்வம்முதலியவைகளை அனுபவிக்க வேண்டுமென்பது அர்த்தமா? இல்லை. ஒருவனுக்கு அளிக்கப்படும் அதிகாரமானது, அவனைப் பலாத்காரத்திற்குத் தூண்டக்கூடாது. அதிகாரத்தை உபயோகித்து யாரும் யார்மீதும் ஆதிக்கஞ் செலுத்தக்கூடாது. அதாவது சட்டத்தை அனுசரித்தும், தாங்கள் வகிக்கும் பதவிக்கேற்றாற்போலவும் அவரவரும் தங்கள் அதிகாரத்தை உபயோகிக்கவேண்டும். பொதுவாக, செல்வத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். மற்றவர்களை விலை கொடுத்து வாங்கிவிடக்கூடிய அளவு பணக்காரனாக எவனொருவனும் இருக்கக்கூடாது. இங்ஙனமே, தன்னைப் பிறருக்கு விற்கக்கூடிய நிலையிலுள்ள ஏழையாக எவனொருவனும் இருக்கக்கூடாது.[2] இந்த நிலைமை ஏற்பட்டால்தான், பணக்காரர்கள், சொத்து சேகரிக்கும் விஷயத்திலும், செல்வாக்கை

1 எட்டாவது அத்தியாயத்தில் பார்க்க.

2 ராஜ்யமானது, ஸ்திரமாக இருக்கவேண்டுமானால், மிதமிஞ்சிய செல்வம், மிதமிஞ்சிய வறுமை என்ற இரண்டினையும் ஒன்றுக்கொன்று சமீபத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டும். அதாவது பணக்காரர்களும் இருக்கக்கூடாது; ஏழைகளும் இருக்கக்கூடாது. ஏனென்றால் இருவரும் பொதுஜன நன்மைக்கு விரோதமானவர்கள். பணக்காரர்கள், கொடுங்கோலர்களா யிருக்கிறார்கள்; ஏழைகள், அந்த கொடுங்கோலர்களுக்கு நண்பர்களா யிருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு பேர்களுக்கும் மத்தியில்தான், பொதுஜன சுதந்திரமென்பது ஏலம்போடப்

உபயோகிக்கும் விஷயத்திலும் ஓர் அளவோடு இருப்பார்கள்; ஏழைகள், பேராசை கொள்ளாமலும், பிறர் பொருளை அபகரிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமில்லாமலும் இருப்பார்கள்.

இத்தகைய சமத்துவம் ஏற்படவே முடியாது என்றும், இஃது அனுபவ சாத்தியமற்றதென்றும் சிலர் சொல்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சமத்துவம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படலாமென்பதென்னவோ வாஸ்தவம். ஆனால் அதற்காக, அந்தச்சமத்துவத்தை ஒழுங்குபடுத்திவிடக்கூடாதென்பது அர்த்தமா? அநேக சந்தர்ப்பங்களில், இந்தச் சமத்துவமானது துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படக் கூடுமென்பதற்காகவே, அப்படி துஷ்பிரயோகம்செய்யப்படாமலிருக்கும் பொருட்டும், அஃது அழிந்து போகாமலிருக்கும் பொருட்டும், சட்டத்தின் மூலம், அதாவது சட்டமியற்றி அதனைக் காப்பாற்ற வேண்டியிருக்கிறது.

சட்டத்தின் நோக்கம், எல்லோருக்கும் சுதந்திரத்தையும் சமத்துவத்தையும் அளிப்பது என்றாலும், அந்தந்த நாட்டின் நிலைமை, ஜனங்களின் மனப்பான்மை ஆகிய இவைகளை யனுசரித்தே சட்டங்கள் இயற்றப்பட வேண்டும். இந்தச் சட்டங்களுக்கனுசரணையாக, அரசியல் ஸ்தாபனங்களும் இருக்கவேண்டும். உதாரணமாக ஒரு தேசத்தில், விவசாய உற்பத்திக்குத் தகுதியில்லாத நிலப்பரப்பே அதிகமாக இருக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம், அல்லது ஜனங்கள் அதிகமாகவும், நில விஸ்தீரணம் குறைவாகவும் இருக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். இத்தகைய தேசத்தில் வசிக்கும் ஜனங்கள், தொழில் முயற்சிகளிலே இறங்கவேண்டும். தங்களால் உற்பத்தி செய்யமுடியாத பொருள்களை மற்ற நாடுகளிலிருந்து வரவழைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இதற்கு எதிரிடையாக வேறொரு தேசமானது அதிக செழிப்புள்ள பூப்பிரதேசத்தைக் கொண்டதாகவும், ஆனால் குறைவானஜனத்தொகையுடையதாகவும் இருக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். இப்

படுகிறது. ஒரு சாரார், அதாவது பணக்காரர்கள், அதனை வாங்குகிறார்கள்; இன்னொரு சாரார், அதாவது ஏழைகள், அதனைவிற்கிறார்கள்.

—ரூஸோ

படிப்பட்ட தேசத்திலுள்ள ஜனங்கள் விவசாய அபிவிருத்தியிலே அதிகமான கவனத்தைச் செலுத்தவேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஜனத்தொகை பெருகும்; தொழிலுற்பத்தியைக் குறைக்கவேண்டும். தொழிற்சாலைகள் அதிகமாகுமானல், ஜனத்தொகை குறையும்.[1] கடற்கரைப் பிரதேசங்களில் வசிக்கும் ஜனங்கள், வியாபாரம், கப்பற் போக்குவரத்து முதலிய விஷயங்களில் கவனஞ்செலுத்தவேண்டும். எனவே ஒரு சட்டத்தினுடைய அடிப்படையான நோக்கம் ஒன்ருயிருக்கலாமே தவிர, அந்தந்த தேசத்திற்குத்தகுந்தாற்போலவே சட்டங்கள் இயற்றப்படவேண்டும். அதாவது, ஒரு தேசத்து ஜனங்களுடைய மனப்போக்கு எந்த நிலையில் இருக்கிறதோ அந்த நிலைக்குத் தகுந்தாற்போலத்தான் சட்டங்களும் இருக்கவேண்டும். அப்படித்தான் இருக்கமுடியும். உதாரணமாக யூதர்களும், அராபியர்களும், மதத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிற முறையில் சட்டங்களியற்றினர்கள். ஆத்தென்ஸ் (கிரீஸ்) வாசிகள் கல்வி ஞானத்திற்கும், கார்தேஜ்[2] வாசிகளும் டைர்[3]

1 விவசாய நாடுகளில் ஜனத்தொகை அதிகமாவது வழக்கம் என்று சொல்வதுதான் சம்பிரதாயம். இதற்கு உதாரணமாக, இந்தியா, சீன, ருஷ்யா முதலிய நாடுகளை எடுத்துக் காட்டுவதுண்டு. ஆனல் எல்லா நாடுகளுக்கும் இந்த உண்மை பொருந்துவதில்லை. உதாரணமாக இங்கிலாந்தில், பதினெட்டாவது நூற்றண்டின் இடைக்காலத்திலிருந்து பத்தொன்பதாவது நூற்றண்டின் இடைக்காலம் வரையில் நடைபெற்ற தொழிற்புரட்சிக்குப் பிறகு, அங்கு ஜனத்தொகை அதிகப்பட்டு வந்திருக்கிறது. கார்ல் மார்க்ஸ் தனது காபிடல் என்ற நூலில் இதைப் புள்ளி விவரங்களோடு ருஜுப்படுத்துகிருன்.
Capital Vol II. Part VII. Chap XXIII.

2 கார்த்தேஜ் (Carthage) என்பது, இப்பொழுது ஆப்ரிக்காவின் வட பாகத்திலுள்ள ஒரு சிறிய நகரமா யிருக்கிறது. இது முற்காலத்தில் பிரசித்தி பெற்ற ஓர் ஏகாதிபத்தியமா யிருந்தது. கிரேக்கர்களோடும் ரோமர்களோடும் அடிக்கடி போர் நடத்தி அதிக புகழோடு விளங்கியது இந்த கார்த்தேஜ் சாம்ராஜ்யம்.

3 டைர் (Tyre) என்பது, சிரியாவிலுள்ள ஒரு நகரம். இது முற்காலத்தில் பொனீஷியர்கள் (Phoenicians) என்ற ஜாதியாருடைய பிரபல பட்டினமாயிருந்தது.

வாசிகளும் வியாபாரத்திற்கும், ரோட்ஸ்[1] வாசிகள் கப்பல் வியாபாரத்திற்கும், ஸ்பார்ட்டா வாசிகள் யுத்தத்திற்கும், ரோமாபுரி வாசிகள் ஒழுக்கத்திற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துச் சட்டங்களியற்றினார்கள். மாண்டெஸ்க்கு என்ற அறிஞன், இவைகள் ஒவ்வொன்றையும் அனுசரித்து எப்படிச் சட்டமியற்ற வேண்டுமென்று விளக்கமாகக் கூறியிருக்கிறான்.

ஒரு தேசத்தின் ஜனங்களுக்கும் அந்தத் தேசத்தின் அரசுக்கும்ஏதோ ஒருவிதமானசம்பந்தம் இயற்கையாகவே ஏற்பட்டிருக்கிறதல்லவா, அந்தஇயற்கைச்சம்பந்தத்திற்குத் துணை செய்யக்கூடிய விதமாகவும், அதனை வலுப்படுத்தக் கூடிய மாதிரியாகவும், அந்தத் தேசத்துச் சட்டங்கள் இருக்கவேண்டும். சட்டமியற்றுகிறவன், நிலைமைகளை அனுசரியாமல்,ஏதோ ஒருலட்சியத்தை வைத்துக்கொண்டு சட்டமியற்றுவானாகில், அல்லது அமைதியை நிலைநிறுத்து வதற்குப் பதில் அடிமைத்தனத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்தக் கூடிய மாதிரியாகச் சட்டமியற்றுவானாகில், அந்தச் சட்டம், எவ்வித பிரயோஜனத்தையும் கொடாது. பிரயோஜனமில்லாத சட்டங்களினால் எந்த அரசாங்க அமைப்பும் ஸ்திரப்பட்டிராது. ஸ்திரமில்லாத அரசாங்க அமைப்போடு கூடிய ஒரு ராஜ்யமானது நாளா வட்டத்தில் அழிந்து போகும்; அல்லது அடியோடு மாற்றப்பட்டு விடும்.

19. சட்டங்களின் பிரிவினை

ஒரு ராஜ்யத்தினுடைய அரசாங்க அமைப்பானது, ஒழுங்காகவும் சிறந்ததாகவும் இருக்கவேண்டுமானால், அரசாங்கம், தன் விஷயத்தில் தான் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும், ஜனசமுதாயத்தினிடம் எப்படிநடந்துகொள்ள வேண்டும், இவைகளுக்குள்ள சம்பந்தா சம்பந்தங்கள் என்ன ஆகிய இவைகளையெல்லாம் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்தச் சம்பந்தங்களை ஒழுங்குபடுத்திவிடக்

1 ரோட்ஸ் (Rhodes) என்பது மத்தியதரைக் கடலின் கிழக்குப் பாகத்திலுள்ள ஒரு தீவு. மஹா அலெக்ஸாந்தர் போன்ற கிரேக்க மன்னர்கள் காலத்திலேயே இந்தத் தீவு மிகவும் பிரசித்தி யடைந்திருந்தது.

கூடியனவற்றிற்கே சட்டங்களென்று பெயர். இந்தச் சட்டங்களை அரசியல் சட்டங்களென்றும் அடிப்படையான சட்டங்களென்றும் சொல்வதுண்டு. ஒழுங்கான சட்டம் அநுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவரப்படுமானல், அந்தச் சட்டத்தை ஜனங்கள் உறுதியாகப் பின்பற்றி நடப்பார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஒருசட்டம் நல்லதில்லையென்று சொல்லி அதனை நிராகரிக்க ஜனங்களுக்கு எப்பொழுதும் உரிமையுண்டு. ஆனல் ஒரு ஜாதியார், தங்களுடைய இந்த உரிமையை உபயோகித்து, நல்லதாயுள்ள ஒரு சட்டத்தை மாற்றுவார்களானல், அவர்களை யாரால் தடுக்கமுடியும்? அவர்கள், தங்களுக்குத்தாங்களே தீங்கு செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்து விட்டால் அதனை யாரும் தடுக்கமுடியுமா?

ஒரு ராஜ்யத்துப் பிரஜைகள், ஒருவர்க்கொருவர் பரஸ்பரம் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதைப்பற்றியும், சமுதாய விஷயத்தில் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதைப்பற்றியும் நிர்ணயிக்கிற சட்டங்களுக்கு சிவில் சட்டங்கள் என்று பெயர். அதாவது ஜன சம்பந்தமான, அல்லது சமுதாய சம்பந்தமான சட்டங்கள் என்று அர்த்தம்.

தனிப்பட்ட ஒரு பிரஜையானவன், சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க மறுப்பானுகில், அவனுக்கும், அந்தச் சட்டத்திற்கும்எந்தவிதமான சம்பந்தம் இருக்கவேண்டும், அதாவது சட்டத்தைப்பொறுத்தமட்டில் அவன் எவ்வாறு நடத்தப்பட வேண்டுமென்பதை நிர்ணயிக்கிற சட்டங்களுக்கு கிரிமினல் சட்டங்கள், அதாவது குற்ற நிர்ணயச் சட்டங்கள் என்று பெயர். இவை முதலிற்சொன்ன இரண்டு வித சட்டங்களில் ஒரு பிரிவுதான்.

இந்த மூன்று விதமான சட்டங்களைத்தவிர, நான்காவதான வேருெரு சட்டம் இருக்கிறது. இது, ஜனங்களின் மனத்தில்தான் பதிந்திருக்கிறதென்று சொல்லவேண்டும். இதுவே ஒழுக்கம்; பரம்பரைப் பழக்கம்; பொதுஜன அபிப்பிராயம். இந்த மூன்றும் சேர்ந்த சட்டம், எழுத்தினுல் ஊர்ஜிதம் பெறுாதது. ஆனல் மற்றச் சட்டங்கள் ஒழுங்காக அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமானல், இந்தச் சட்டம் ஒழுங்காக இருக்கவேண்டும். இதைப்பற்றித்தான் ஒரு சட்ட நிர்மாணகன், அந்தரங்கத்தில் அதிகமாகச் சிந்திக்

கிறான். ஏனென்றால், வலுவான ஒரு கட்டடத்திற்கு நெற்றிக்கல் முக்கியமென்று சொல்வார்களல்லவா, அதைப் போல் மற்றச் சட்டங்களுக்கெல்லாம் முக்கியமானது, இந்த ஒழுங்குச் சட்டம். ஆனால் நான் இங்கே எடுத்துக் கொண்டுள்ள விஷயம், அடிப்படையான சட்டம் என்று சொல்லப்படுகிற அரசியல் சட்டத்தைப் பற்றித்தான்.

சமுதாய ஒப்பந்தம்

மூன்றும் பாகம்

ஓ மனிதனே! நீ எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவனா யிருந்தாலுஞ் சரி, எந்தவிதமான அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டவனா யிருந்தாலுஞ் சரி, உனது சரித்திரத்தை நன்ருகப் படித்துப் பார். எங்கே? புஸ்தகங்களிலா? பொய்யர்களாகிய உனது சகோதர மனிதர்களால் எழுதப்பட்ட புஸ்தகங்களிலா? இல்லை, இல்லை. இயற்கையிலே, பொய் சொல்லத் தெரியாத இயற்கையிலே உனது சரித்திரத்தைப் படித்துப் பார். ஏனென்ருல் அப்பொழுதுதான் உன்னைப் பற்றி நீ உண்மையாக அறிந்து கொள்வாய்.

—ரூஸ்ஸோ

20. அரசாங்கம்

இந்த அத்தியாயத்தை அதிக கவனத்துடன் படிக்க வேண்டுமென்றுவாசகர்களுக்கு முன்னாடியே எச்சரிக்கை செய்து விடுகிறேன். கவனமின்றிப் படிப்பவர்களுக்கு, தெளிவுபடச் சொல்லக்கூடிய சாமர்த்தியம் என்னிடம் இல்லை.

சுயமாகச் செய்யப்படுகிற எந்த ஒரு காரியமும், இரண்டு காரணங்களின் சேர்க்கையினால்தான் நிகழ்கிறது. ஒன்று சூட்சுமமானது; மற்றொன்று ஸ்தூலமானது. முதலாவது, நான் ஒருகாரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றுமனத்தினால் சங்கல்பித்துக் கொண்டபடி, காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும். ஒரு பொருளையோ அல்லது ஒரு மனிதனையோ நோக்கி நான்போகிறேன் என்றுவைத்துக்கொள்ளுங்கள். முதலாவது, என் மனம் அங்கே போகத் தீர்மானஞ்செய்து கொள்ளவேண்டும். இரண்டாவது, என் கால்கள் என்னை அங்கே அழைத்துச் செல்லவேண்டும். பாரிச வாயுவினால் அவதிப்படுகிற ஒருவன், ஓரிடத்திற்கு ஓடிப்போக இச்சை கொள்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். திடகாத்திரமுள்ள வேறொருமனிதன் அந்தமாதிரி ஓடிப்போகஇச்சை கொள்வதில்லை. கடைசியில் பார்க்கப்போனால் இரண்டு பேரும் ஒரே இடத்தில் தானிருக்கிறார்கள். முன்னவன் இச்சை கொண்டதும், பின்னவன் இச்சை கொள்ளாமலிருந்ததும், காரியத்தில் ஒரே பலனையே கொடுக்கின்றன. ஓர் அரசியலும் இதே முறையில் தான் நடைபெறுகிறது. அதாவது, அதற்கு, இச்சைப்படுகிற சக்தியும் வேண்டும்; அந்த இச்சையைச் செயலில் கொண்டுவருகிற கிரியா சக்தியும் வேண்டும். இச்சாசக்தி யென்பதுதான் சட்ட நிர்மாண அதிகாரம்; கிரியா சக்தி யென்பதுதான் நிருவாக அதிகாரம். இந்த இரண்டு அதிகாரங்களும் சேர்ந்து இயங்கினால்தான், எந்த அரசியலும் ஒழுங்காக நடைபெறக்கூடும்.

சட்ட நிர்மாண அதிகாரம் ஜனங்களுக்கே உரித்தானதென்பதை ஏற்கனவே நாம் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். ஜனங்களுக்குத்தான் அஃது உரித்தானதாயிருக்கமுடியும். ஆனால் நிருவாக அதிகாரம் அப்படியில்லை சட்ட நிர்மாண

அதிகாரமும் அரச அதிகாரமுட் ஜனங்களுக்கு உரிமையா யிருப்பதுபோல், நிருவாக அதிகாரம் அவர்களுக்கு உரிமை யாயிருக்க முடியாது. ஏனென்றால், இந்த நிருவாக அதி காரம், குறிப்பிட்ட சில சில சம்பவங்களை முன்னிட்டுத் தான் பிரயோகிக்கப்படலாம். ஆனால், சட்ட நிமாண அதிகாரமும் அரச அதிகாரமும் அப்படியில்லை. இவை யிரண்டும், பொதுப்படையான, அதாவது எல்லோருக்கும் பொதுவான அதிகாரங்களைத்தான் பிரயோகிக்கலாமே தவிர, குறிப்பிட்ட ஒரு நபருக்காகவோ, அல்லது குறிப் பிட்ட ஒரு செயலுக்காகவோ எந்த அதிகாரத்தையும் உப யோகிக்கக்கூடாது. அரசினால் செய்யப்படுகிற எல்லாச் செயல்களும் சட்டங்கள் என்ற பெயரைப்பெறுகின்றன. இந்தச் சட்டங்கள் அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வரு வதற்காக அமைந்த ஒரு கருவியே நிருவாக அதிகாரம். இந்த நிருவாக அதிகாரதைச் செலுததும் ஸ்தாபனத்தை அரசாங்கமென்ற பெயரிட்டழைக்கிறோம். எனவே அர சாங்கம் என்பது என்ன? ஒரு தேசத்தின் பிரஜைகளுக் கும், அரசுக்கும் மத்தியிலேயுள்ள ஒரு ஸ்தாபனம்; ஜனங் களுக்குப் அரசுக்கும் தொடர்பு செய்து வைப்பதற்கான ஒரு கருவி. சட்டங்களை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருவதும் ஜனங்களின் சமுதாய சுதந்திரம், அரசியல் சுதந்திரம் முதலியவற்றைப் பாதுகாப்பதும் இதன் வேலை களாம். இந்த வேலைகளைச் செய்கிற மனிதர்களையே மாஜிஸ்ட்ரேட்டுகளென்றும், அரசர்களென்றும், கவர்னர் களென்றும் பலவித பெயர்களிட்டு அழைக்கிறோம். இவர்களெல்லோரும், அரசினால், அதாவது ஜனசக்தியி னுடைய விருப்பப்படி ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அரசினால் அளிக் கப்பட்ட அதிகாரங்களை அனுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டு வருகிற ஏஜெண்டுகள். இவர்களுடைய அதிகாரங்களை வரையறுப்பதும், அல்லது மாற்றியமைப்பதும், அல்லது இஷ்டமில்லாதபோது இவர்களிடமிருந்து பறிமுதல் செய்துவிடுவதும் அரசின் உரிமைகளாம். இவைகளினின்று நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதென்னவென்றால், அரசு என்பது ஜனங்களின் சிருஷ்டி. அந்த அரசானது, தன் காரியங்களைச் சட்டங்களியற்றுவதன் மூலமாகச் செய் கிறது. அந்தச்சட்டங்களை அனுஷ்டானத்திற்குக்கொண்டு வருவது அரசாங்கம். அரசாங்கத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து

நடக்கிறார்கள் ஜனங்கள். எனவே, ஜனங்கள், தங்கள் சிருஷ்டிக்கே தாங்கள் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறவர்களாகிறார்கள். அப்படி நடப்பது பரஸ்பர சம்மதத்தின் பேரில்தான்.

மேலே சொல்லப்பட்ட மூன்று பேருக்கும், அதாவது அரசு, அரசாங்கம், ஜனங்கள் என்கிற மூன்றுபேருக்கும் எந்த விகிதாசாரப்படி சம்பந்தம் இருக்கவேண்டுமோ அந்த விகிதாசாரப்படி இல்லாமல், சற்று ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படுமானல், அப்பொழுதுதான் ஒரு ராஜ்யத்தில் அராஜகம், கலகம், குழப்பம் முதலியன ஏற்படுகின்றன. இந்த ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஏற்படுவதற்கு அநேக சம்பவங்கள் காரணமாயிருக்கலாம். இதனல் ஒரே அரசாங்க அமைப்பானது, வேறு வேறு நாட்டவர்க்கு வேறுவேறு பலன்களை அளிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. இங்ஙனமே ஒரே தேசத்தில் அமைந்திருக்கிற ஒரே அரசாங்கமானது, ஒரு காலத்தில் நல்ல அரசாங்கமாகவும், இன்னொரு காலத்தில் தீய அரசாங்கமாகவும் மாறுகிறது. இப்படியெல்லாம் ஏற்படுவதற்கு மேற்சொன்ன ஏற்றத் தாழ்வுகள்தான் காரணம்.

ஜன விருப்பத்தைப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருப்பது தான் அரசாங்கம். இப்படிப் பிரதிபலிததுக் கொண்டிருக்கிற விஷயத்தில் வேற்றுமைகள் ஏற்படும்பொழுது ஜனங்களுக்கும் அரசுக்கும் உள்ள தொடர்பானது தளர்ந்து விடுகிறது. அரசாங்கமானது, அரசின் இச்சையை, அதாவது ஜன விருப்பததைப் புறக்கணித்து, சுயேச்சையாக நடக்கத் துணிந்துவிடுமானல், அப்பொழுதுதான், சமுதாய வாழ்வு சீர்குலைந்து போகிறது. இங்ஙனம் அரசாங்கமானது சுயேச்சையாக நடந்துகொள்ளாமலிருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான், சபைகள், ஆலோசனைசொல்லும் கழகங்கள், பதவிகள், உரிமைகள், சலுகைகள் என்று பலவிதமாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அரசாங்கமானது, அரசின் கருவியாக இருநதபோதிலும், அது, கண்டிப்பான தோரணையிலும், காலா காலத்திலும் காரியங்களை நடத்த வேண்டும். திடகாத்திரமுள்ள ஒரு மனிதன் எவ்வாறு கிரமப்படி காரியங்களைச் செய்வானே அப்படியே, ஒழுங்கான ஓர் அரசாங்கமும் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும்.

21. பலவித அரசாங்க அமைப்புகள் ஏற்படுவதற்குக் காரணமென்ன?

ஓர் அரசாங்கத்தில் அதிகமான உத்தியோகஸ்தர்களும் இருக்கலாம்; குறைவான உத்தியோகஸ்தர்களும் இருக்கலாம். ஆனால் ஓர் அரசாங்கத்தில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமான உத்தியோகஸ்தர்கள் இருக்கிறார்களோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அந்த அரசாங்கத்திற்குப் பலவீனம். இந்த அடிப்படையான உண்மையை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. பிரதியோர் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தனுக்கும் மூன்று விதமான மனப்பான்மைகள் இருக்கின்றன. முதலாவது, அவனுடைய சொந்த மனப்பான்மை. இது, தன்னலத்தையே நாடுகிறது. இரண்டாவது, அரசாங்கத்தின் மனப்பான்மை. இஃது, அரசாங்கத்தின் நலத்தையே நாடுகிறது. மூன்றாவது, ஜனங்களுடைய மனப்பான்மை. இது, பொதுஜனங்களுடைய நன்மையை நாடுகிறது. ஒழுங்கான அரசியல் நடைபெறவேண்டுமானால், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு முதலாவது மனப்பான்மை பூஜ்யமாயிருக்கவேண்டும். அதாவது அவர்கள் சுயநன்மையைக் கருதக்கூடாது. இரண்டாவது மனப்பான்மை குறைவாக இருக்கவேண்டும். அதாவது அரசாங்கத்தினுடைய நன்மையைக் கோரவேண்டி யிருந்தாலும், அதுவே முக்கியமானதா யிருக்கக்கூடாது, மூன்றாவது மனப்பான்மையைத்தான் சிறப்பாகக் கொள்ளவேண்டும். அதாவது, ஜன நன்மையைத்தான் ஓர் அரசாங்க அதிகாரி முக்கியமாகக் கருதவேண்டும். இந்த ஜன நன்மையின் மூலமாக, அவன் மற்ற இரண்டு நன்மைகளையும் அடையப் பார்க்க வேண்டுமே தவிர அந்த இரண்டு நன்மைகளின் மூலமாக ஜன நன்மையை நாடக்கூடாது. ஆனால் பொதுவாக அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுடைய மனப்பான்மை, சுய நலத்திற்கு முதல் ஸ்தானமும், அரசாங்க நலத்திற்கு இரண்டாவது ஸ்தானமும், பொது நலத்திற்கு மூன்றாவது ஸ்தானமும் கொடுக்கிறது. அதாவது ஓர் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தன், முதலில் தானாக இருக்கிறான்; இரண்டாவது அரசாங்க உத்தியோகஸ்தனா யிருக்கிறான்; மூன்றாவதாகத்தான் ஜனங்களில் ஒருவனாக இருக்கிறான். ஆனால் ஒருசமுதாயமானது, இதற்கு நேர்மாறாகவே ஓர் அரசாங்க

உத்தியோகஸ்தன் இருக்கவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறது. அதாவது, மேலே சொன்ன மாதிரி முதலில் பொது நலத்தை நாடும் பிரஜையாகவும், இரண்டாவது அரசாங்க உத்தியோகஸ்தனுகவும, மூன்ருவது தன்னலமுடையவனுகவும் இருக்கவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறது. இத்தகைய உத்தியோகஸ்தர்கள், ஓர் அரசாங்கத்தில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைவாக இருக்கிருர்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு துரிதமாக அந்த அரசாங்கத்தின் வேலை நடைபெறுகிறது காலாகாலததிலும் நடைபெறுகிறது. அதிகமான உத்தியோகஸ்தர்கள் இருந்தால்தான், காரியங்களைத் திறமையாகச் செய்யலாமென்று சொல்லப்படுகிறது. காரியங்கள், திறமையாக நடைபெறலாம். ஆனல் அதனுலுண்டாகிற நன்மை யென்னவோ கொஞ்சமாகத்தானிருக்கும். மற்றும், அதிகமான உத்தியோகஸ்தர்களிருந்தால் அதிகமான ஆலோசனைக்கு இடம் உண்டாகிறது. இதனுல், எந்த நோக்கத்துக்காக ஒரு காரியம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த நோக்கம் நிறைவேறுவதில்லை தவிர, ஒரு ராஜ்யமானது விஸ்தீரணத்தில் பெரியதாயிருந்தால், அதற்குத் தகுந்தாற்போல், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் அதிகப்படக்கூடாது; குறைய வேண்டும். குறைவான உத்தியோகஸ்தர்களிருந்தால்தான், விசாலமான ராஜ்யத்தைக் கண்டிதமாக நிருவாகம் செய்யமுடியும். அதாவது, ஒரு ராஜ்யத்தினுடைய ஜனத்தொகை பெருகப் பெருக, அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களினுடைய எண்ணிக்கை சுருங்க வேண்டும்.

நான் இங்கே ஓர் அரசாங்கத்தினுடைய நிருவாக சக்தியைப்பற்றித்தான பேசுகிறேனே தவிர, அதனுடைய நேர்மையைப்பற்றிப் பேசவில்லை. அதிகமான உத்தியோகஸ்தர்கள் உள்ள ஓர் அரசாங்கததில், பொது ஜன அபிப்பிராயத்திற்கும் அரசாங்க அபிப்பிராயத்திற்குமிடையில் வெகுதூரம் இருக்கும். அதாவது, பொதுஜன அபிப்பிராயம் சரியாககவனிக்கப்படமாட்டாது. அதற்கு மாருக ஒரு சில உத்தியோகஸ்தர்களே இருந்தால், அவர்கள் தங்களுடைய அபிப்பிராயததிற்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்து, ராஜ்யத்தைத் தங்கள் இஷ்டப்படி ஆட்டிவைக்க முடியும். இதனுல் உத்தியோகஸ்தர்கள் குறைவா

யிருப்பதில் சாதகமும் இருக்கிறது; பாதகமும் இருக்கிறது. இந்தச் சாதகத்தையும் பாதகத்தையும் சமன் வயப்படுத்தி, எந்த விகிதாசாரப்படி அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் இருந்தால் அரசாங்க நிருவாகப் ஒழுங்காகவும் பொது ஜன விருப்பத்தைத் தழுவியும் நடைபெறுமோ, அந்தவிதமாகச் சட்டங்களை இயற்றி அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டியது சட்ட நிர்மாணகர்களின் கடமையாகும்.

22. பலவகை அரசாங்க அமைப்புகள்

ஓர் அரசானது, அரசாங்க நிருவாகத்தை ஜனங்களிடத்தில் அல்லது ஜனங்களிற பெரும்பான்மையோரிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது பெரும்பாலான ஜனங்கள் தனிப்பட்ட பிரஜைகளாயில்லாமல், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களா யிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆட்சி முறைக்கு ஜன ஆட்சி என்று பெயர்.[1]

அரசாங்க நிருவாகமானது, ஒரு சிலரிடத்தில் மட்டும் இருக்கலாம். அப்பொழுது, அரசாங்க அதிகாரிகள் குறைவாகவும், தனிப்பட்ட பிரஜைகள் அதிகமான பேராகவும் இருப்பார்கள் இதற்கு பிரபுத்துவ ஆட்சி என்று பெயர்.[2]

அரசாங்க நிருவாகமானது ஒரு தனி மனிதனிடத்தில் ஒப்படைக்கபடுவதுமுண்டு. இந்தத் தனி மனிதனிடத்தி

1 டெமாக்ரஸி (Democracy) என்ற ஆங்கில வார்த்தையானது டெமாஸ் + க்ரேதன் (*Demos*—People) (*Kratein*—to rule) என்ற இரண்டு கிரேக்க வார்த்தைகளினடியாகப் பிறந்தது. அதாவது ஜன + ஆட்சி என்று அர்த்தம். ஜன ஆட்சியின் லட்சணங்களென்னவென்பதைப்பற்றி அரிஸ்டாட்டல், தனது அரச நீதி என்னும் நூலில் விஸ்தரித்துக் கூறுகிறான். நான்காவது புத்தகம், நான்காவது அத்தியாயத்தைப் பார்க்க ஆனல் பிற்காலத்து ஐரோப்பிய அரசியல் பண்டிதர்கள் பலர், அரிஸ்டாட்டலின் ஆட்சிப் பிரிவினை முறையை மறுத்திருக்கிறார்கள்.

2 இது அரிஸ்டாக்ரஸி (Aristocracy) என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஒரு சில அறிஞர்கள் சேர்ந்து நடத்துகிற ஆட்சியாக இஃது ஆதியில் ஏற்பட்டதாயினும், பின்னடி செல்வமும் செல்வாக்குமுள்ள ஒரு சிலருடைய ஆட்சியாக மாறிவிட்டது.

லிருந்துதான் மற்றவர்களெல்லோரும் தங்கள் அரசாங்க நிருவாக அதிகாரங்களைப் பெறுகிறார்கள். இந்த ஆட்சி முறைக்கு முடியாட்சி அல்லது கோனாட்சி அல்லது மன்னராட்சி[1] என்று பெயர். இதுதான் உலகத்தின் பல நாடுகளிலும் சர்வ சாதாரணமாக நடைமுறையில் இருக்கிறது.

இந்தப் பலவகையான ஆட்சி முறைகளில், சிறப்பாக, ஜன ஆட்சி முறையிலும் பிரபுத்துவ ஆட்சி முறையிலும் அநேக தாரதரங்கள் இருக்கின்றன; வித்தியாசங்களும் இருக்கின்றன. உதாரணமாக ஜன ஆட்சி என்று சொன்னால், எல்லா ஜனங்களும் அந்த ஆட்சியில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளலாம்; அல்லது ஜனங்களில் பாதிபேரே பங்கெடுத்துக் கொள்ளலாம். இங்ஙனமே பிரபுத்துவ ஆட்சி என்று சொன்னால் ஜனங்களில் பாதிபேர் முதல், ஒரு சிறுதொகையினர் வரை அந்த ஆட்சியில் பங்கெடுத்துக்கொள்ளலாம். எந்த விகிதாசாரப்படி ஜனங்கள் பங்கெடுத்துக்கொண்டாலும் ஒவ்வோர் ஆட்சி முறையும் அதற்கேற்பட்ட பெயரோடுதான் இருக்கிறது. இதனாலேயே ஒவ்வோர் ஆட்சி முறையிலும் அநேக தாரதரங்கள் இருக்கின்றனவென்று சொல்கிறோம். மன்னராட்சியில்கூட அநேக பிரிவினைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்பார்ட்டாவின் ஆட்சிமுறையை நாம் கவனித்துப்பார்த்தோமானால் அதில் எப்பொழுதும் இரண்டு மன்னர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். ரோமாபுரியில் ஒரேகாலத்தில் எட்டு மன்னர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆயினும் ரோம ஏகாதிபத்தியம் பிளவுபடாமல் ஐக்கியத்துடனேயே இருந்தது. எனவே, ஒரு ராஜ்யத்தில் எத்தனை பிரஜைகள் இருக்கிறார்களோ அத்தனை விதமான ஆட்சி முறைகளிருக்கின்றன வென்று பொதுப்படையாகச் சொல்லலாம்.

இந்த ஆட்சி முறைகளில் எது சிறந்ததென்பதைப்பற்றிப் பலரும் பலவிதமான அபிப்பிராயம் சொல்கிறார்கள்.

---

1 இந்தியாவில், ஆதிகாலந்தொட்டு, ஏறக்குறைய கி. பி. பதினெட்டாவது நூற்றாண்டு வரையில் இந்த மன்னராட்சி (Monarchy) முறையே நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. ஆனால் இது "குடி தழீஇக் கோலோச்சு மாநிலமன்ன" னுடைய ஆட்சியாக இருந்தது. இதனையே குடிக் கோனாட்சி யென்பர் சிலர்.

ஆனால் இப்படி அபிப்பிராயம் சொல்கிறவர்கள் ஒவ்வோர் ஆட்சி முறையும் ஒவ்வொருவிதத்தில் உயர்ந்தாயிருக்கிறதென்பதையும், ஒவ்வொரு விதத்தில் மட்டமாயிருக்கிறதென்பதையும் மறந்தே விடுகிறார்கள். ஜனத்தொகை அதிகமாயிருக்கிற நாடுகளில் அரசாங்க அதிகாரிகள் குறைவான பேராகவும், ஜனத்தொகை குறைவாயுள்ள நாடுகளில் அரசாங்க அதிகாரிகள் அதிகமான பேராகவும் இருக்கவேண்டுமென்கிற கோட்பாட்டை நாம் அங்கீகரித்துக்கொண்டோமானால் சிறிய நாடுகளுக்கு ஜன ஆட்சி முறையும், அதிகப் பெரிதும் அதிகச் சிறிதுமில்லாமல் மத்தியமாயிருக்கும் நாடுகளுக்குப் பிரபுத்துவ ஆட்சி முறையும், பெரிய நாடுகளுக்கு மன்னராட்சி முறையும், முறையே ஏற்றவையாயிருக்கும். ஆனால் இதனையொரு பொது விதியாகக்கொள்ளக்கூடாது. இதற்கு விலக்குகளும் உண்டு. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நிகழ்கிற சந்தர்ப்பங்களையொட்டியே அந்தந்த நாட்டின் ஆட்சி முறை அமையவேண்டும்.

23. ஜன ஆட்சி

சட்டமியற்றிக்கொடுக்கும் ஒருவனுக்குத்தான், மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக, ஒரு சட்டத்தை எப்படி அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவருவது, அதற்கு எப்படி வியாக்கியானஞ் செய்வது என்பன போன்ற விஷயங்கள் தெரியும். இதனால், இந்த இரண்டு அதிகாரங்களும், அதாவது சட்டமியற்றும் அதிகாரமும் அதனை நிருவாகஞ் செய்கிற அதிகாரமும் எந்த அரசியல் அமைப்பில் ஒன்றுபட்டிருக்கிறதோ அந்த அரசியல் அமைப்பே சிறந்ததென்று சிலர் கருதுகிறார்கள். ஆனால் இந்த இரண்டு அதிகாரங்களும் ஒன்றுபட்டிருக்கிற ஒரே காரணத்தினாலேயே ஓர் அரசாங்கத்திற்கு லட்சணக் குறைவு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. எப்படியென்றால், எந்தெந்த அமிசங்களைப் பிரித்துக் காட்டவேண்டுமோ அந்தந்த அமிசங்களெல்லாம் ஒன்றுகூட்டிக் குழப்பப்படுகின்றன. அரசு வேறே, அரசாங்கம் வேறேயாக இருப்பதுபோய், இரண்டும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக் குழப்பப்பட்டால், அரசு, அதனுடைய லட்சணத்தையும், அரசாங்கம் அதனுடைய லட்சணத்தையும் முறையே இழந்துவிடுகின்றன.[1]

---

1 அரசு வேறு, அரசாங்கம் வேறு என்று பாகுபடுத்தியோ

சட்ட மியற்றுகிறவர்களே அந்தச் சட்டங்களை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வரக்கூடாது. அது நல்ல தல்ல. மற்றும், ஜன சக்தியானது, அதாவது சமுதாய மானது பொது விஷயங்களில்தான் தன் கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டுமே தவிர, தனிப்பட்டவர்களுடைய நோக்கங்களைப் பூர்த்தி செய்து கொடுக்கும் விஷயங்களில் தன் கவனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. தனிப்பட்ட நபர்கள், பொது விவகாரங்களில் தங்கள் செல்வாக்கை உபயோகிக்கத் தொடங்குவார்களானல் அது மகா ஆபத்தானது. ஓர் அரசாங்கம், சட்டங்களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்தால் அது கெடுதல்தான். ஆனல், அதைவிடக் கெடுதலானது ஒரு சட்ட நிர்மாணகனுடைய ஒழுக்கவீனம். குறிப்பிட்ட ஒரு நோக்கத்திற்காக மட்டும் சட்ட நிர்மாணகன் தன் காரியங்களைச் செய்வானுகில் அவன் ஒழுக்கவீனன்.[1] இப்படிப்பட்ட சட்ட நிர்மாணகர்களைக் கொண்ட ஒரு ராஜ்யமானது, அதன் தன்மையையே இழந்துவிடுகிறது. அதாவது ஒரு ராஜ்யத்திற்கு என்னென்ன லட்சணங்கள் உண்டோ அந்த லட்சணங்களெல்லாம் அதற்கு இருக்கமுடியாது. இப்படிப்பட்ட ராஜ்யத்தைச் சீர்திருத்த முயலுவது அசாத்தியமான காரியம். எந்த ஜனங்கள் அரசாங்க அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகஞ் செய்யமாட்டார்களோ அவர்களால் தான் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றி வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியும். எந்த ஜனங்கள், தங்களை நன்ருக ஆண்டு கொள்ளத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறுர்களோ அவர்களைப் பிறர் ஆளவேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது.

ஜன ஆட்சி என்ற சொற்ருெடரின் நேரான அர்த்தப் படி, உலகத்தில் எந்த நாட்டிலும் ஒழுங்கான ஜன ஆட்சி

ருஸ்ஸோ சொல்லிக்கொண்டு போவதை, வாசகர்கள் இந்த நூலைப் படிக்கிறபோது நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

1 அதாவது ஒரு சட்ட நிர்மாணகனுடைய லட்சியமெல்லாம் பொதுஜன நன்மையை நாடுவதா யிருக்கவேண்டுமே தவிர, குறிப்பிட்ட எந்தத் தனி நபருடைய அல்லது பிரிவினருடைய அல்லது விசேஷ சலுகைகள் வேண்டுமென்று கோருகிறவர்களுடைய நன்மையை நாடுவதா யிருக்கக்கூடாது.

நடைபெற்றதில்லை; நடைபெறவும் முடியாது. ஒரு நாட்டில் பெரும்பான்மையோர் ஆள்வதும் சிறுபான்மையோர் ஆளப்படுவதுமாயிருப்பது இயற்கை ஒழுங்குக்கு விரோதமல்லவா? பொது விவகாரங்களைக் கவனிப்பதற்கென்று எல்லா ஜனங்களும் எப்பொழுதும் ஒன்றுகூடியிருக்கிறார்களென்பது நினைக்கக்கூட முடியாத விஷயம். அதற்குப் பதில், ஒரு விசாரணைக் கூட்டத்தை நியமிப்பது என்று சொன்னால், அப்பொழுது அரசியல் அமைப்பையே மாற்றியாக வேண்டும். எனவே, ஜன ஆட்சிக்குப் பொதுவானதொரு விதியாக நான் சொல்லக்கூடியதென்னவென்றால், ஒரு நாட்டில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமான ஜனங்கள் நிருவாக உரிமையைப் பெறுகிறார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு குறைவான அதிகாரிகள் இருக்கவேண்டுவது அவசியமாகிறது என்பதுதான்.

சரி, எல்லா ஜனங்களும் ஒன்றுகூடியே அரசாங்க நிருவாகத்தை நடத்தவேண்டுமென்று சொன்னால் அதற்கு என்னென்ன நிபந்தனைகள் தேவையாயிருக்கின்றன தெரியுமா? முதலாவது, தேசம் மிகச் சிறிய தேசமாயிருக்க வேண்டும். அந்தத் தேசத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களையும் சுலபமாக ஒன்று கூட்டக்கூடிய வசதிகள் இருக்கவேண்டும். மற்றும், எல்லா ஜனங்களும் பரஸ்பரம் ஒருவரையொருவர் தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். இரண்டாவது, ஜனங்கள் எளிய பழக்கவழக்கங்களுடையவர்களாயிருக்கவேண்டும். இப்படியிருந்தால் சிக்கலான பிரச்னைகள் ஏற்படமாட்டா; பிரச்னைகளும் அதிகப்பட்டுக் கொண்டு போகமாட்டா. மூன்றாவது, எல்லா ஜனங்களும் ஏறக்குறைய சம அந்தஸ்துடையவர்களாகவும், ஒரே விதமான செல்வ நிலையிலுள்ளவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். அப்படியிருந்தால்தான் எல்லோரும் உரிமை, அதிகாரம் முதலியவைகளை உபயோகிக்கிற விஷயத்தில் ஒரேவித மனப்பான்மைகொள்வர். நான்காவது, ஜனங்களிடத்தில் ஆடம்பரமே இருக்கக்கூடாது. ஆடம்பரம் எங்கிருந்து உண்டாகிறது? அதிகமான பணத்திலிருந்து. அல்லது பணமிருந்தால், ஆடம்பரம் இருக்கவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. இந்த ஆடம்பரமானது, பணக்காரர்களையாகட்டும் ஏழைகளையாகட்டும் எல்லோரையும் ஒழுக்க

வீனர்களாக்கி விடுகிறது. பணக்காரர்கள், ஆடம்பாத்திற்காக, தங்களுடைய சொத்து சுதந்திரங்களைத் தங்களுடையதாகவே பத்திரப்படுத்திக் கொள்ளப்பார்க்கிருர்கள். ஏழைகள், ஆடம்பர வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டுமென்பதற்காக அந்தச் சொத்து சுதந்திரங்களை அபகரிக்கிருர்கள். ஆடம்பரமானது, தேசத்தை சுக வாழ்க்கைக்கும், தற்பெருமைக்கும் விற்றுவிடுகிறது; ஜனங்களை, தேசத்தின் பிரஜைகளாக்காமல், ஒருவர்க்கொருவரை அடிமைப்படுத்தி விடுகிறது; கடைசியில் எல்லோரையும் சேர்த்து, பொதுஜன அபிப்பிராயம் என்று சொல்லப்படுகிற ஒன்றிற்கு அடிமையாக்கி விடுகிறது.

இதனுலேயே மாண்டெஸ்க்கு என்ற பேரறிஞன், ஒழுக்கமே, ஒரு குடியரசு ராஜ்யத்தின் அஸ்திவாரமாயிருக்கவேண்டுமென்று கூறினன். ஏனென்ருல், ஒழுக்கமில்லாவிட்டால் மேலே சொல்லப்பட்ட எந்த நிபந்தனைகளும் நிறைவேருதல்லவா? ஒரு ராஜ்யம் சிறியதாயிருந்தாலும் பெரியதாயிருந்தாலும், ஒழுக்கம் என்பது ஒன்றுதானே? ஒரு நாட்டின் அரசியல் அமைப்புக்குத் தகுந்தாற்போல் அந்த நாட்டின் ஒழுக்க நிலைமையில் தாரதரங்கள் ஏற்படலாம். ஆனல் ஒழுககமென்பதென்னவோ, ஒழுங்காக இயங்க வேண்டுமென்ற நோக்கமுடைய எந்த ராஜ்யத்திற்கும இருக்கவேண்டியது இன்றியமையாதது.

ஜன ஆட்சி முறை நிலவியுள்ள தேசங்களில் உள்நாட்டுக் குழப்பங்களும் கிளர்ச்சிகளும் உண்டாவதற்கு அதிகமான சந்தர்ப்பங்கள் இருக்கின்றன. ஏனென்ருல், அந்தத தேசத்து ஜனங்களுக்கு, ஏதேனும ஒரு மாறுதலைச் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணந்தான் அடிக்கடி உண்டாகிறது. இந்த எண்ணம் அடிக்கடி உண்டாகாதபடி தடுத்து, நிலையான ஓர் அரசியலை நடத்திக் கொண்டு செல்ல அதிகமான கண்காணிப்பும் தைரியமும் தேவை. எனவே, ஜன ஆட்சியின் கீழ்வாழும் ஒரு பிரஜையானவன், மன உறுதியோடு, அடிக்கடி, அமைதியோடு கூடிய அடிமைத்தனத்தைக் காட்டிலும் ஆபத்தோடுகூடிய சுதந்திரத்தையே நான் விரும்புகிறேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு, தனது அன்ருட வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டும். மனிதர்களெல்லோரும் தேவர்களாக (அதாவது தெய்விகத்

தன்மையுடையவர்களாக) எந்த நாட்டில் இருக்கிறார்களோ அந்த நாடுதான் உண்மையான ஜன ஆட்சி நாடாக இருக்க முடியும். அப்படிப்பட்ட நிறைவுள்ள ஆட்சி முறை மனிதர்களாகவுள்ள மனிதர்களுக்குச் சரிப்படாது.

24. பிரபுத்துவ ஆட்சி

இந்த அத்தியாயத்தில் நாம் இரண்டு விதமான வியக்திகளைப்பற்றி, அதாவது உணர்ச்சியும் சீலமும் உள்ள இரண்டு நபர்களைப்பற்றிக் கவனிக்கவேண்டும். அரசு என்பது ஒரு வியக்தி; அரசாங்கம் என்பது மற்றொரு வியக்தி. இவ்விரண்டும் தனித்தனியாகவுள்ள இரண்டு சீல புருஷர்கள் மாதிரி. அரசு என்பது பொதுஜன மனப்பான்மையைப் பிரதிபலித்துக்கொண்டிருப்பது. அரசாங்கம் என்பது, நிருவாக உத்தியோகஸ்தர்களின் மனப்பான்மையைப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருப்பது. ஓர் அரசாங்கம் தனது உள் விவகாரங்களை எப்படி வேண்டுமானாலும் ஒழுங்கு படுத்திவைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அது, ஜனங்களிடத்தில் பேசுகிற போது, அரசின் பிரதிநிதி என்ற தோரணையில்தான் பேசவேண்டும். அரசு என்பது ஜனங்களுடைய பிரதிநிதி. எனவே, ஜனங்களுடைய பிரதிநிதியாக இருந்துதான் ஓர் அரசாங்கம் தன் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். இந்த உண்மையை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

ஆதிகாலத்தில் சமுதாயங்கள் ஒரு சில பெரியோரால் ஆளப்பட்டு வந்தன. ஒவ்வொரு குடும்பத்துப் பெரியோர்களும ஒன்றுகூடி, பொது விவகாரங்களைக் கவனித்துக் கொண்டு வந்தனர். இந்தப்பெரியோர்கள், மிகுந்த அனுபவமுடையவர்களாயிருந்தபடியால் இவர்களுடைய அதிகாரத்துக்கு, இளைஞர்களாயிருந்த மற்றவர்கள் அடங்கி நடந்து வந்தார்கள். இதனால்தான், ப்ரீஸ்ட்ஸ், எல்டர்ஸ், ஸெனெட், ஜெரோண்ட்டெஸ்[1] என்ற வார்த்தைகள் உபயோகத்திற்கு வந்தன. அதாவது இந்த வார்த்தைகளுக்கு முதியோர்கள் என்று அர்த்தம். வட அமெரிக்காவிலுள்ள காட்டுமிராண்டி ஜாதியினர் இப்பொழுதும் இதே முறை

1 Priests, Elders, Senate, Gerontes.

யிலேயே தங்கள் ஆட்சியை நடத்தி வருகின்றனர். அவர்களுடைய நிருவாகம் மிகத் திறமையாகவே இருக்கிறது.[1]

நாளாவட்டத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல், சமுதாய ஸ்தாபனங்கள் பல, மனிதர்களுக்குள்ளே அநேக விதமான ஏற்றத் தாழ்வுகளை உண்டுபண்ணி விட்டன. இயற்கையிலேயே மனிதர்களுக்குள்ள சில ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருக்கின்றனவாயினும், மேலே சொன்ன செயற்கை ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு, இந்த இயற்கை ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் காட்டிலும் அதிகமான முக்கியத்துவம் பிற்காலத்தில் கொடுக்கப்பட்டு விட்டது. இதனால் வயதுக்கு மரியாதை செலுத்துவதுபோய், பணத்துக்கும் அதிகாரத்துக்கும் மரியாதை செலுத்துவதென்பது ஏற்பட்டுவிட்டது. பின்னர், ஒரு குடும்பத்தின் எஜமானனுகிய தகப்பன், தன் சொத்துக்களை, தனது சந்ததியாருக்கு ஒப்புக் கொடுத்தது போல், தனது அதிகாரத்தையும் ஒப்புக் கொடுத்தான். இப்படி வழி வழியாக வந்த அதிகாரந்தான் காலக்கிரமத்தில் பாம்பரை அரசாங்கமாகப் பரிணமித்தது. அதாவது பரம்பரை உரிமையுடையவர்களே அரசாங்க உத்தியோகத்திற்குத் தகுதி யுடையவர்கள் என்ற நியமம் உண்டாயிற்று.

பிரபுத்துவ ஆட்சியில் மூன்றுவகை உண்டு. முதலாவது, இயற்கையானது. இரண்டாவது, தெரிந்தெடுக்கப் படுவது. மூன்ருவது, பரம்பரையாக வந்துகொண்டிருப்பது. முதலாவது வகை சாதாரண ஜாதியாருக்கு; அதாவது நாகரிக வளர்ச்சி பெருதவர்களுக்கு ஏற்றது. மூன்ருவது வகை, மற்ற எல்லா ஆட்சி முறைகளைக் காட்டிலும் மிகக் கேவலமானது. இரண்டாவது வகைதான் சிறந்தது. பிரபுத்துவ ஆட்சி என்று சொல்லப்படுவதற்குத் தகுதியுடையது இந்த இரண்டாவது வகைதான்.

ஜன ஆட்சியில் எல்லா ஜனங்களும் அதிகாரிகள். ஆனல், பிரபுத்துவ ஆட்சியில் ஒரு சிலர்தான் அதிகாரிகள். இந்தச் சிலரும் பொது ஜனங்களால் தெரிந்தெடுக்கப் பட்டவர்களாயிருக்கவேண்டும். இவர்கள் நேர்மையுடை

---

1 வட அமெரிக்காவிலுள்ள சுக்சீ, யுக்காகின் என்ற சில புராதன ஜாதியாரைப்பற்றியே இங்கு ரூஸ்ஸோ குறிப்பிடுகிறுன் போலும்.

யவர்களாகவும், திறமையுள்ளவர்களாகவும், அநுபவசாலி களாகவும் இருப்பார்கள். இப்படிப் பட்டவர்களுக்குத் தான் பொதுஜனங்கள் முக்கியத்துவமும் மதிப்பும் கொடுப் பார்கள். இவர்களால் நடத்தப்படுகிற நிருவாகம் புத்தி சாலித்தனமுள்ளதா யிருக்கும் என்பது நிச்சயம். மற்றும், விவரமறியாதவர்களும், இழிவாகப் பேசப்படுபவர்களு மான சாதாரண ஜனங்கள் ஒன்று கூடுவதென்பது அசாத் தியம். அப்படிக் கூடினாலும் அவர்களால் எந்தப் பிரச்னை யையும் ஒழுங்காகப் பரிசீலனை செய்து பார்த்து ஒரு முடி வுக்கு வரமுடியாது. ஆனால், வயது முதிர்ந்த அநுபவசாலி களான அறிஞர்கள் ஒன்று சேர்வது சுலபம். இவர்கள் எந்தப் பிரச்னையையும் நன்ருகப் பரிசீலனை செய்து பார்ப் பார்கள். விவகாரங்கள் ஒழுங்காகவும் துரிதமாகவும் நடை பெறும். இவர்களுடைய நிருவாகத்தின் கீழ், ராஜ்யத்தின் மதிப்பும் அந்நியர்களின் மத்தியில் உயர்ந்திருக்கும். எனவே, பெரும்பாலோராயுள்ள ஜனங்களை அறிஞர்களா யுள்ள சிலர் ஆள்வது சிறந்தது; இயற்கையானதுங் கூட. மற்றும், இந்த ஒரு சிலரும் தங்களுடைய சொந்த நலத்திற் காக அல்லாமல் பெரும்பாலோரான ஜனங்களுடைய நலத் திற்காகவே நிருவாகத்தை நடத்துவார்களானல் அது மிக வும் சிறப்புடையதல்லவா? பொறுக்கியெடுத்த நூறு மனி தர்கள் திறமையாகச் செய்யக்கூடிய ஒரு வேலையை, இரு பதினயிரம் பேரைக்கொண்டு செய்ய வேண்டுமென்ற அவசியமில்லையல்லவா? இந்த ஒருசிலரும், பொது நலத்தை முன்னிட்டே தங்கள் அதிகாரத்தை உபயோகிப்பர். இவர்களுடைய நேர்மையானது, சட்ட துஷ்பிரயோகத் திற்கு இடங் கொடுப்பதில்லை.

ஜன ஆட்சியின் கீழ் என்னென்ன நன்மைகளை எதிர் பார்க்கலாமோ அதைவிடக்குறைவாகவே ஒரு பிரபுத்துவ ஆட்சியின் கீழ் எதிர்பார்க்கலாம் என்று சிலர் கூறக்கூடும். இது வாஸ்தவம். ஆனல் பிரபுத்துவ ஆட்சியினலேயே அளிக்கப்படக்கூடிய சில நன்மைகளும் உண்டு. ஒரு பிர புத்துவ ஆட்சிதான், பணக்காரர்கள் பணஞ்சேகரிக்கிற விஷயத்தில், அவர்களை நிதானமுடையவர்களா யிருக்கச் செய்ய முடியும்: அப்படியே ஏழைகளையும் திருப்தி செய் விக்க முடியும். ஏழையென்றும் பணக்காரனென்றும்

வித்தியாசமே இருக்கக்கூடாதென்பது, பிரபுத்துவ ஆட்சியின் கீழ் சாத்தியமில்லை. ஸ்பார்ட்டாவிலேயே இந்தச் சமத்துவத்தை அனுஷ்டிக்க முடியவில்லையே![1]

பிரபுத்துவ ஆட்சியின் கீழ், ஏழை பணக்காரனென்ற வித்தியாசம் இருப்பது நியாயம் என்று நாம் சாதிக்க வேண்டுமானல், யார் தங்களுடைய முழு நேரத்தையும் பொது விஷயங்களுக்காகச் செலவழிக்கத் தயாராயிருக்கிருர்களோ அப்படிப்பட்டவர்களிடம் அரசாங்க நிருவாகத்தை ஒப்புவிக்க வேண்டும். இப்படி ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்பதை நாம் கண்டிப்பான ஒரு விதியாகக்கொள்ள வேண்டும். பணக்காரர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அவர்களிடத்தில் அரசாங்க நிருவாகத்தை ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்ற அரிஸ்டாட்டலின் கொள்கையை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவே கூடாது. மனிதர்களுடைய யோக்கியதைகளை உத்தேசித்துத்தான் அவர்களிடத்தில் நிருவாகப் பொறுப்பை ஒப்புவிக்கவேண்டுமே தவிர, அவர்களுடைய பணத்தை உத்தேசித்தல்ல.[2]

25. மன்னராட்சி

சட்டத்தின் சக்திகள் யாவும் எதனிடத்தில் திரண்டிருக்கின்றனவோ, எது, ராஜ்யத்தின் நிருவாக அதிகாரங்

1 லைக்கர்கஸினுல் ஸ்பார்ட்டாவுக்கு வகுத்துக்கொடுக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டமே சிறந்ததென்ற தன் கருத்தை அடிக்கடி வலியுறுத்திக்கொண்டு செல்கிருன் ரூஸோ இந்த நூலில். மற்ற கிரேக்க நாடுகளில் இருந்ததைப்போல்ஸ்பார்ட்டாவிலும்ஆண்டான் அடிமை வழக்கம் இருந்ததென்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

2 அரிஸ்டாட்டல், கல்வி ஞானமும் சீல சுபாவமுமுடையவர்களே அரசாங்க நிருவாகத்தை ஏற்கத் தகுதியுடையவர்கள் என்றுதான் கூறுகிருனே தவிர, பணத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. ஆனல் கல்வியும் சீலமும் இருந்து இவைகளுடன் நற்குடிப்பிறப்பு, சுதந்திர மனப்பான்மை, செல்வம் ஆகியவையும் இருந்தால், அப்படிப்பட்டவர்கள், அரசாங்க உத்தியோகத்திற்கு அதிகமாக விரும்பத்தக்கவர்கள் என்று சொல்கிருன். அரசநீதி: மூன்ருவது புத்தகம், பன்னிரண்டாவது பதின்மூன்ருவது அத்தியாயங்களைப் பார்க்க.

களனைத்திற்கும் சேமிப்பு ஸ்தலமாயிருக்கிறதோ, அஃது, அரசாங்கம் என்ற ஒரு தொகுப்புப் பெயரைப் பெறுகிறது. இதற்குப் புருஷத்தன்மை கொடுத்து, இதனை ஒரு சில புருஷனாகச் சொல்வதும் ஒரு சம்பிரதாயம். இந்த அரசாங்க அதிகாரமானது, ஒரு தனி மனிதனிடத்தில், அதாவது ஒரு நிஜமான மனிதனிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்குமானல், அவன், அரசன் அல்லது மன்னன் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகிறான். அவன்தான், சட்டங்களை அனுசரித்து ராஜ்யாதிகாரத்தை உபயோகிக்கும் தகுதியுடையவன்; உரிமையுடையவன்.

வேறு விதமான ஆட்சி முறைகளில், பல சக்திகளின் சேர்க்கையானது, ஒரு தனி மனிதனுக்குப் பிரதிநிதியாயிருக்கிறது. ஆனால் இந்த மன்னராட்சி முறையில், ஒரு தனிமனிதன், பல சக்திகளின் சேர்க்கைக்குப் பிரதிநிதியாயிருக்கிறான். எனவே, என்னென்ன சக்திகள் சேர்ந்து ஓர் அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொடுக்கின்றனவோ அதே சக்திகள் சேர்ந்து ஓர் அரசனையும் சிருஷ்டித்துக் கொடுக்கின்றன. அரசாங்கத்தில் ஐக்கியப்படுகிற தன்மைகள் யாவும், சட்டத்தினால் கொண்டு புகுத்தப்படுகின்றன. அரசனிடத்தில் ஐக்கியப்படுகிற தன்மைகள் யாவும் இயற்கையாகவே போய் அடைகின்றன. எனவே, ஜன சக்தி என்பதும், அதிகார வர்க்கத்தின் சக்திகள் என்பதும், ராஜ்ய சக்திகள் என்பதும், அரசாங்கத்தின் குறிப்பிட்ட ஒரு சக்தி என்பதும், ஆகிய எல்லாம் ஒரே சமயத்தில் இயங்குகின்றனவென்று சொன்னால், அஃது, இந்த அரசனுடைய தூண்டுதலினால்தான் ஒரு யந்திரத்தினுடைய விசைகளெல்லாம் எப்படி ஒரே இடத்திலிருந்து உண்டாகின்றனவோ, அப்படிப் போல, மேலே சொன்ன சக்திகள் யாவும் அரசன் என்ற ஒரே இடத்திலிருந்து உண்டாகின்றன. இந்தச் சக்திகள் யாவும் ஒரே நோக்கமுடையன; ஒரே நோக்கத்துடன்தான் இயங்குகின்றன. மன்னராட்சியின் கீழ், மேலே சொன்ன சக்திகளில் எதுவும், மற்றொரு சக்திக்கு முரணாக இயங்குவதேயில்லை. குறைவான முயற்சியினால் அதிகமான பலனைப் பெறக்கூடியது இந்த மன்னராட்சி முறைதான். திறமையுள்ள ஓர் அரசன் எப்படியிருக்கவேண்டுமென்பதற்கு ஓர் உபமானம்

சொல்ல வேண்டுமானால், ஆர்க்கிமிடீஸ் என்ற பிரபல கணித நிபுணனின் நினைவுதான் எனக்கு வருகிறது.[1] அந்த ஆர்க்கிமிடீஸ், ஒரு கடற்கரையில் மௌனமாக உட்கார்ந்து கொண்டு, ஒரு கப்பலை எப்படி சமுத்திரத்தில் மிதக்கவிட வேண்டுமென்று சித்திரமாக வரைந்து காட்டுவானோ, அந்தச் சித்திரத்தில் கண்ட முறைப்படி கப்பலை மிதக்க விட்டால் அஃது எப்படி ஓடுமோ, அதைப்போல் ஓர் அரசன், தனது அறையில் உட்கார்ந்த வண்ணம் மேலே சொன்ன சக்திகளனைத்தையும் இயக்குவிக்க வேண்டும். ஆனால் அவன் மட்டும் அசையக்கூடாது. இப்படித்தான் ராஜ்யபாரம் செய்ய வேண்டும்.

மற்ற ஆட்சி முறைகளைக் காட்டிலும், மன்னராட்சிதான் திடமுள்ள ஆட்சியாயிருக்கு மென்பதென்னவோ வாஸ்தவம். ஆனால் மற்ற ஆட்சி முறைகளைக் காட்டிலும், இந்த மன்னராட்சி முறையில்தான், குறிப்பிட்டதொரு சக்தி அல்லது எண்ணம் அல்லது இச்சை, மற்றெல்லாச் சக்தி, எண்ணம், இச்சை முதலியவைகளைக் காட்டிலும் அதிகமான வலுப்பெற்று நிற்கிறது; மற்றவைகளின் மீது சுலபமாக ஆதிக்கம்செலுத்துகிறது. மேலேசொன்னபடி, எல்லாச் சக்திகளும், ஒரே நோக்கத்தை நாடிச் செல்கின்றன வென்பது உண்மையே. ஆனால் அந்த நோக்கம், பொதுஜன நன்மையாகத்தான் இருக்கவேண்டு மென்பதென்ன? அரசாங்கத்தின் நிருவாக அதிகாரமானது, ராஜ்ய நன்மைக்கு விரோதமாகச் செல்வதை நாம் பல சந்தர்ப்பங்களில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோமில்லையா?

அரசர்கள் எப்பொழுதுமே, தாங்கள் சுயேச்சையாக இருக்கவேண்டு மென்றுதான் விரும்புகிறார்கள். அதாவது எவ்வித கட்டுப்பாடுகளுமின்றி, இஷ்டப்படி ஆளவே ஆசைப்படுகிறார்கள். ஜனங்களோ, தூர இருந்துகொண்டு, "நீங்கள் தன்னரசாக ஆளவேண்டுமானால் அதற்குச்

---

1 Archimedes. கி. மு. 287—212. சிஸிலி தீவிலுள்ள ஸைரக்யூஸ் என்ற ஊரில் பிறந்த ஒரு கணித நிபுணன்; யந்திர நூல் வல்லான்; இஞ்சினீர். நீரின் மீது எந்தெந்தப் பொருள்களை எப்படி எப்படி மிதக்க விடலாமென்பதைப்பற்றி இவன் பலவகை ஆராய்ச்சிகள் செய்திருக்கிறான்.

சிறந்த மார்க்கம், உங்களுடைய பிரஜைகளாகிய எங்களுடைய விசுவாசத்தைப் பெறுவதுதான்" என்று கூச்சல் போடுகிறார்கள். இப்படி இவர்கள் கூச்சல் போடுவதிருக்கிறதே, அதாவது பிரஜைகளின் அன்பை அரசர்கள் பெற வேண்டுமென்பது, அது நல்ல கோட்பாடுதான். அநேக சந்தர்ப்பங்களில் இஃது உண்மையாகவும் இருக்கிறது. ஆனால் இந்தக் கோட்பாடு அல்லது இந்த உண்மை, அரச சபைகளில் எப்பொழுதுமே பரிகசிக்கப்படுமல்லவா? ஜனங்களுடைய அன்பிலிருந்து உண்டாகிற அதிகார சக்தி யிருக்கிறதே அது மிகவும் சிறந்ததென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அது நிச்சயமற்றதாயிற்றே? சில நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டதாயிற்றே? அரசர்கள் இதைக்கொண்டு திருப்தியடைவார்களா? மாட்டார்கள். திறமையான அரசர்கள் எப்பொழுதுமே, தங்கள் எஜமானத்துவத்திற்குப் பங்கம் நேரிடாமல், தாங்கள் விரும்புகிற போது, தீமை செய்யக்கூடிய ஆற்றல் அல்லது அதிகாரம் தங்களிடத்தில் இருக்கவேண்டுமென்றுதான் பார்ப்பார்கள். அரசியல் அறிஞர்கள், தங்கள் மனம் திருப்தியடையும் வரையில், அவர்களுக்கு, அந்த அரசர்களுக்கு, அநேக நல்லுபதேசங்களைச் செய்யலாம். அதாவது, "ஜனங்களுடைய பலந்தான் உங்களுடைய பலம்; ஜனங்கள் சௌக்கியமாகவும் செழிப்பாகவும சக்தி பொருந்தியவர்களாகவும் இருக்கப்பார்ப்பதுதான் உங்களுடைய முதற்கடமை" என்றெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லலாம். ஆனால் அரசர்கள், இந்த உபதேசங்கள் யாவும், தங்களைப் பொறுத்த மட்டில் பொய் என்பதை அறிவார்கள். ஜனங்கள், பலவீனர்களாயும், தரித்திரர்களாயும், தங்களை (அரசர்களை) எதிர்க்குஞ் சக்தி யில்லாதவர்களாயும் இருப்பது தங்களுக்கு க்ஷேமம் என்று அரசர்கள் கருதுகிறார்கள். ஜனங்கள் எப்பொழுதும் தங்களுக்குக்கீழ் அடங்கி நடப்பார்களென்று தெரிந்தால், அவர்கள் பலசாலிகளாயிருப்பதில் அரசர்களுக்கு ஆட்சேபமில்லை. ஏனென்றால அப்பொழுது, ஜனங்களுடைய பலம் தங்களுடையபலமாகிறது. இந்தப் பலத்தைக் கொண்டு, அந்நிய அரசர்களை இவர்கள் மிரட்டிக் கொண்டிருக்கலாமல்லவா? ஆனால் எந்த அரசனும் தன்னுடைய சுய அதிகாரத்தைத்தான் முதலில் கவனிப்பானே தவிர, ஜனங்களுடைய பலத்தை இரண்

டாம் பட்சமாகத்தான் கவனிப்பான். தவிர ஜனங்கள் பல சாலிகளாகி விட்டால் அவர்கள் அடங்கி நடப்பார்களென்பது என்ன நிச்சயம்? பலமும், அடங்கி நடக்கிற தன்மையும் முரண்பாடுடையனவல்லவா? எனவே, ஓர் அரசன், தனக்கு எது அதிகமான சாதகத்தைத் தரத்தக்க தென்பதற்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுப்பான். இந்த உண்மையை ஸாமியல் யூதர்களுக்கு வலிவுறுத்திக் கூறுகிறான்.[1]

1 ஸாமியல் என்பவன், யூதர்களால் போற்றப்படும் ஒரு ஞானி. இவன், யூதர்களுக்கு வலியுறுத்திக் கூறுவதாகச் சொல்லும் வரலாறு, கிறிஸ்துவ பழைய வேதாகமத்தில் காணப்படுகிறது. அது வருமாறு,

"அப்பொழுது சாமுவேல், ஒரு ராஜா வேண்டும் என்று தன்னிடத்தில் கேட்ட ஜனங்களுக்குக்கர்த்தருடைய வார்த்தைகளையெல்லாம் சொல்லி

உங்களை ஆளும் ராஜாவின் காரியம் என்னவென்றால், தன் ரதத்திற்கு முன் ஓடும்படி உங்கள் குமாரரை எடுத்து ரதசாரதிகளாகவும் தன் குதிரை வீரராகவும் வைத்துக் கொள்ளுவான்.

ஆயிரம் பேருக்கும் ஐம்பது பேருக்கும் தலைவராகவும், தன் நிலத்தை உழுகிறவர்களாகவும், தன் விளைச்சலை அறுக்கிறவர்களாகவும், தன் யுத்த ஆயுதங்களையும் தன் ரதங்களின் பணிமுட்டுகளையும் பண்ணுகிறவர்களாகவும், அவர்களை வைத்துக் கொள்வான்.

உங்கள் குமாரத்திகளைப் பரிமள தைலம் செய்கிறவர்களாகவும் சமையல் பண்ணுகிறவர்களாகவும், அப்பம் சுடுகிறவர்களாகவும் வைத்துக் கொள்வான்.

உங்கள் வயல்களிலும் உங்கள் திராட்சைத் தோட்டங்களிலும் உங்கள் ஒலிவத் தோப்புகளிலும் நல்லவைகளை எடுத்துக்கொண்டு தன் ஊழியக்காரருக்குக் கொடுப்பான்.

உங்கள் தானியத்திலும், உங்கள் திராட்சப் பலனிலும் தசமபாகம் வாங்கி, தன் பிரதானிகளுக்கும் தன் சேவகர்களுக்கும் கொடுப்பான்.

உங்கள் வேலைக்காரரையும், வேலைக்காரிகளையும், உங்களில் திறமையான வாலிபரையும், உங்கள் கழுதைகளையும் எடுத்து தன்னுடைய வேலைக்கு வைத்துக் கொள்வான்.

உங்கள் ஆடுகளிலே பத்தில் ஒன்று எடுத்துக்கொள்வான்; நீங்கள் அவனுக்கு வேலையாட்களாவீர்கள்.

மாக்கியவெல்லி[1] என்பவன் இதைத்தெளிவுறக் காட்டியிருக்கிறான். அவன், அந்த மாக்கியவெல்லி, தனது நூலில் இளவரசன் என்ற பெயர் கொடுத்து எழுதினானே தவிர, உண்மையில், அது குடியரசு வாதிகளுக்காகத்தான் எழுதப்பட்டது.[2]

நீங்கள் தெரிந்து கொண்ட உங்கள் ராஜாவினிமித்தம் அந்நாளிலே முறையிடுவீர்கள்; ஆனாலும் கர்த்தர், அந்நாளிலே உங்களுக்குச் செவி கொடுக்க மாட்டார் என்றான்.

ஜனங்கள் சாமுவேலின் சொல்லைக்கேட்க மனதில்லாமல் அப்படியல்ல, எங்களுக்கு ஒரு ராஜா இருக்கத்தான் வேண்டும்,

சகல ஜாதிகளையும் போல நாங்களும் இருப்போம். எங்கள் ராஜா எங்களை நியாயம் விசாரித்து, எங்களுக்கு முன்பாகப் புறப்பட்டு எங்கள் யுத்தங்களை நடத்த வேண்டும் என்றார்கள்.

சாமுவேல் ஜனங்களின் வார்த்தைகளையெல்லாம் கேட்டு, அவைகளைக் கர்த்தரிடத்தில் தெரியப்படுத்தினான்.

கர்த்தர் சாமுவேலை நோக்கி: நீ அவர்கள் சொல்லைக் கேட்டு, அவர்களை ஆள ஒரு ராஜாவை ஏற்படுத்து என்றார்.''

—பழைய வேதாகமம், சாமுவேல், எட்டாவது அதிகாரம் 10—22

1 Machiavelli 1469—1527 இத்தலியிலுள்ள ப்ளாரென்ஸ் (Florence) மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவன். ப்ளாரென்ஸ் மன்னர்களின் கீழ் உத்தியோகம் பார்த்தவன். சுயேச்சாதிகாரத்தைச் சிலாகித்துப் பேசும் ஒரு ராஜதந்திரியென்று இவனைப் பலர் கருதுகின்றனர். ஆனால் சில அறிஞர்கள், இவன் உண்மையில் அப்படிப் பட்டவனில்லை யென்று நினைக்கிறார்கள். ரூஸ்ஸோவின் கருத்துக்கூட மாக்கியவெல்லியைப்பற்றித் தப்பபிப்பிராயம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதுதான்.

2 மாக்கியவெல்லி ஓர் ஒழுங்கான மனிதன். நல்ல பிரஜையுங்கூட. ஆனால் ப்ளாரென்ஸ் மன்னனாகிய மெடீஷி (Medici) என்பவனுடைய ராஜசபையில் உத்தியோகம் செய்து வந்தானாதலின் தனது தேசம், பலகொடுமைகளுக்குட்பட்டு வருவதைக் கண்ணால் பார்த்தும் தனது சுதந்திர ஆவலை மூடிபோட்டு மறைத்துக்கொண்டு விட்டான். இவன், தனது நூலுக்கு நாயகனாக சீஸர் போர்ஜா என்ற வெறுக்

பொதுவாகப்பார்த்தால், பெரிய ராஜ்யத்திற்கு மன்னராட்சி பொருந்துந்தான். ஆனால் இதிலும் அநேக சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. எப்படி? ராஜ்யம் விசாலமா யிருந்தால் அரசாங்க நிருவாகத்தையும் விசாலிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த அரசாங்க நிருவாகம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பெருகுகிறதோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு அதிகார வர்க்கத்துக்கும் ஜனங்களுக்குமுள்ள தொடர்பு குறைந்து, போகிறதென்பதையும் ஏற்கனவே தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம்.[1] அப்படியிருக்க இந்த அதிகார வர்க்கத்தின் தன்மைகளெல்லாம் ஒரே மனிதனிடத்தில், அதாவது அரசனிடத்தில் சேர்ந்திருந்து, ராஜ்யமும் விஸ்தீரணமாயிருக்குமானால், அவனுக்கும் ஜனங்களுக்குமுள்ள தொடர்பு இன்னும் அதிகமாகத் தானே விலகிப்போகும்? இப்படி விலகிப் போகாமலிருக்கும் பொருட்டு அரசனானவன், என்ன செய்யவேண்டி யிருக்கிறதென்றால், தனக்கும் ஜனங்களுக்கும் மத்தியில் அநேக பதவிகளைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டியிருக்கிறது; அநேக உத்தியோகஸ்தர்களை நியமிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. இவர்களால் ஜனங்களுக்கு என்ன சாதகங்கள் ஏற்படக் கூடுமென்பதைப்பற்றி நாம் சொல்லத் தேவையில்லை.

மன்னராட்சி முறையில் மற்றொரு முக்கியமான

கத்தக்கவனைப் பொறுக்கி யெடுத்திருக்கிறான். (சீஜர் போர்ஜா—Caesar Borgia 1476—1507. இத்தலியிலிருந்த ஒரு பேராசைக்காரன். பாதிரியாவதற்கு முயன்று கொடுங்கோலனாகி அரசாண்டான். இவனை யடக்கி ஒடுக்க, இத்தலி முழுவதும் ஐரோப்பிய மன்னர்கள் பலரும் ஒன்று திரள வேண்டியிருந்தது.) இதனால் இவனுடைய, மாக்கியவெல்லியினுடைய நோக்கம் இன்னதென்று தெரிகிறது. இவனுடைய இளவரசன் என்ற நூலுக்கும், இவனுடைய மற்ற நூல்களுக்கும் அதிகமான வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. இளவரசன் என்ற நூலை மேலெழுந்தவாரியாகப் படித்துவிட்டு, இவனைப்பற்றித் தவறாகப் பலர் எழுதியிருக்கின்றனர். இவனுடைய மேற்படி நூலை, ரோமாபுரி அரசசபையானது, கண்டிப்பாகப் பகிஷ்கரித்து விட்டது. அப்படிச் செய்யாமல் அஃது எப்படி இருக்க முடியும்? ஏனென்றால், அந்த ரோமாபுரியின் அரசைப் பற்றித்தானே இவன், இந்த மாக்கியவெல்லி தனது மேற்படி நூலில் வருணிக்கிறான்?—ரூஸோ.

1 21-வது அத்தியாயத்தைப் பார்க்க.

குறையுண்டு. குடியரசு முறையோடு இந்த மன்னராட்சி முறையை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறபோதுதான், இந்தக் குறை ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. குடியரசு முறையின்கீழ், சிறந்த அறிஞர்கள், திறமைசாலிகள், தங்களுக்குக்கொடுக்கப்பட்ட பதவிகளை கௌரவத்தோடு வகிக்கக் கூடியவர்கள், ஆகிய இப்படிப்பட்டவர்களைத்தான் பொது ஜன அபிப்பிராயமானது, உயர்பதவிகளில் கொண்டுவைக்கிறது. ஆனால், மன்னராட்சியின்கீழ், சிறு விஷயங்களில் கூட தவறு செய்யக்கூடியவர்கள், வஞ்சகர்கள், சூழ்ச்சி செய்வதில் வல்லுநர் ஆகிய பலரும் மேல் பதவியை அடைந்து விடுகிறார்கள். இவர்கள் பதவியேற்றுக்கொண்டதுமே, இவர்களுடைய திறமையின்மை பொதுஜனங்களுக்குப் புலனாகி விடுகிறது. சாதாரணமாக உயர்பதவிகளுக்கு ஆட்களை நியமிக்கிற விஷயத்தில், பொதுஜன அபிப்பிராயம் காட்டுகிற சாமர்த்தியத்தைக் காட்டிலும் அரசன் காட்டுகிற சாமர்த்தியம் குறைவாகவே இருக்கிறது. குடியரசு அரசாங்கத்திற்குத் தலைவனாக ஒரு முட்டாள் இருப்பது எப்படி அரிதோ அப்படியே ஓர் அரசனுடைய மந்திரிகளில் யோக்கியதையுள்ளவனை, பதவிக்குத் தகுந்தவனைக் காண்பது அரிது. அப்படி யோக்கியதையும் திறமையுமுள்ள ஒருவன், மன்னராட்சியில் உயர் பதவியை ஏற்றுக்கொள்வானாகில், அவன் தன்கீழ், உபயோகிக்கப்படாத சக்திகள் எவ்வளவு இருக்கின்றனவென்பதைப் பார்த்துப் பிரமித்துப்போவான்; அவற்றை உபயோகத்துக்குக் கொண்டுவருவான். அவன் பதவி ஏற்றுக்கொண்டது, அந்தத் தேச சரித்திரத்தில் ஒரு புதிய ஏடு திறக்கப்பட்டது போலாகிறது.

ஓர் அரசன், தன் ராஜ்யத்தை நன்றாக ஆள்கிறானென்று சொன்னால், அஃது அவனுடைய திறமையைப் பொறுத்திருக்கிறது. பிரதியோர் அரசனும், தனது திறமைக்குத்தக்கபடி தனது ராஜ்யத்தின் விஸ்தீரணம், ஜனத்தொகை முதலியவற்றை வரையறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு தேசத்தை வெற்றி கொள்வது சுலபம். ஆனால் அதனை ஆள்வது கடினம். விசையமுத்தும் கருவியின் துணைகொண்டு, ஒரு விரலினாலேயே உலகத்தை நகர்த்தி விடலாம். ஆனால் அதனைத் தூக்கித் தாங்கிக் கொள்வ

தற்கு ஹெர்க்குலீஸின் தோள்பலம் வேண்டும்.[1] ஒரு நாடு எவ்வளவு சிறிதாயிருந்தாலும் அதைவிடச்சிறியவனுகவே அதன் அரசன் இருக்கிருன். அதாவது நாட்டின் சிறுமையைவிட, அரசனுடைய திறமை குறைவாக இருக்கிறது. ஏதோ ஏகதேசமாக ஓர் அரசனுடைய திறமை, அவனுடைய நாட்டைக் காட்டிலும் பெரிதா யிருக்குமாஞல், அப்படி இருப்பது மிகவும் அபூர்வம். அப்பொழுது, அந்த நாடு நன் முறையில் ஆளப்படமாட்டாது. ஏனென்ருல் அரசன் திறமையுள்ளவஞ யிருந்தால் அவன் சுய நலத்தைத்தான் கவனிப்பானே தவிர, ஜனங்களுடைய நன்மையை நாடமாட்டான். திறமையில்லாத ஓர் அரசன் கீழ் எப்படி சந்தோஷமாய் ஜனங்கள் இருக்கமுடியாதோ அப்படியே திறமையுள்ள ஓர் அரசன் கீழும் ஜனங்கள் சந்தோஷமாய் இருக்க முடியாது. எப்படியென்ருல், திறமையில்லாத அரசனும், திறமையைத் துஷ்பிரயோகம் செய்கிற அரசனும், ஜனங்களுடைய சந்தோஷத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஒன்று தானே? இதஞல் என்ன ஏற்படுகிறதென்ருல், ஒவ்வோர் அரசனுடைய காலத்திலும் அவனவனுடைய திறமைக்குத்தகுந்தாற்போல் ராஜ்யமானது குறுகவாவதுவேண்டும்; பெருகவாவது வேண்டும். ஆஞல் ராஜ்ய நிருவாகமானது, திறமையும் அனுபவமும் நிறைந்த ஒரு சிலரடங்கிய சபையினிடத்தில் இருக்குமாஞல் அப்பொழுது அந்த ராஜ்யத்தின் எல்லை ஒரே மாதிரியாக இருக்கும். அதனைப் பெருக்கவும் குறுக்கவும் அவசியம் ஏற்படாது.

மன்னராட்சியில் மற்ருெரு விதமான பாதகம் இருக்கிறது. அதாவது ஆட்சி முறையில் ஒரு தொடர்ச்சியைக் காணமுடியாது. ஜன ஆட்சியிலாகட்டும், பிரபுத்துவ ஆட்சியிலாகட்டும், நிருவாகத்தில் ஒரு தொடர்ச்சி இருக்கிறது. அப்படி யிருப்பது சகஜம். ஆஞல் மன்னராட்சியில் இந்தத் தொடர்ச்சி விட்டுவிட்டுப்போக ஏது இருக்கிறது. ஓர் அரசன் இறந்துவிட்டால், அவனுடைய ஸ்தானத்தில் வேருேர் அரசன் தேவையா யிருக்கிறது.

---

1 Hercules. கிரேக்க இதிகாசங்களிலே வரும் ஒரு வீரன். அசாதாரணமான தேக பலத்திற்கு இவனை ஓர் உதாரணமாகச் சொல்வது வழக்கம்.

பிரதியோர் அரசனையும் ஜனங்கள் தெரிந்தெடுக்கவேண்டு மென்னும் நியதியை அனுஷ்டிப்போமானல் ஓர் அரசன் இறந்த பின்னரும், மற்ருேர் அரசன் தெரிந்தெடுக்கப்படு வதற்கு முன்னரும் உள்ள இடைக்காலத்தில் குழப்பங் களும் கலகங்களும் ஏற்படக்கூடும். இந்த இடைக்காலம், ஜனங்களுக்கு ஆபத்தான காலம். இதில் தேர்தலும் வந்து விட்டால், பெரிய புயற்காற்று வந்துவிட்ட மாதிரிதான். ஜனங்கள் மகா பரிசுத்தவான்களா யிருந்தாலொழிய— ஆனல் மன்னராட்சியின் கீழ் ஜனங்கள் பரிசுத்தவான் களா யிருக்கமுடியுமா?—இந்த இடைக்காலத்தில் சூழ்ச்சி களும், பலவித ஒழுக்கவீனங்களும் நிறைந்துவிடுகின்றன. பண பலமுள்ளவன், தன் பணத்தினல் மற்றவர்களை விலைக்கு வாங்கி, அவர்களுடைய ஆதரவு பெற்று அரச னகிருன். இப்படி அரசனக வருகிறவன், தன்னுடைய ஆட்சிக்காலத்தில், அரச பதவிக்காக, தான் செலவழித்த பணத்தைத் திரும்பவும் சம்பாதித்துக் கொள்ளப் பார்க் கிருன். இதனல் பலவீனர்களாயுள்ளவர்கள் அதாவது ஏழை மக்கள், இம்சிக்கப்படுகிருர்கள். எனவே, புதிய அரசனுடைய ஆட்சி தொடங்கிய காலத்திலிருந்து, நிரு வாகத்தின் ஒவ்வோர் அமிசத்திலும், இந்த விலை கொடுத்து வாங்குகிற பழக்கம், அதாவது லஞ்சப் பழக்கம் புகுந்து விடுகிறது. இதனல் மேலே சொல்லப்பட்ட இடைக் காலத்துக் குழப்ப நிலைமையைக் காட்டிலும் அரசன் கீழுள்ள சமாதான நிலைமை மிகவும் கேவலமாயிருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட தீமைகள் நேரிடாவண்ணம் என்ன செய்யப்பட்டிருக்கின்றன? ஓர் அரசன் இறந்த பிறகு அவனுடைய இடத்திற்கு யார் வருவது என்பதைப்பற்றிய தகராறு ஏற்படக்கூடாதென்பதற்காக, அரச பரம்பரை ஏற்பட்டது. அதாவது, ஒரு குடும்பத்தைச்சேர்ந்தவர்கள், தந்தைக்குப் பிறகு மகன் என்ற முறையில் முடி சூட்டிக் கொள்ளவேண்டுமென்ற நியதி ஏற்படுத்தப்பட்டது. இத னுடைய பரிணமம் என்னவாகிறதென்ருல், புத்திசாலித் தனமான நிருவாகத்திற்குப் பதில் அமைதியான நிருவாகம் ஏற்படுகிறது. ஜனங்கள் நல்ல அரசர்களைப் பொறுக்கி யெடுக்கிற சங்கடமான நிலையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள் வதற்காக, விவரமறியாத குழந்தைகளோ, அல்லது நாட்

சதப் பிண்டங்களோ, அல்லது ஒன்றுக்கும் உதவாத பேடிகளோ, அரசர்களாகும்படியான நிலைமையை ஏற்படுத்தி விடுகிறார்கள். இப்படிச் செய்வதனால், ஜனங்கள், தங்களுக்கு விரோதமான சக்திகளை யெல்லாம் தாங்களே ஒன்று திரட்டி, தங்களுக்கெதிராக நிறுத்திக் கொள்கிற மாதிரியாகிறது.

எவனொருவன் சிறு வயதிலிருந்து, மற்றவர்களை ஆள்வதற்காக வென்றே பயிற்சி செய்விக்கப்படுகிறானே, அவனிடத்தில் நியாய புத்தியும், விஷயங்களைப் பாகுபடுத்திப் பார்க்கிற சக்தியும் இல்லாமலே போய்விடுகிறது. அரசிளங் குமாரர்களுக்கு ஆளும் பயிற்சி இளமையிலிருந்தே போதிக்கப்படுகிறதென்றும், இதற்காக அதிக சிரமம் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறதென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆனால், இந்தப் பயிற்சியினால் அவர்களுக்கு எந்த விதமான நன்மையும் உண்டானதாகத் தெரியவில்லை. ஆளும் விதத்தைப்பற்றி அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பதற்குப் பதிலாக மற்றவர்களுக்கு அடங்கி நடக்கும் பயிற்சியை அவர்களுக்கு அளித்தல் நல்லது. சரித்திரத்தில் பிரசித்தி பெற்ற பேரரசர்கள் பலரும், பாலியத்தில் ஆளும் பயிற்சியைப் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. ஆளும் கலையை யாரொருவர் அதிகம் பயிலுகிறார்களோ அவர்களிடத்தில் அந்தக் கலை அதிகமாகத் தங்கி நிற்பதில்லை. அதிகாரஞ் செலுத்துவதைக் காட்டிலும் அடங்கி நடப்பதில்தான் ஒருவன் இந்தக் கலையை அதிகமாகப் பயிலுகிறான். "நன்மையிது, தீமையிது என்று பாகுபடுத்திப் பார்ப்பதற்குச் சுலபமான வழியென்னவென்றால், வேறோர் அரசனின்கீழ் நீ பிரஜையாயிருந்தால், அந்த அரசனுடைய செயல்களில் எதை நீ அங்கீகரித்திருப்பாய், எதை நிராகரித்திருப்பாய் என்று பார்க்க வேண்டும்" என்று அரசர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட வாசகம் இங்குக் கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கது.

மன்னராட்சியில், மன்னருக்கும் பிரஜைகளுக்கும் நேர்முகமான தொடர்பு இருக்க முடிவதில்லையாகையால், மன்னராட்சியின் கீழுள்ள அதிகார வர்க்கத்தினர் அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவரும் எந்த ஒரு திட்டத்திலும் ஒருவித திடமின்மை காணப்படுகிறது. அவ்வப்பொழுது

ஆளுகையிலிருக்கும் அரசருடைய நோக்கப்படியே காரியங்கள் நடைபெறவேண்டியிருக்கின்றன. அதிகார வர்க்கமும், அந்தநோக்கத்திற் கிசைந்தாற்போலவே காரியங்களை நடத்தவேண்டி யிருக்கிறது. சாதாரணமாகவே, அரசர்கள், அந்த அரசர்களின் கீழுள்ள அதிகார வர்க்கத்தினர், ஆகிய இவர்களுடைய எண்ணப் போக்கு, தங்களுக்கு முந்தியிருந்தவர்கள் செய்த காரியங்களை மாற்றி யமைக்க வேண்டு மென்பதில்தான் செல்கிறது. இதனால் ஒரு திட்டத்தைத் தொடர்ந்தாற்போல் செயலில் கொணர்வது என்பது மன்னராட்சியின் கீழ் முடியாமற் போகிறது. ஆனால் குடியரசின் கீழ் இது சாத்தியமாகிறது.

மன்னராட்சியின் கீழ் சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமலே, அதாவது ஒருவிதத் தொடர்புமில்லாமலே காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன வென்று மேலே நாம் நிரூபித்திருக்கிறோமல்லவா, இந்த நிரூபணம் ஒன்றே மன்னராட்சியை ஆதரித்து எழுதுகிறவர்களுடைய கட்சிக்குச்சரியான விடையாகும். சமுதாய நிருவாகமானது, குடும்பநிருவாகத்தைப் போன்றதே யென்றும், குடும்பத்திற்குத் தலைவனாக எப்படி ஒரு தகப்பன் இருக்கிறானோ, அப்படிப்போல சமுதாயத்திற்குத் தலைவனாக ஓர் அரசன் இருக்கிறானென்றும் இவர்கள் ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறார்கள். இந்தப் பொருத்தம் சரியானதல்ல வென்று முன்னரேயே மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தவிர, இவர்கள், ஓர் அரசனிடத்தில் என்னென்ன நற்குணங்கள் இருக்கவேண்டுமோ அவைகளெல்லாம் அவனிடத்தில் இருப்பதாகவும், அவன் எப்படிப்பட்டவனாயிருக்கவேண்டுமோ அப்படிப் பட்டவனாகவே இருப்பதாகவும் பாவித்துப் பேசுகிறார்கள். இவர்களுடைய இந்தப் பாவனையை, சத்தியப் பிரமாணமாக நாம் எடுத்துக் கொண்டு விட்டோமானால், மன்னராட்சிதான் சிறந்ததென்ற முடிவுக்கு வருவோம். ஆனால் பிளேட்டோ கூறுவதுபோல், "அரசாங்கத்தன்மையைச் சுபாவத்திலேயே கொண்டுள்ள அரசன்" ஒருவனைக் காண்பது அரிது. அப்படி யிருக்க, இயற்கையும் அதிருஷ்டமும் சேர்ந்து, எத்தனை அரசர்களைச் சிருஷ்டித்துக் கொடுக்க முடியும்? ஆளும் பயிற்சியைப் பெறுகிறவர்களே, அரசர்களாக வந்த பிறகு ஒழுக்க வீனர்களாகப் போய்விடுகிறார்

களென்று சொன்னால், சாதாரண மனிதர்களை ஆளும்படி வரிசைக் கிரமமாக நியமித்தோமானால் அவர்களிடமிருந்து என்ன நன்மையை எதிர்பார்க்க முடியும்? எனவே, நல்ல அரசர்களுடைய தலைமையின் கீழ் நடைபெறும் அரசாங்கங்களோடு பொதுவாக மன்னராட்சி முறையைப் போட்டுக் குழப்பக்கூடாது. அதாவது, மன்னராட்சியின் கீழ் வரும் எல்லா அரசர்களும் நல்லவர்களா யிருப்பார்களென்று நிர்ணயப்படுத்திக்கொள்ளமுடியாதல்லவா? மன்னராட்சி முறையின் நிஜமான தன்மையை நாம் பார்க்கவேண்டுமானால், திறமையின்மையும் கொடுங்கோன்மையும் நிறைந்த அரசர்களின் கீழுள்ள ஆட்சி முறைகளில்தான் பார்க்க வேண்டும். ஒன்று, திறமையற்றவர்களும் கொடுங்கோன்மைச் சுபாவம் வாய்ந்தவர்களுமாவது அரசபதவியை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்; அல்லது அரச பதவியானது அவர்களைத் திறமையற்றவர்களாகவும் கொடுங்கோலர்களாகவுமாவது ஆக்கிவிடுகிறது.

மன்னராட்சியை ஆதரித்துப் பேசுகிறவர்கள், இந்த மாதிரியான சங்கடங்களையெல்லாம் எதிர்பாராமலில்லை. ஆனால் இந்தச் சங்கட நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்கு அவர்கள் எவ்வித கவலையும் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவர்களுடைய பரிகாரமெல்லாம என்னவென்றால், கொடுங்கோலனை ஒருவன் ஆளும்படியாக நேரிட்டுவிட்டால், மௌனமாக அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டுமென்பதுதான். கடவுள் கோபமாயிருக்கிற சமயத்தில் கொடுங்கோல் மன்னர்களைச் சிருஷ்டித்து அனுப்புகிறாரென்றும், எனவே, தெய்வத்தினாலருளப்பட்ட துன்பம் என்று இவர்களுடைய ஆட்சியைச் சகித்துக்கொண்டு போக வேண்டுமென்றும் அவர்கள் சமாதானங் கூறுகிறார்கள். இப்படியெல்லாம் அவர்கள் பேசுவது நன்றாகத்தானிருக்கிறது; ஞானோபதேசம் செய்கிற மாதிரியாகவும் இருக்கிறது. ஆனால், நன்றாகப் பேசுவதற்கும், ஞானோபதேசம் செய்வதற்கும் ஏற்ற இடம் தேவாலயத்திலுள்ள பிரசங்க மேடையே தவிர, அரசியல் நூல் அல்ல. வியாதியஸ்தனை சௌஸ்தப்படுத்தச் சொல்லி ஒரு வைத்தியனை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறோம். அந்த வைத்தியன், நோயாளிக்கு மருந்து கொடுத்து அவனைக் குணப்படுத்து

வதை விடுத்து "நான் அற்புதங்கள் பல செய்வேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்து, நோயாளியைப் பார்த்து "பொறுத்துக்கொள், அப்பா, பொறுத்துக்கொள்" என்று கூறுவானுகில், அந்த வைத்தியனைப்பற்றி நாம் என்ன நினைப்பது? கொடுங்கோலரசாங்கத்தின் கீழ் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறபோது, அதனைச் சகித்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்பது நமக்கே தெரியுமே; பிறர் சொல்லித் தெரியவேண்டியதில்லையே. இந்தக் கொடுங்கோலாட்சிக்குப் பதில்நல்ல அரசாட்சியை எப்படி அமைப்பது என்பதல்லவோ நாம் கவனிக்கவேண்டிய பிரச்னை?

26. கலப்பு அரசாங்கங்கள்

சரியாகச் சொல்லப் போனுல், எளிய அரசாங்கமென்பது, அதாவது எவ்வித சிக்கல்களும் இல்லாமல் ஒருவனைக் கொண்டு மட்டுமே நடைபெறுகிற அரசாங்கமென்பது இல்லவேயில்லை. அரசன் ஒருவனு யிருந்தால், அவனுக்குக் கீழ் அநேக உத்தியோகஸ்தர்கள் தேவையா யிருக்கிறது. பொதுஜன அரசாங்கமாயிருந்தால் அதற்கு ஒரு தலைவன் வேண்டியிருக்கிறது. எனவே, நிருவாக அதிகாரத்தை நாம் பகிர்ந்து வினியோகிக்கிறபோது, கீழ்த்தர உததியோகஸ்தர்கள் பலராகவும், மேல்தர உத்தியோகஸ்தர்கள் சிலராகவும், உத்தியோகங்களைத் தரவாரியாகப் பிரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. சில சந்தர்ப்பங்களில், சிறுபான்மையோராயுள்ள மேல்தர உத்தியோகஸ்தர்கள், பெரும்பான்மையோரான கீழ்த்தர உத்தியோகஸ்தர்களையும். வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பெரும்பான்மையோராயுள்ள கீழ்த்தர உத்தியோகஸ்தர்கள், சிறுபான்மையோரான மேல்தர உத்தியோகஸ்தர்களையும் பரஸ்பரம் சார்ந்தாற்போலிருந்து கொண்டு நிருவாகத்தை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. சில அரசாங்கங்களில் இந்த மேல்தர உத்தியோகங்களும் கீழ்த்தர உத்தியோகங்களும் சமவாரியாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட அரசாங்கங்களில் உத்தியோகஸ்தர்கள் பரஸ்பர ஆதரவு பெற்று நிருவாகத்தை நடத்துகிருர்கள். இது நிற்க, மேலே சொல்லப்பட்ட எளிய அரசாங்க முறை நல்லதா? அல்லது, ஒவ்வோர் ஆட்சி முறையிலும் ஒவ்வோர் அமிசமாக எடுத்து எல்லா

வற்றையும் ஒன்று சேர்த்த அரசாங்க முறை நல்லதா? இதைப்பற்றி அறிஞர்களுக்குள் பலவித அபிப்பிராய வேற்றுமைகள் இருந்துவருகின்றன. ஆனால் பொதுவாகச் சொல்லப்போனால் ஒவ்வோர் அரசாங்க முறையிலும் ஒவ்வொருவிதமான குறையிருக்கிறது. எளிய அரசாங்கமென்பது, எளிமையா யிருக்கிறதென்ற காரணத்தினால் நல்லதுதான். ஆனால் அரசுக்கும் அரசாங்கத்திற்குமுள்ள தொடர்பைக் காட்டிலும், அரசாங்கத்திற்கும் பிரஜைகளுக்குமுள்ள தொடர்பு குறைவாயிருக்கும்போது, நிருவாக அதிகாரத்தைச் சமபாகமாகப் பிரித்துவிட்டால், யாரும், பிரஜைகளின்மீது அதிகமான ஆதிக்கம் செலுத்த முடியாது; அப்படியே அரசுக்கு விரோதமாக யாரும் நடந்துகொள்ள முடியாது வேறொரு முறை என்னவென்றால், சில விசேஷ அதிகாரிகளை நியமித்து அரசாங்கமும் பிரஜைகளும் ஒருவருக்கொருவர் முரண்பட்டு நடந்துகொள்ளாதவாறு பார்த்துக்கொள்ளச் செய்யலாம். இந்த மாதிரியான நிலைமையில் அரசாங்கமானது நிதானமாகவே நடந்துகொள்ள ஏதுவுண்டாகிறது. இதற்கு மாருக, அரசாங்கமானது, கண்டிப்பில்லாமல் நடந்து கொள்ளத் தொடங்குமானல், அதற்கு ஒரு புதிய உத்வேகத்தைக் கொடுக்க, சில விசேஷ விசாரணை சபைகளை நியமிக்கலாம். எல்லா ஜன ஆட்சி நாடுகளிலும இந்த முறை கையாளப் படுகிறது. பொதுவாக, எளிய அரசாங்க முறைகளில் அதிகமான பலமோ அல்லது அதிகமான பலவீனமோ காணப்படுகிறது. கலப்பு அரசாங்கங்கள் ஒரே நிதான பலமுள்ளவைகளாக இருக்கின்றன.

27. ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் ஒவ்வொருவிதமான ஆட்சி முறை ஏற்றது

சுதந்திரம் என்கிற பழமானது எல்லாச் சீதோஷ்ண ஸ்திதிகளிலும் உண்டாவதில்லை. இதனால் இதனை எல்லா ஜாதியினரும் அடையமுடியாது. மாண்டெஸ்க்கு என்ற அறிஞனல் நிர்ணயித்துச் சொல்லப்படுகிற இந்தச் சித்தாந்தத்தை நாம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஊன்றிப் பார்க்கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு இதன் உண்மை நன்ருகப் புலனுகிறது. இதற்கு மறுப்புகள் ஏற்பட ஏற்பட, இந்தச்

சித்தாந்தத்தின் உண்மை இன்னும் அதிகமாக ஊர்ஜித மடைகிறது.

உலகத்திலுள்ள எல்லாவித ஆட்சிமுறைகளின் கீழும், சமுதாய புருஷன் (அதாவது சமுதாயம்) பொருள்களை உட்கொள்கிறனே தவிர, புதிதாக உண்டாக்குவதில்லை. இங்ஙனம் உட்கொள்கிற பொருள்கள் அவனுக்கு எங்கிருந்து கிடைக்கின்றன? சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர்களுடைய உழைப்பிலிருந்து. தனிப்பட்டவர்கள் உபயோகித்து மிஞ்சிப்போகிற பொருள்களனைத்தும், சமுதாயத்தின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கின்றன. எனவே ஒரு சமுதாயத்தின் அங்கத்தினர்கள் தங்களுடைய தேவைக்கு மிஞ்சின பொருள்களை உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கிற வரையில்தான் அந்தச் சமுதாய அரசாங்கம் ஜீவித்திருக்க முடியுமென்பது பெறப்படுகிறது.

ஆனல் உலகத்திலுள்ள எல்லா நாடுகளிலும் இங்ஙனம் தேவைக்கு மிஞ்சின பொருள்கள் உற்பத்தியாவது ஒரே மாதிரியில்லை. சில நாடுகளில் அதிகமாகவும், இன்னுஞ் சில நாடுகளில் சுமாராகவும், வேறு சில நாடுகளில் குறைவாகவும், இப்படிப் பலவிதமாக உற்பத்தியாகின்றன. சீதோஷ்ண ஸ்திதி, பூமியின் செழிப்பு, எந்த மாதிரியான பொருள்களை உற்பத்தி செய்யமுடியுமென்பது, ஜனங்களுடைய தேக பலம், அவர்கள் எவ்வளவு பொருள்களை உபயோகிக்கிறார்களென்பது, இன்னும் இவைபோன்ற பல விஷயங்களைப் பொறுத்திருக்கிறது இந்த உற்பத்தி விகிதாசாரம்.

இதே பிரகாரம் எல்லா ஆட்சிமுறைகளும் ஒரே தன்மையுடையனவாயில்லை. சில ஆட்சி முறைகளில் வீண் செலவுகள் அதிகமாகஏற்படக்கூடியனவாயிருக்கின்றன. ஜனங்கள் செலுத்துகிற வரிப்பணத்திற்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலுள்ள தொலைவு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமா யிருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஜனங்களுடைய வரிச் சுமை அதிகமாகிறது. இந்த வரிச் சுமையை, தொகையின் அளவைக்கொண்டு, அதாவது எவ்வளவு தொகை வரியாக விதிக்கப்படுகிறதென்பதைக்கொண்டு நிதானிக்கக்கூடாது. இந்த வரிப்பணமானது எந்தெந்த

வழிகளைச் சுற்றிக்கொண்டு, செலுத்துகிறவர்களிடம் திருப்பி வந்தடைகிறதென்பதைக் கொண்டுதான் நிதானிக்கவேண்டும். இந்தச் சுற்றுப்பிரயாணம் ஒழுங்காகவும் துரிதமாகவும் நடைபெறுமானால், அப்பொழுது குறைவான வரி செலுத்தப்படுகிறதா அல்லது அதிகமான வரி செலுத்தப்படுகிறதா வென்பதைப்பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால், வரி செலுத்துகிறவர்களுடைய வரிப்பணமானது, அவர்களிடமே ஒழுங்காகவும் துரிதமாகவும் திரும்பி வந்து விடுமானால் ஜனங்கள் எப்பொழுதுமே பணக்காரர்களாயிருக்கும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. தேசத்தின் பணநிலைமை திருப்திகரமாயிருக்கிறது. அப்படிக்கில்லாமல் ஜனங்கள் கொடுப்பது சொற்பமாயிருந்து, அந்தச் சொற்பமும் அவர்களுக்குத் திரும்பி வராவிட்டால் அந்த ஜனங்கள் சீக்கிரத்தில் ஏழைகளாகிவிடுகிறார்கள். ஏனென்றால் அவர்கள் கொடுத்துக் கொண்டே யிருக்கிறார்கள்; ஆனால் திரும்பப் பெறுவதொன்றுமில்லை. அப்படிப்பட்ட ஜனங்கள் பிச்சைக்கார ஜனங்களாகத்தானே இருக்கமுடியும்?

இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதென்னவென்றால், ஜனங்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தூரம் அதிகமாகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஜனங்களுடைய வரிச்சுமையும் அதிகமாகிறது என்பதுதான். ஜன ஆட்சி நாடுகளில் ஜனங்களுடைய வரிச்சுமை குறைகிறது; பிரபுத்துவ ஆட்சி நாடுகளில் வரிச்சுமை அதிகமாகிறது; மன்னராட்சி நாடுகளில் இந்த வரிச்சுமையானது மிகமிக அதிகமாகிறது. எனவே பணக்கார நாடுகளுக்கு மன்னராட்சியும், விஸ்தீரணத்திலும் செல்வ நிலையிலும் மத்தியதரமாயுள்ள நாடுகளுக்குப்பிரபுத்துவ ஆட்சியும், சிறியதும் ஏழ்மை நிலையிலுள்ளதுமான நாடுகளுக்கு ஜன ஆட்சியும் முறையே ஏற்றதாகுமென்பது பெறப்படுகிறது. சுதந்திர நாடுகளில், அதாவது ஜன ஆட்சி நாடுகளில், எல்லாம் பொது நலத்திற்காகவே உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனால் மன்னராட்சி நாடுகளில், பொது நலம் வேறாகவும், தனிப்பட்டவர்களுடைய நலம் வேறாகவும் உபயோகிக்கப்படுகின்றன. ஒன்று வலுவிழந்தால் மற்றென்று வலுவடைகிறது. அதாவது ஜனங்கள், அதிக

மான வரிசெலுத்திச் செலுத்தி வலுவிழுந்துபோக, அதற்கு நேராக அரசாங்கமானது வரிப்பணத்தைப் பெற்றுப் பெற்று வலுவடைகிறது. ஆகவே, சுயேச்சாதிகாரத்தின் தன்மை என்ன? ஜனங்களுடைய சௌக்கியத்திற்காக அவர்களை ஆள்வது போய், அவர்களை ஆளும் பொருட்டு அவர்களைக் கேவலமான நிலைமையில் வைத்திருக்கிறது.[1]

ஒரு நாட்டின் சீதோஷ்ணஸ்திதியைப் பொறுத்து அந்த நாட்டின் ஆட்சிமுறை இருக்கவேண்டுமென்பதைப் பற்றியும், ஒரு நாட்டில் எந்த மாதிரியான ஜனங்கள் வசிக்கவேண்டுமென்பதைப்பற்றியும் சிறிது கூறுகிறேன். எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உழைத்தாலும் பலன் தராத வறண்ட பிரதேசங்களிருக்கின்றனவல்லவா அவைகளைச் சாகுபடிக்குத் தகுதியில்லாத பிரதேசங்களாகவே ஒதுக்கி விடவேண்டும்; அல்லது அந்தப் பிரதேசங்களில் காட்டு மிராண்டிகள் வசிக்கலாம். ஜனங்களுக்கு என்ன தேவையோ அதைமட்டும் உற்பத்தி செய்துகொடுக்கிற நிலப்பிரதேசங்களில் அநாகரிக ஜாதியார் வசிக்கலாம். இவர்களிடத்தில் அரசியலைக்கொண்டுபுகுத்துவதென்பது அசாத்தியம். உழைப்புக்கு மிஞ்சின பலனைக் கொடுக்கக் கூடிய பிரதேசங்கள்தான், சுதந்திர ஜாதியினர் வசிப்பதற்குத் தகுதியான இடம். குறைந்த உழைப்பின்மூலம் அதிக பலன் எந்தப் பிரதேசங்களில் உண்டாகிறதோ, அந்தப் பிரதேசங்களில் வசிக்கும் ஜனங்கள் மன்னராட்சி முறையின்கீழ் தாங்கள் ஆளப்படுவதற்குச் சம்மதப்படுகிறார்கள். இந்த ஆட்சி முறையின் கீழ் வாழும் பிரஜைகளின் தேவைக்கு மிஞ்சின பொருள்கள், அரசனின் ஆடம்பர வாழ்க்கையினால் விழுங்கப்படுகின்றன. ஆனால் இஃதொரு விதத்தில் நல்லதுதான். எப்படியென்றால், இந்த மிஞ்சின பொருள்கள், தனிப்பட்ட நபர்கள் சிலரால் வீணாகச் செலவழிக்கப்படுவதைக் காட்டிலும், அரசாங்கத்தினால் விழுங்கப்படுவது நல்லதல்லவா? இதற்குப் புறநடையாகச் சில அரசாங்கங்கள் இருக்கின்றனவென்பதைநான் அறிவேன்.

1 மன்னராட்சி என்று சொன்னால் அது சுயேச்சாதிகாரமாகத்தான் இருக்கமுடியும் என்று பகிரங்கமாக ஊர்ஜிதப்படுத்துகிறான் இந்த வாக்கியத்தில் ரூஸ்ஸோ.

ஆனால் புறநடையாக ஓரிரண்டு அரசாங்கங்கள் இருப்பதனாலேயே, பொதுவாக எல்லா அரசாங்கங்களும் மேலே சொன்னமாதிரி இருக்கின்றன வென்பது ஏற்படுகிறதில்லையா? இந்தமாதிரியான அரசாங்கங்களில் புரட்சி உண்டாகி, பின்னர் சமுதாய அமைப்பானது ஒழுங்கான நிலைமைக்கு வருகிறது.

பொதுவான சில விதிகளை வகுத்து, அந்த விதிகளினால் இன்ன பலன் உண்டாகுமென்று நிர்ணயித்து விடுகிறோம். வாஸ்தவம். ஆனால். இந்தப் பலன்கள், குறிப்பிட்ட சில விசேஷ காரணங்களினால் மாறிவிடலாமல்லவா? உதாரணமாக, பூமியின் தெற்குப் பாகத்திலுள்ள நாடுகளெல்லாம் குடியரசு நாடுகளாகவும், வடக்கேயுள்ள நாடுகளெல்லாம் சுயேச்சாதிகார நாடுகளாகவும் இருக்கின்றன வென்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்படியானால் சீதோஷ்ண ஸ்திதியைப் பொறுத்தமட்டில், உஷ்ணப் பிரதேசங்களுக்குச் சுயேச்சாதிகார முறை தகுதியுடையதென்றும், குளிர்ப் பிரதேசங்களுக்கு அநாகரிக ஆட்சிமுறைசிறந்ததென்றும், சம சீதோஷ்ணப் பிரதேசங்களுக்கு நியாயமான ஓர் அரசியல் முறை சரியானதென்றும் நாம் சித்தாந்தப்படுத்திக்கொண்டு விடுவதா? இந்தச் சித்தாந்தம் சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் இதனை அனுஷ்டித்துப் பார்க்கிறபோது, பல வேற்றுமைகள் தோன்றக்கூடுமல்லவா? அனுஷ்டானத்தில் கொண்டு வருவதற்கு முன்னர், உழைப்பு உற்பத்தி சக்தி, ஜனங்களின் உபயோக சக்தி முதலிய அனைத்தையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

விஸ்தீரணத்தில் ஒரே மாதிரியாகவுள்ள இரண்டு ஜில்லாக்களை எடுத்துக் கொள்வோம். ஒரு ஜில்லாவில் பத்து கலம் நெல் விளைந்தால் மற்றொரு ஜில்லாவில் ஐந்து கலம் நெல்லே விளைகிறது. ஐந்து கலம் விளைகிற ஜில்லாவில் வசிப்போர் நான்கு கலம் நெல்லையும், பத்து கலம் விளைகிற ஜில்லாவில் வசிப்போர் ஒன்பது கலம் நெல்லையும் முறையே தங்கள் தேவைக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். அப்படியானால், ஐந்து கலம் விளைகிற ஜில்லாவில், ஜனங்களின் தேவை போக மிஞ்சுகிற பொருள் எவ்வளவு? ஐந்தில் ஒரு பங்கு. பத்து கலம் விளைகிற ஜில்லாவில் மிஞ்சுகிற பொருள் எவ்வளவு? பத்தில் ஒரு பங்கு. எனவே,

குறைவான உற்பத்தியுடைய பிரதேசத்தில் மிஞ்சுகிற பொருள் அதிகமாக உற்பத்தியாகிற பிரதேசத்தில் மிஞ்சுகிற பொருளைக் காட்டிலும் இரண்டு மடங்கு அதிகமாகிற தென்று ஏற்படுகிறது. ஆனால், உற்பத்தியானது இரண்டு மடங்கா யிருக்கிறதென்ற ஒரே ஆதாரத்தை வைத்துக் கொண்டு மட்டும், பொது விதியை வகுத்துக்கொண்டு விடமுடியாது. குளிர்ப்பிரதேசங்களிலும் உஷ்ணப் பிரதேசங்களிலுமுள்ள நிலங்கள் ஒரே மாதிரியான பலனைக் கொடுக்கின்றனவென்று சொல்லி, இரண்டு பிரதேசங்களின் விஷயததிலும் நாம் ஒரேவிதமானமுடிவைக்கொண்டு விடமுடியுமா? வேண்டுமானால், போலந்து. ஸிஸிலி முதலிய நாடுகளை எகிப்துடனும், அப்படியே இந்தியாவை ஆப்பிரிக்காவுடனும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். ஒன்றுக்கொன்று எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது? ஸிஸிலியில் மண்ணை சும்மா கீறிக்கொடுத்தால் போதும். ஆனால் இங்கிலாந்திலே எவ்வளவு சிரமப்படவேண்டி யிருக்கிறது? ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்ய, எந்தப் பிரதேசததில் அதிகமான உழைப்பை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறதோ, அந்தப் பிரதேசத்தில் மிஞ்சுகிறபொருள் குறைவாகவே இருக்கும்.

தவிர, உஷ்ணப்பிரதேசங்களில் வசிக்கும் ஜனங்களின் தேவைகள் குறைவாகவே இருக்கின்றன. இதனல் இவர்கள் குறைவான பொருள்களையே உபயோகிக்கிறார்கள். ஏனென்றால் இவர்கள் திடகாத்திரத்துடன் சௌக்கியமாக இருக்கவேண்டுமானல் இவர்களுடையபழக்கவழக்கங்கள் நிதானமாகவே இருக்கவேண்டி யிருக்கின்றன.

ஐரோப்பியர்கள், ஐரோப்பாவில் வாழ்ந்து வந்த மாதிரி, உஷ்ணப்பிரதேசங்களிலும் வாழ்க்கையை நடத்தி வரத் தொடங்குவார்களானல், சீதபேதியினலோ அல்லது அஜீரணத்தினலோ அவஸ்தைப்படுகிறார்கள். ஷார்டின்[1] என்பவன் கூறுகிறான்: 'ஆசியாக்காரர்களோடு நம்மை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறபோது, நாம் மாமிச பட்சணிகளான

---

1 Sir John Chardin. 1643—1713 கீழ்நாடுகள் பலவற்றிலும் யாத்திரை செய்த ஒரு பிரெஞ்சு அறிஞன். பாரசீக நாட்டில் பல வருஷகாலம் தங்கி இருந்தவன். இவன், தனது யாத்திரை அனுபவத்தைப்பற்றி அரிய நூலொன்று எழுதியிருக்கிறான்.

மிருகங்கள், ஓநாய்களென்றுதான் சொல்லவேண்டும். பாரசீக தேச வாசிகள், ஆகார விஷயங்களில் நிதான முடையவர்களா யிருக்கிறார்களென்று சொன்னால், அதற்குக் காரணம், அவர்களுடைய நாட்டிலே பொருளுற்பத்தி மிகக்குறைவு என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். நான் இதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. அவர்களுடைய நாட்டில் அதிகமான பொருள்கள் காணப்படவில்லையென்று சொன்னால் அதற்குக் காரணம், அவர்களுடைய தேவை மிகக்குறைவு என்பது தான். தேசம் சுபிட்சமா யில்லாத காரணத்தினால் தான், ஜனங்கள் சிக்கனமாக வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்களென்று சொன்னால் ஏழைகள் மட்டுந்தானே அப்படி யிருப்பார்கள்? ஆனால், பாரசீகத்தில் எல்லா ஜனங்களும் இப்படிச் சிக்கனமாகவே இருக்கிறார்களே? தவிர, அவர்கள், தாங்கள் இந்தமாதிரி வாழ்க்கையை நடத்துவதில் ஒரு பெருமையுங் கொள்கிறார்கள். அவர்கள், தங்கள் மேலழகுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, கிறிஸ்தவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்பதில் தான் அதிக அக்கரை செலுத்துகிறார்கள். உண்மையில், பாரசீகர்கள் மிருதுவான தோலுடையவர்களாகவும் அழகுள்ளவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த நாட்டிலே வசிக்கும் கிறிஸ்துவர்களாகிய அர்மீனியர்களோ ஐரோப்பிய மாதிரியில் வாழ்க்கையைநடத்தினாலும் காடு முரடான தேகமுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள்.''

பூமத்திய ரேகைக்குச் சமீபத்தில் வசிக்கும் ஜனங்கள், எளிய உணவையே உட்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் அநேகமாக மாமிச உணவை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அரிசி சோளம், கோதுமை முதலிய பொருள்களையே உபயோகிக்கிறார்கள். இந்தியாவில் லட்சக்கணக்கான ஜனங்களுடைய தினசரி ஆகாரச்செலவு, ஒரு நாளைக்கு அரையணாவுக்கு மேல் போவதில்லை. ஐரோப்பாவிலேகூட நாம்பார்க்கலாமே வடபாகத்திலுள்ளவர்களுக்கும் தென் பாகத்திலுள்ளவர்களுக்கும் ஆகார விஷயத்தில் உள்ள வித்தியாசத்தை ஒரு ஜெர்மானியனுடைய ஒரு நாள் உணவு, ஒரு ஸ்பானிஷ்காரனுக்கு எட்டு நாளைக்குப் போதுமானதாயிருக்கிறது. எந்த நாட்டில் ஜனங்கள் போஜனப் பிரியர்களா யிருக்கிறார்களோ அவர்கள் அதிகமான

உணவுப்பொருள்களை உபயோகிக்கிறார்கள். ஆடம்பர வாழ்க்கையென்று சொன்னால், இங்கிலாந்தில் அதிகமான மாமிச உணவுகளை உட்கொள்வது என்பதுதான் அர்த்தம். இத்தலியிலோ சர்க்கரையையும் புஷ்ப தினுசுகளையும் கொண்டு திருப்தியடைந்து விடுகிறார்கள்.

இதே பிரகாரம் உடை விஷயத்திலும் ஒரு நாட்டுக்கும் மற்றொரு நாட்டுக்கும் அநேக வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. எந்த நாடுகளில், அதிகமான குளிரும் அதிகமான உஷ்ணமும் ஒழுங்காக மாறி மாறி வந்துகொண்டிருக்கின்றனவோ அந்த நாடுகளில் ஜனங்களின் ஆடை, எளிய முறையில் இருக்கிறது. ஆனால் எந்த நாடுகளில் அழகுக்காக ஆடைகளை அணிந்து கொள்கிறார்களோ, அந்த நாடுகளில் ஆடம்பரத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறதே தவிர, உபயோகத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறதில்லை. நேபில்ஸ்[1] (இதலி) நகரத்தில் நீங்கள் பார்க்கலாம், ஜனங்கள் சரிகைவேலைசெய்யப்பட்ட மேலாடைகள் அணிந்து செல்வதை. இதேமாதிரிதான் கட்டடங்கள் விஷயத்திலும். காற்றுக்கோ மழைக்கோ பயப்படவேண்டிய அவசியமே இல்லாத இடங்களில்கூட, படாடோபமாகக் கட்டடங்கள் கட்டுகிறார்கள். பாரிஸிலும், லண்டனிலும், குளிர் அதிகத்தினால், ஜனங்கள் சௌகரியமான வீடுகளில் வசிக்க வேண்டியதுதான். ஆனால், மாட்ரிட்[2] (ஸ்பெயின்) நகரத்திலே, ஆடம்பரமான மாளிகைகளைக் கட்டுகிறார்கள். ஆனால் காற்று வசதிக்கென்று ஒரு ஜன்னல்கூட வைப்பதில்லை. குகைகள் மாதிரி இருக்கிற அறைகளில்தான் தூங்குகிறார்கள்.

மற்றும், உஷ்ணப் பிரதேசங்களில், ஆகார வகைகள் புஷ்டி தரக்கூடியனவா யிருக்கின்றன. இத்தாலியர்கள் காய்கறிகளை அதிகமாகச் சாப்பிடுகிறார்கள். ஏன்? அவை, நல்ல ருசியுடையனவாகவும் புஷ்டி தரக்கூடியனவாகவும் இருக்கின்றன. ஆனால் பிரான்ஸில் பெரும்பாலான காய்கறி வகைகள் திரவ பதார்த்தங்களாகவே இருக்கின்றன. இவை புஷ்டி தரக்கூடியனவல்ல. தவிர, இவைகளின் உற்பத்திக்கு அதிக உழைப்பும் தேவையில்லை. இப்படியே

---

1 Naples. 2 Madrid.

வடக்கே செல்லச் செல்ல, உணவுப் பொருள்களிலுள்ள புஷ்டித் தன்மையும் குறைகிறது. எனவே, ஒரே விதமான, ஒரே அளவுள்ள உணவுப்பொருளானது, புஷ்டி தரும் விஷயத்தில் வித்தியாசமா யிருப்பது, ஜனங்களுக்கு எவ்வளவு பாதகம் என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள்.

தவிர, குளிர்ப் பிரதேசங்களைக் காட்டிலும் உஷ்ணப் பிரதேசங்களில் குறைவான ஜனங்கள் இருந்தாலேபோது மானது. ஆனால் அந்த உஷ்ணப்பிரதேசங்கள், அதிகமான ஜனங்களைப் போஷித்துக் காப்பாற்ற முடியும். ஜனத்தொகையும் பெருகி, உணவுப்பொருள்களின் உற்பத்தியும் அதிகமானால், இவை சுயேச்சாதிகாரத்திற்குச் சாதகமான விஷயங்களல்லவா? விஸ்தீரணமான ஒரு நாட்டில், ஓர் அளவுக்குட்பட்ட ஜனங்கள் வசிக்கிறார்களென்று சொன்னால், அந்த நாட்டில் ஜனப்புரட்சி முதலியன சுலபமாக நடைபெற முடியாது. ஏனென்றால், ஜனங்களுடைய கலகச் சூழ்ச்சிகளைக் கண்டுபிடித்து அவற்றை முளையிலேயே கிள்ளிவிடுவதற்கோ, அல்லது கலகக்காரர்கள் ஒன்று சேராதபடி போக்குவரத்துகளைத் தடை செய்து விடுவதற்கோ அரசாங்கத்தாரால் முடியும். எந்த நாட்டில் ஜனத்தொகை அதிகமாயிருந்து விஸ்தீரணமும் குறைவாயிருக்கிறதோ அந்த நாட்டில், அரசாங்கமானது, அரச அதிகாரத்தை சுலபமாகக் கைப்பற்றிக்கொள்ள முடிவதில்லை. ஜனத்தலைவர்கள், ரகசியமாகத் தங்கள் தங்கள் வீடுகளிலிருந்துகொண்டு சூழ்ச்சி செய்தால், அரசனும், தன் சபையில், மந்திரிகளுடனிருந்து, இந்தச் சூழ்ச்சியை எதிர்க்க யோசிக்கிறான். ஜனங்கள் ஓரிடத்தில் ஒன்றாக வந்து கூடினால், அரசனும், அதே இடத்தில் தன் துருப்புகளைக் கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறான். எனவே, விசாலமானதொரு நாட்டில்தான், சுயேச்சாதிகாரம் சுலபமாக நிலவமுடியும். எந்தெந்த ஆதாரவுகளைப் பெற்று அந்தச் சுயேச்சாதிகாரம் நிலவுகிறதோ, அதே ஆதாரவுகளை, அது, தூரத்திலிருந்து ஆட்டிவைத்துக்கொண்டே, தன் ஸ்தானத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொள்ள முடியும்.[1] ஜனங்களு

1 விஸ்தீரணமான ராஜ்யங்களினால் உண்டாகிற பாதகங்களைப் பற்றி நான் பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தில் கூறியிருப்பதற்கும், இங்கே நான் கூறுவதற்கும் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை. அந்த

டைய பலம் எப்பொழுது அதிகமாகிறதென்றால் அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்திருக்கிற போதுதான். அவர்கள் பிரிந்து, வெவ்வேறு இடங்களில் இருப்பார்களானால், அவர்களு டைய பலமும் சிதறிப்போகிறது. எனவே குறைவான ஜனத்தொகையுடைய நாடுகள், சுயேச்சாதிகாரத்திற்குத் தகுதியுடையவை என்பது பெறப்படுகிறது. கொடிய மிருகங்கள் ஜனநடமாட்டமில்லாத இடங்களில் தான் அதிகமாக வசிக்கின்றன.

28. நல்ல அரசாங்கத்தின் லட்சணங்கள் என்ன?

"எல்லா வகையிலும் நல்ல அரசாங்கமாக இருக்கக் கூடியது, அதாவது நல்ல ஆட்சி முறையாக இருக்கக் கூடியது எது" என்ற கேள்வியைக் கேட்டால், அதற்குச் சரியான பதில்சொல்லமுடியாது. "இப்படிப்பட்டதுதான் நல்ல அரசாங்கம்" என்று ஒரு நிர்ணயப்படுத்தியும் சொல்ல முடியாது. அந்தந்த தேசத்தின் நிலைமைகளை யொட்டி, அரசாங்க அமைப்புகளும் இருக்கின்றன; இருக்கவேண்டும். ஆனால் குறிப்பிட்ட ஒரு ஜாதியாரை, அதாவது தேசத்தாரை எடுத்துக்காட்டி "இவர்கள்

அத்தியாயத்தில் ஓர் அரசாங்கம், தன் அங்கத்தினர்கள் விஷயத்தில், அதாவது உத்தியோகஸ்தர்களின் விஷயத்தில் எவ்வித அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதென்பதைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டது. இங்கு, ஓர் அரசாங்கத்தின் சக்தியானது அதன் பிரஜைகளின் விஷயத்தில் எப்படிப் பிரயோகிக்கப்படக் கூடுமென்பதைபற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. விசாலமான ஒரு ராஜ்யத்தில், அரசாங்கமானது தன் பிரஜைகளின் மீது ஏதேனும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமானால், ஆங்காங்கு நிறுவப்பட்டிருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்களைக்கொண்டு செய்யலாம். இந்த வகையில் உத்தியோகஸ்தர்கள் மூலைக்கொருவராயிருப்பது, அரசாங்கத்திற்கு நல்லது. ஆனால் அதே உத்தியோகஸ்தர்கள், ஏதோ அதிருப்தி காரணமாக, தங்களுடைய அரசாங்கத்தின் மீதே நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று பார்ப்பார்களானால் மூலைக்கொருவராயிருப்பதனால் அது முடியாது ஏனென்றால் அவர்கள் ஒன்றுகூடிப் பேசுவதற்குள், அரசாங்கமே, இவர்கள்மீது திருப்பிக்கொண்டுவிடுமல்லவா? எனவே, ஒரு ராஜ்யம் விசாலமாயிருப்பது, ஒரு விதத்தில் சாதகமாகவும், மற்றொரு விதத்தில் பாதகமாகவும் இருக்கிறது.

—ரூஸோ

எப்படி ஆளப்படுகிறார்கள்? நல்லவிதமாகவா? கெட்ட விதமாகவா? சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டால், அது வேறு விஷயம். இந்தக் கேள்வி, இருக்கப்பட்ட ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிக் கேட்கப்படுகிறதாதலின், இதற்குப் பதில் சொல்லியேயாக வேண்டும். ஆனால், இதற்கு யாரும் சரியான பதில் சொல்வதில்லை. ஏனென்றால், ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் நோக்கத்திற்குத் தகுந்த மாதிரி பதில் சொல்லப் பார்க்கிறார்கள். சட்டத்திற்கு அடங்கி நடக்கும் உரிமையை மட்டும் அனுபவிக்கிற பிரஜைகள், தேசத்தில் அமைதியை நிலைநாட்டுகிற அரசாங்கந்தான் சிறந்ததென்று சொல்கிறார்கள்; சட்டஞ்செய்யும் உரிமையை அனுபவிக்கிற பிரஜைகள், தனிப்பட்டவர்களுடைய சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கிற அரசாங்கந்தான் சிறந்ததென்று சொல்கிறார்கள். ஒரு சாரார், தங்கள் உடைமைகளுக்குப் பந்தோபஸ்து செய்து கொடுக்கிற அரசாங்கந்தான் மேலானதென்கிறார்கள், இன்னொரு சாரார், மனிதர்கள் சுயமாக நடமாடிக் கொண்டிருக்கிற உரிமையைப் பந்தோபஸ்து செய்து கொடுக்கிற அரசாங்கந்தான் மேலானதென்கிறார்கள். ஒரு பிரிவார், கண்டிப்பான தோரணையில் விவகாரங்களை நடத்தும் அரசாங்கந்தான் விசேஷமானதென்கிறார்கள்; இன்னொரு பிரிவார், சாந்தமாக, நல்லதனமாக நடந்து கொள்கிற அரசாங்கந்தான் விசேஷமானதென்கிறார்கள். ஒரு பகுதியினர், குற்றங்களைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள்; மற்றொரு பகுதியினர், குற்றங்களைத் தடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ஒரு பக்கத்தார், அயல்நாடுகள் அஞ்சுமாறு தங்களுடைய அரசாங்கம் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள்; இன்னொரு பக்கத்தார், தங்களுடைய அரசாங்கம், அயல்நாடுகளைப் பொருட்படுத்தவே கூடாதென்று சொல்கிறார்கள். ஒருகட்சியினர், ஒழுங்கான பணப்புழக்கம் இருந்துகொண்டிருந்தால் போதுமானதென்று கருதுகிறார்கள்; வேறொரு கட்சியினர், ஜனங்களுக்குப்போதுமான ஆகாரம் வேண்டுமென்று கோருகிறார்கள். இந்த எல்லா அம்சங்களிலும் ஒற்றுமையான அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டு விடுகிறதென்றே வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அப்பொழுதாவது அந்த அரசாங்கத்தைச் சிரேஷ்டமான அரசாங்கம் என்று சொல்லிவிட முடியுமா? முடியாது. ஏனென்றால், ஓர் அரசாங்கம்,

ஒழுக்கமுள்ளதாக இருக்கிறதென்று பார்ப்பதற்கு, மேலே சொன்ன அமிசங்கள் போதுமான கருவிகளாகமாட்டா.

ஜனங்கள், ஒரு சமுதாயமாகச் சேர்ந்து வாழ்வதன் நோக்கமென்ன? சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த எல்லோரும் பாதுகாப்புடனும் க்ஷேமத்துடனும் இருக்கவேண்டுமென்பதுதான். இங்ஙனம் பாதுகாப்புடனும் க்ஷேமத்துடனுமிருப்பதற்கு அடையாளமென்ன? ஜனத்தொகைப்பெருக்கம். அதாவது எந்த நாடு, எவ்வித வெளி உதவியில்லாமலும், அந்நியர்களின் குடியேற்றமில்லாமலும், குடியேற்ற நாடுகளில்லாமலும், ஜனத்தொகையில் பெருகியிருக்கிறதோ அந்த நாடுதான், அந்த நாட்டு அரசாங்கந்தான் சிறந்தது. இதை ஆட்சேபிக்கவே முடியாது. எந்த ஆட்சி முறையின் கீழ் ஜனத்தொகை குறைந்துகொண்டு வருகிறதோ அந்த ஆட்சி மிகக் கேவலமானது. ஜன கணித நிபுணர்கள் இதைப்பற்றி வேண்டுமானால், ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்கட்டும்.[1]

29. அரசாங்கங்கள் ஏன் சீரழிகின்றன?

ஜனநிக்கமானது வலுவு பெற்று விடாதபடி அதனை எதிர்த்து நிற்கும் தன்மை, அரசாங்கத்தினிடத்தில் எப்பொழுதுமே இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த எதிர்ப்புச் சக்தி எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு துரிதமாக அரசாங்க அமைப்பும் மாறுகிறது. இங்ஙனம் மாறுதபடிக்கும, ஜனநிக்க சக்தியையும், அரசாங்க சக்தியையும் சமன் வயப்படுத்திக்கொண்டு செல்லக் கூடிய வேறு சக்தியொன்றுமில்லாத நிலைமையில், அரசாங்கமானது, நாளா வட்டத்தில் ஜனநிக்கத்தை அடக்கிவிடுவதிலேயே முனைந்து, வெற்றி பெற்று, சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டையும் குலைத்துவிடுகிறது. சமுதாயம் என்பது எப்பொழுது ஏற்பட்டதோ அப்பொழுதிருந்தே, இந்தக்குறை, அந்தச் சமுதாயத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. எப்படி

1 ஜனப்பெருக்கத்தைக் கொண்டு, ஒரு நாட்டின் செழுமையையும், ஓர் அரசாங்கத்தின் உயர்ந்த லட்சணத்தையும் அளந்து பார்க்க வேண்டுமென்கிற ரூஸோவின் இந்தத் தர்க்கநியாயத்தை அறிஞர் சிலர் மறுக்கின்றனர்.

ஒரு மனிதனுக்குப் பிறப்பு, வயோதிகம், மரணம் என்பவை தொடர்ச்சியாக ஏற்படுகின்றனவே அப்படியே ஒரு சமுதாயத்திற்கும் ஏற்படுகின்றன.

ஓர் அரசாங்கம் சீரழிவது இரண்டு வழிகளினல் அரசாங்கம் சுருங்கிப்போவது ஒரு வழி; ராஜ்யமே கலைந்து போவது மற்றொரு வழி. அரசாங்கம் எப்பொழுது சுருங்குகிறது? பலருடைய கையிலிருந்து சிலருடைய கைக்குச் சென்று விடுகிறபோது. அதாவது ஜன ஆட்சியானது பிரபுத்துவ ஆட்சியாகி, பிரபுத்துவ ஆட்சியிலிருந்து மன்னராட்சிக்குச் சென்றுவிடுவதைத்தான், அரசாங்கம் சுருங்குகிறதென்று சொல்கிறேம். எந்த ஓர் அரசாங்கத்தினுடைய அல்லது ஆட்சிமுறையினுடைய சுபாவமும் இப்படித்தான். ஆட்சி முறையானது, சிறுபான்மையோரிடமிருந்து பெரும்பான்மையோர் கைக்கு மாறுகிறதென்று சொன்னல், அஃது, அந்த ஆட்சிமுறை, தன் சுபாவத்தினின்று மாறுகிறதென்றுதான் அர்த்தம். ஆனல் இப்படி ஏற்படுவது அபூர்வம்.

அரசாங்கமானது, தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளக்கூடிய சக்தியை யிழந்து பலவீனமடைந்து போகிற காலத்தில்தான், தன் அமைப்பை மாற்றிக்கொள்கிறது. அதுவரையில் மாற்றிக்கொள்வதில்லை. இங்ஙனம் பலவீனமடைந்திருக்கிற காலத்தில்தான், நாம், நமது கவனத்தை அந்த அரசாங்கத்தின்மீது செலுத்தவேண்டும். இல்லாவிட்டால், அந்த அரசாங்க அமைப்பு எந்த ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுகிறதோ அந்த ராஜ்யமே அழிந்துபோகும்.

ஒரு ராஜ்யம், இரண்டு வகையில் சீரழிந்து போதல் கூடும். ஒரு வகை என்னவென்றல், அரசன் அல்லது அரசாங்கம், சட்டங்களின்படி ஆளாமல், ஜனநிக்கத்தை, தானே ஆக்ரமித்துக்கொண்டு விடுமானல் அப்பொழுது அந்த ராஜ்யம், கட்டுத் தளர்ந்து போகும். இதனல் மகத்தான ஒரு மாறுதல் உண்டாகிறது. அரசாங்கமல்ல, ராஜ்யமே தேய்ந்து போகும் நிலைமைக்கு வந்துவிடுகிறது; அதிகாரிகளைமட்டும் கொண்ட புதியோர் அரசாங்கம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இந்தப் புதிய அரசாங்கம், ஜனங்களைப் பொறுத்தமட்டில், அவர்களுடைய எஜமானனுக அல்லது

அவர்களை ஆளும் கொடுங்கோலனாக அமைந்துவிடுகிறது. இப்படி ஜனதிக்கத்தை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு அரசாங்கம் அமைந்துவிடுகிற காலத்தில், சமுதாய ஒப்பந்தம் என்பது ரத்து செய்யப்பட்டதாகிறது. அப்பொழுது, ஜனங்கள், அந்த அரசாங்கத்திற்குப்பயந்து கீழ்ப்படிகிறார்களே தவிர, தாங்களே ஏற்படுத்திக்கொண்ட ஒப்பந்தத்தை முன்னிட்டும், கடமையை முன்னிட்டும் கீழ்ப்படிகிறார்களென்று சொல்ல முடியாது.

இரண்டாவது வகைச் சீரழிவு என்னவென்றால், அரசாங்க அதிகாரிகள் அனைவரும் சேர்ந்து பிரயோகிக்க வேண்டிய அதிகாரத்தை, அவர்கள் தனித்தனியாக இருந்து பிரயோகிப்பார்களானால், அப்பொழுது ஒரு ராஜ்யமே சீரழியத் தொடங்குகிறது. இப்படித் தனித்தனியாக, அதிகாரிகள், தங்கள் அதிகாரத்தைப் பிரயோகம் செய்வது, சட்டத்திற்கு விரோதம். தவிர இதனால் தேசத்தில் ஒழுங்கீனமும் பிளவும் உண்டாகிவிடுகின்றன. ராஜ்யம் அழிந்து போகிறது; அல்லது உருமாறிப் போகிறது.

எப்பொழுது ஒரு ராஜ்யத்தின் கட்டுக்கோப்பு தளர்ந்து போய்விடுகிறதோ, அப்பொழுது அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகின்றன. இந்தத் துஷ்பிரயோகத்திற்கு அராஜகம் அல்லது கலகம் என்று பெயர். அப்பொழுது ஜன ஆட்சியானது, விவரமறியாமல் கூச்சல்போடுகிற ஜனக்கூட்டத்தின் ஆட்சியாகவும், பிரபுத்துவ ஆட்சியானது, ஒரு சிலருடைய சுயேச்சாதிகார ஆட்சியாகவும், அரச ஆட்சியானது, கொடுங்கோலாட்சியாகவும் முறையே மாறிவிடுகின்றன. கடைசியாகச் சொன்ன இந்தக் கொடுங்கோலாட்சியைப் பற்றி மட்டும் சில வார்த்தைகள் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. எவனொருவன், சட்டங்களையும், நீதியையும் புறக்கணித்துவிட்டு, பலாத்காரத்தின் துணை கொண்டு ஆள்கிறானோ அவனை ஒரு கொடுங் கோலன் என்று சொல்கிறார்கள் சாதாரண அர்த்தத்தில். ஆனால் அரச அதிகாரத்திற்கு உரிமையில்லாதவனாயிருந்தும், எவனொருவன், தனிப்பட்ட மனிதன் என்ற முறையில், அந்த அரச அதிகாரத்தைப் பலாத்காரமாகக் கைப்பற்றிக் கொள்கிறானோ, அவனைத் தான் கொடுங்கோலன் என்று சொல்ல வேண்டும்.

கொடுங்கோலன் என்ற வார்த்தைக்கு இதுதான் சரியான அர்த்தம். முற்காலத்தில் கிரேக்கர்கள், கொடுங்கோலன் என்ற சொல்லை இந்தப் பொருளில்தான் உபயோகப்படுத்தினார்கள். எவனொருவன், அரச அதிகாரத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொள்கிறானோ அவனை ஒரு கொடுங்கோலன் என்றும், எவனொருவன் ஜனநிக்க அதிகாரத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொள்கிறானோ அவனை, ஜனங்களுக்கு இம்சையைச் செய்கிறவன் அல்லது பிரஜா பீடகன் என்றும் பொதுவாகப் பாகுபடுத்திக் கூறலாம். கொடுங்கோலன், சட்டத்திற்கு விரோதமாக அதிகாரத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்ட போதிலும், சட்டப்படியே ஆட்சி புரிகிறான். ஆனால் ஒரு பிரஜா பீடகனே சட்டங்களுக்கெல்லாம் புறம்பானவனாகத் தன்னைக் கருதிக் கொண்டு காரியங்களை நடத்துகிறான். எனவே ஒரு கொடுங்கோலன், பிரஜா பீடகனாக இருக்கமுடியாது. ஆனால் ஒரு பிரஜா பீடகன் கொடுங்கோலனாக இருப்பதைத் தவிர்த்து வேறு விதமாக இருக்க முடியாது.

30. சமுதாயத்தின் சீரழிவு

எப்படி மனித தேகமானது, பிறக்கிறபோதே அழிய ஆரம்பிக்கிறதோ, எப்படி அதனுடைய அழிவுக்கு அதுவே காரணமா யிருக்கிறதோ அதைப்போலவே, ஒரு சமுதாயமும் தோன்றுகிறபோதே, தன்னுடைய அழிவுக்குக் காரணமாயுள்ள அமிசங்களைத் தன்னகத்துள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் ஒரு தனி மனிதனாகட்டும் அல்லது சமுதாயமாகட்டும் திடகாத்திரமாக இருக்க முயற்சி செய்யலாமல்லவா? இப்படித் திடகாத்திரமாக இருப்பதைக் கொண்டுதானே தனி மனிதனுடையவோ, சமுதாயத்தினுடையவோ நீண்டகால அல்லது குறைந்த கால வாழ்வு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது? மனித தேக அமைப்பு என்பது, இயற்கை செய்கிற வேலை. சமுதாய நிர்மாணம் என்பது, கலை செய்கிற வேலை[1]. மனிதர்களுக்குத் தங்கள் ஆயுளை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளுஞ் சக்தி கிடையாது. ஆனால், ஒரு ராஜ்யத்திற்கு நல்ல அரசியலை வகுத்துக்

1 "அரசியல் என்பது ஒரு கலை" என்ற வாசகம் இங்குக் கவனிக்கத் தக்கது.

கொடுத்து அதனுடைய ஆயுளை நீடிக்கச் செய்கிற சக்தி அவர்களிடத்தில் இருக்கிறது. எவ்வளவு சிறந்த அரசிய லோடு கூடிய ராஜ்யமாயிருந்தாலும், அதற்கு ஒரு முடிவு காலம் உண்டு. ஆனால், மற்ற ராஜ்யங்களைப்போல் சீக்கிர மாக அழிந்து போகாமல், நல்ல அரசியலமைப்போடு கூடி யிருக்கிற காரணத்தினால், சிறிது அதிக காலத்திற்கு உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும். இடையிலே, ஏதேனும் எதிர் பாராத சம்பவங்கள் ஏற்பட்டால் அது வேறு விஷயம்.

ஒரு சமுதாய புருஷனுடைய (சமுதாயத்தினுடைய) ஜீவனாயிருப்பது ஜனநிக்கப்; இருதயமா யிருப்பது சட்ட நிர்மாண அதிகாரம்; மூளையா யிருப்பது நிருவாக அதி காரம். தேகத்தினுடைய உறுப்புக்கள்யாவும் சரியானபடி வேலை செய்வதற்குக் காரணமாயிருப்பது மூளை. அதைப் போல, ஒருசமுதாயத்தின் எல்லாப்பாகங்களும் ஒழுங்காக இயங்கவேண்டுமானால் அதற்குக் காரணமாயிருப்பது நிரு வாக அதிகாரம். ஆனால் ஒரு மனிதனுக்கு, மூளை, வேலை செய்யாமல் ஸ்தம்பித்துப்போய் விடலாம். ஆயினும் அவன் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க முடியும். மந்த புத்தியுள்ள ஒருவன் இறந்துபோவதில்லை. ஆனால், இரு தயத் துடிப்பு நின்றுவிட்டால், ஒரு பிராணிகூட இறந்து போய் விடுகிறது. அப்படியே ஒரு ராஜ்யமும், சட்டங் களினால் ஜீவித்திருப்பதில்லை; சட்ட நிர்மாண அதிகாரத் தினால்தான் ஜீவித்திருக்கிறது. சென்ற தலைமுறையில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்கள் இன்றைய தலைமுறை யைக் கட்டுப்படுத்தா. ஆனால், நிகழ்கால சந்ததியார் பழைய சட்டங்களைப்பொறுத்தமட்டில் மௌனஞ் சாதிப் பதனால், அவர்கள் அந்தச் சட்டங்களை அங்கீகரிக்கிறார்க ளென்று கொள்கிறோம். அரசாங்கமும், வேறு புதிய சட் டங்களை இயற்றுவதன் மூலம் பழைய சட்டங்களை ரத்து செய்யாதவரையில், அந்தப் பழைய சட்டங்களே நடை முறையில் இருக்குமாறு செய்கிறது.

இப்படியிருக்க,ஜனங்கள்ஏன்பழைய சட்டங்களுக்கு அதிகமான மதிப்புக் கொடுக்கிறார்கள்? அவை புராதன மானவை என்ற காரணத்தினால்தான். பழைய காலத்துச் சட்டங்கள் சிரேஷ்டமானவையா யிருக்கின்ற காரணத் தினால்தான், அவை நீடித்த காலம் நடைமுறையில் இருக்

கின்றன. அவை, நல்ல பலனைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற காரணத்தினால்தான். ஜன சக்தியானது. அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறது. இல்லாவிட்டால், அவைகளை ஆயிரந்தடவை மாற்றி யமைத்திராதா? இதனால் தான், நல்ல அரசியலைக்கொண்ட ஒரு ராஜ்யத்தில், சட்டங்கள், நாளாக ஆக புதிய சக்தியைப் பெறுகின்றன. இவை, பழமையாக ஆகஇவற்றின் புனிதத்தன்மை அதிகமாகிறது: எப்பொழுது, பழைய சட்டங்களுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பது குறைந்து போகிறதோ, அப்பொழுதே அந்த ராஜ்யத்தினுடைய பலமும் குறைந்து போகிறதென்று அர்த்தம்.

31. அரசு, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் விதம்

அரசுக்கு, சட்ட நிர்மாண அதிகாரத்தினால் உண்டாகிற சக்தியைத் தவிர வேறு சக்தியில்லை. இதனால் அது, சட்டங்களின் மூலமாகவே தன் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டி யிருக்கிறது. சட்டங்கள் என்பவை யாவை? ஜனங்களுடைய இச்சையைச் செயலில் கொணரும் கருவிகள்தானே? இதனால், ஜனங்களெல்லோரும் ஒன்றுகூடினால்தான், அரசு இயங்க முடியும் என்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது. ஜனங்களெல்லோரும் ஒன்றுகூடுவதா? இஃதென்ன பிரமை, என்ன கற்பனை என்று கேட்கலாம். இன்றைய தினம் இது கற்பனையாக இருக்கலாம். ஆனால் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன் அப்படியில்லை. அதற்குப் பிறகு, அதாவது இரண்டாயிர வருஷங்கழித்து, இப்பொழுது மனிதர்கள் தங்கள் சுபாவத்தை மாற்றிக் கொண்டு விட்டார்களா என்ன?

சன்மார்க்க ரீதியாக இவ்வளவு காரியங்களைத்தான் செய்ய முடியும், இன்னதுதான் சாத்தியம் என்று நாம் ஓர் எல்லை வகுத்துக்கொண்டு விடுகிறோமே, அஃது, அப்படி வகுத்துக்கொண்டு விடுவது நமது பலவீனம். நமது அனுசாரங்களும், துவேஷ புத்தியும் சேர்ந்து, நம்மால் சாத்தியமானவற்றிற்கு ஒரு வரம்பு கட்டி விடுகின்றன. கீழ் மக்கள், மகான்களிடத்தில் நம்பிக்கை கொள்வதில்லை. அடிமைத்தனத்தில் ஊறிப்போயிருக்கிறவர்கள் சுதந்திரத்தைப் பார்த்துப் பரிகாசச் சிரிப்புசிரிக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க,

மனிதர்கள், தங்களுடைய சக்திக்கு ஒரு முடிவு ஏற்படுத்திக்கொண்டு விடுவதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது?

ஜனங்களெல்லோரையும் ஒன்று சேர்க்க முடியமாவென்னும் விஷயத்தைப்பற்றி ஏற்கனவே என்ன நடைபெற்றிருக்கிற தென்பதைத் தெரிந்துகொண்டோமானல், இனி, என்ன செய்யக்கூடுமென்பதைக் குறித்து நாம் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வரலாமல்லவா? பழைய கிரீஸில் சிறுசிறு குடியரசு நாடுகள் இருந்தவரலாற்றைப்பற்றி நான் இங்கு ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. ஆனல் ரோம சாம்ராஜ்யத்தைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்கிறேன். எனக்குத் தெரிந்தவரையில், ரோமக் குடியரசு சாம்ராஜ்யம், பெரியதொருசாம்ராஜ்யமாகவும், ரோமாபுரி பெரியநகரமாகவும் இருந்தன. ரோமாபுரியில் மட்டும், கடைசி ஜன கணிதப்படி, ஆயுதந்தரித்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் நான்கு லட்சம் பேர் இருந்தார்கள். ரோம ஏகாதிபத்தியத்தில், அந்நியர்கள், ஸ்திரீகள், அடிமைகள் முதலியவர்களைத் தவிர்த்து, நாற்பது லட்சம் ஜனங்கள் இருந்தார்களென்று ஒரு ஜன எண்ணிக்கைக் கணக்கு தெரிவிக்கிறது.

இத்தனை ஜனங்களையும் ஒன்று கூட்டுவதென்று சொன்னல், அஃது எவ்வளவு கஷ்டமான காரியமென்று சிலர் கேட்கலாம். ஆனல் ரோமர்கள், சில வாரங்களுக்கொருமுறை என், பல முறைகூட ஒன்றுகூடி, தங்கள் அரசுரிமையைச் செலுத்தினர்கள்; அரசாங்க நிருவாக காரியத்தையும் நடத்தினர்கள்.[1] இவர்கள் பொதுவில் ஒன்றுகூடி எல்லாவிவகாரங்களையும் பைசல்செய்தார்கள். இவர்கள் அத்தனைபேரும் பிரஜைகளா யிருந்ததோடு, அரசாங்க அதிகாரிகளாகவும் இருந்து காரியங்கள் செய்தார்கள். இங்ஙனமே, முற்காலத்தில் அநேக நாடுகளில் ஜனங்கள் ஒன்றுகூடி விவகாரங்களை நடத்தி யிருக்கிறர்கள். மாஸிடோனியர்கள், பிராங்க்குகள்[2] முதலிய ஜாதியினர்

1 நான்கு லட்சம் ஜனங்கள், ஒரு முறையல்ல, பல முறை ஒன்றுகூடி ராஜ்ய விவகாரங்களை நடத்தினர்களென்ற ரூஸோவின் இந்தக் கருத்துக்கு, சரித்திர ஆதாரமில்லையென்று மேனட்டு இதிகாச பண்டிதர்கள் தீர்மானிக்கிறர்கள்.

2 Franks கி. பி. ஆருவது நூற்ருண்டில் பிரான்ஸை வெற்றி கொண்ட ஓரினத்தினர்.

இந்த மாதிரியே ஒன்றுகூடிப் பேசியிருக்கிறார்கள். இத்தகைய உதாரணங்களைக் கொண்டு, நமக்கு வருங்கால திட்டத்தை நிர்ணயித்துக்கொள்ளலாமல்லவா?

ஜனங்களெல்லாரும் ஏதோ ஒரு சமயம் ஒன்று சேர்ந்து, தேசத்தின் அரசியல் இப்படிப்பட்டதாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று நிர்ணயித்துவிட்டோ, அல்லது இன்னின்ன சட்டங்களை அநுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று தீர்மானித்துவிட்டோ, அல்லது நிரந்தரமான ஓர் அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தி, அதன்கீழ் வேலை செய்யக்கூடிய உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்து விட்டோ கலைந்துவிட்டால் போதுமா? போதாது. எதிர்பாராத சம்பவங்கள் எவையேனும் ஏற்பட்டால் அவைகளைப்பற்றித் தீர்மானிக்க விசேஷ கூட்டங்கள் கூட்டுவதைத் தவிர குறிப்பிட்ட காலங்களில் கூட்டங்கள் கூடவேண்டுமென்றும் ஏற்பாடு செய்வது அவசியம். எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும், இந்தக் கூட்டங்கள்கூடாமலிருக்கக்கூடாது; அல்லது தள்ளி வைக்கப்படக்கூடாது. ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்டு, அந்த நாளில் கட்டாயம் கூட்டம் நடைபெறவேண்டும். இதற்கென்று முன் அறிக்கை எதுவும் தேவையிருக்கக்கூடாது. இப்படிக் குறிப்பிட்ட ஒரு தேதியில் கூட்டப்படுகிற கூட்டந்தான் செல்லுபடியானது. இதற்கு மாருக, கூட்டங்களை கூட்டுவதற்கென்று என்ன சம்பிரதாயங்கள் உண்டோ அந்தச்சம்பிரதாயங்களை அனுசரியாமல், கூட்டங்களைக் கூட்டி நடத்துவதற்கென்று நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிகள், கூட்டங்களைக் கூட்டுவார்களானல், அவை, செல்லுபடியாகா. ஏனென்ருல், கூட்டமாகக்கூடவேண்டுமென்னும் உத்தரவு, சட்டத்திலிருந்து பிறக்கிறதல்லவா?

சட்டரீதியாகஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும்சபைகள், எப்பொழுது எப்பொழுது கூட்டப்பட வேண்டுமென்பதைப் பற்றி நாம் எந்த விதமான விதியையும் கண்டிப்பாக ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியாது. பொதுவாக என்ன சொல்ல முடியுமென்ருல், ஓர் அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு சக்தியுண்டோ அவ்வளவுக்கு, அரசும் தன் சக்தியை விவகார தசைக்குக் கொண்டுவரும்.

''தனிப்பட்ட ஒரு சுகாத்திற்கென்று சொன்னல், இந்த விதிகளெல்லாம் பொருந்துந்தான்; ஆனல், அநேக

நகரங்களைக் கொண்ட ஒரு ராஜ்யத்திற்கு இவை பொருந்துமா? அப்படிப் பொருந்துமானால், அரசு, தன் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொடுப்பதா, அல்லது அரச அதிகாரத்தை ஒரு நகரத்திலே மட்டும் அனுஷ்டானத்திற்குக்கொண்டு வந்து, பிறகு, அதனை எல்லா நகரங்களும் அனுஷ்டிக்குமாறு செய்வதா" என்றெல்லாம் என்னை நீங்கள் கேட்கலாம்.

என்னுடைய பதில் "இந்தமாதிரி யெல்லாம் ஒன்றுஞ் செய்யவேண்டாம்; செய்ய நேரிடாது" என்பதுதான். முதலாவது, அரச அதிகாரம் இருக்கிறதே, அது சரளமானது; பிரிக்க முடியாதது. பிரிக்க வேண்டுமானல், அதனை அழிக்காமல் முடியாது. இரண்டாவது, எப்படி ஒரு தேசம், மற்றொரு தேசத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க முடியாதோ அப்படியே ஒரு நகரம் மற்றொரு நகரத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டதா யிருக்க முடியாது. மற்றும், ஒரு ராஜ்யத்தின் கீழ் பல நகரங்களை ஒன்று சேர்ப்பதினால், அநேக தீமைகள் உண்டாகின்றன. இந்தத் தீமைகளை நாம் விலக்கிக்கொண்டு விடமுடியுமென்று சொல்வது நம்மை நாம் ஏமாற்றிக் கொள்வது போலாகும். ஒவ்வொரு நகரமும் ஒவ்வொரு ராஜ்யமாயிருப்பது நல்லதுதான். ஆனால், சிலர் கேட்கலாம்: "சிறிய நாடுகளாயிருப்பது நல்லதென்கிறீர்களே, பெரிய நாடுகள் அவைகளைத் தாக்கினால் அவை தங்களைச் சமாளித்துக்கொள்ள முடியுமா" வென்று. இதற்கு முற்காலத்துச் சம்பவங்கள்தான் நமக்கு வழிகாட்டிகளாயிருக்கின்றன. கிரேக்க நகரக் குடியரசுகள், பாரசீகர்களை எதிர்த்து நிற்கவில்லையா?[1] ஹாலந்தும் ஸ்விட்ஜர்லாந்தும் சிறிய நாடுகளா யிருந்தாலும், ஆஸ்திரிய ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து நிற்கவில்லையா?[2]

---

1 இது சம்பந்தமான விவரங்களுக்கு கிரீஸ்-வாழ்ந்த வரலாறு 9-வது 10-வது அத்தியாயங்களைப்பார்க்க.

2 இருபதாம் நூற்றண்டில் இவையெல்லாம் சாத்தியமாகுமா வென்று அரசியல் பண்டிதர்கள் கேட்கிறார்கள். தவிர, ஆஸ்திரிய ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து நின்ற ஹாலந்தும், ஸ்விட்ஜர்லாந்தும் பிரான்சின் ஆதரவில் இருந்துகொண்டு எதிர்த்தனவென்பது இங்கு நினைவுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. ஹாலந்தும், ஸ்விட்ஜர்லாந்தும், ஆஸ்திரிய ஆதிக்கத்தின் கீழிருந்தது, ஏறக்குறைய கி. பி. பதினைன்காவது நூற்றண்டில்.

ஒரு ராஜ்யத்தை, குறிப்பிட்ட ஓர் எல்லைக்குட்படுத்த முடியவில்லையென்று நீங்கள் சொல்வீர்களானால், மற்றொரு வழி இருக்கிறது. அதாவது ராஜ்யத்தின் தலை நகரம் இதுதான் என்று, எந்த ஒரு நகரத்தையும் குறிப்பிடாதீர்கள். அரசாங்க நிருவாக ஸ்தலத்தை, ஊருக்கு ஊர் மாற்றிக் கொண்டிருங்கள். ஒவ்வொரு நகரத்திலும், மேற்படி பொதுஜன சபையை மாறி மாறிக் கூட்டுங்கள். அப்பொழுது, ராஜ்யத்தின் எல்லை விரிவாக இருந்தாலும் அதிகமான பாதகம் ஏற்படாது.

தேசத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலும் ஜனங்களை ஒரே மாதிரியாகக் குடியேறச் செய்யுங்கள். அதாவது ஓரிடத்தில் அதிகமான பேரும், மற்றோரிடத்தில் குறைவான பேரும் வாசஞ் செய்யாதபடி ஏற்பாடு செய்யுங்கள். எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியான உரிமை, எல்லோருக்கும் ஒரேவிதமான நல்வாழ்வு முதலியன இருக்குமாறு செய்யுங்கள். இந்த மாதிரி செய்தால், எந்த ஒரு ராஜ்யமும் வலுவுள்ளதாகவும் இருக்கும்; நன் முறையில் ஆளப்பட்டும் வரும். கிராமாந்தரங்களில், இடிந்துபோன வீடுகளின் செங்கல், சுண்ணும்பு முதலியவைகளைக் கொண்டுதான், நகரத்தின் சுவர்கள் கட்டப்படுகின்றனவென்பது உங்களுக்கு ஞாபக மிருக்கட்டும் நகரத்தில் ஒரு மாளிகை புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறதென்று சொன்னால் ஒரு கிராமம் பாழாகிவிட்டது என்பதுதான் அர்த்தம்.

அரச சக்தி யென்பது ஜனங்களினின்று பிறப்பதல்லவா? அந்த ஜனங்களே, சட்ட பூர்வமாக ஓரிடத்தில் சபை கூடிவிடுவார்களானால், அப்பொழுது அரச சக்தியினின்று உண்டாகிற அரசாங்கம், அதனுடைய நிருவாக அதிகாரம் முதலியனவெல்லாம் செல்லுபடி யாகாமற் போகின்றன. அந்த இடத்தில், கேவலமான ஒரு பிரஜையினுடைய தனித்துவமும் புனிதத்தன்மையுடையது; புறக்கணிக்க முடியாதது. ஒரு மேலதிகாரிக்குள்ள உரிமை, அந்தத் தாழ்ந்த பிரஜைக்கும் அங்கு உண்டு. பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுக்கிறவர்களே ஒன்றுகூடி விட்டால், பிரதிநிதிகள் என்பவர்கள் தனியாக எப்படி இருப்பார்கள்? எனவே, இந்தச் சபையில், மேலதிகாரியும், தாழ்ந்த பிரஜையும் எல்லோரும் ஒன்றுதான்.

ஆனால் இந்தப் பொதுஜன சபையைக் கூட்டுவதற்கு, அரசாங்கமானது எல்லாத் தடைகளையும் உண்டு பண்ணும்; அநேக சாக்குப் போக்குகளைச் சொல்லும். இந்தக் கூட்டத்தை,எப்பொழுதுமே அரசாங்கமானது ஓர் அச்சத்துடனேயே பார்க்கிறது. இதனைக் கூடாதபடி செய்தால்தான், அரசாங்கமானது, தன்னிஷ்டப்படி ஆள்வதற்குச் சுலபமாயிருக்கும். இங்ஙனம் அரசாங்கமானது நடந்து கொள்ளாதபடி ஜனங்கள் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால், ஜனங்களும் பேராசை பிடித்து, கோழைகளாகி, நிச்சய புத்தி யில்லாதவர்களாய், சுதந்திரத்தைக்காட்டிலும் அடிமைத்தனமே பெரிதெனக் கருதுவார்களானால், அரசாங்கத்தின் சூழ்ச்சிகளுக்கு இரையாக வேண்டியதுதான். அரசாங்கத்தின் சக்தி வலுக்க வலுக்க, ஜனநிக்கம் என்பது நாளாவட்டத்தில் தேய்ந்து போகிறது; ராஜ்யமும் மறைந்துபோகிறது.

32. ஜனப்பிரதிநிதிகள்

தேசத்திற்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்பது தான் ஜனங்களின் முக்கியமான வேலை. இதனை முக்கியமாகக் கருதாமல், ஜனங்கள், எப்பொழுது, "எங்களுடைய உழைப்புக்குப் பதில் எங்களுடைய பணத்தினால் தேசத்திற்கு உதவி செய்கிறோம்" என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விடுகிறார்களோ, அப்பொழுதே அந்தத் தேசம் அழிவை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறதென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். சண்டைக்குச் செல்ல வேண்டுமா? துருப்புகளுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து அவர்களை யுத்தகளத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு, இவர்கள் (ஜனங்கள்) வீட்டிலே உட்கார்ந்து கொண்டு விடுகிறார்கள். சட்டசபைகளுக்குச் செல்லவேண்டுமா? பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுத்துவிட்டு இவர்கள் சும்மா வீட்டில் இருந்து விடுகிறார்கள். தங்களுடைய சோம்பேறித்தனத்தினாலும், செல்வ வாழ்க்கையினாலும் இவர்கள், கடைசியில், தேசத்தை, அடிமைப்படுத்தப் போர்ச் சேவகர்களையும், தேசத்தை விற்பனை செய்யப் பிரதிநிதிகளையும் அமர்த்திக்கொண்டு விடுகிறார்கள்.

வியாபாரச் செழிப்பு, கலை வளர்ச்சி, எதிலும் லாபம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற சுயநலம், சுகவாழ்க்கையிலும்

களியாட்டங்களிலும் இச்சை, முதலியவைகளெல்லாம் ஜனங்களுக்கு ஏற்பட்டு விடுவதனால், அவர்கள், தேக உழைப்பின் மூலம் தேசத்திற்குச் சேவை செய்வதை விடுத்து, பணத்தின் மூலம் சேவை செய்ய ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். ஜனங்கள், தங்களுடைய லாபத்தில் ஒரு பகுதியைத் தியாகஞ் செய்துவிடத் தயாராயிருக்கிறார்கள். ஏன்? ஓய்வாயிருக்கிற காலத்தில் அதனை இரட்டிப்பு மடங்காக அதிகப்படுத்திக்கொள்ளும் பொருட்டு, பணத்தைக் கொடுத்து பந்தங்களைப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். பணம் என்ற வார்த்தை இருக்கிறதே அஃது, அடிமையினுடைய வார்த்தை; சுதந்திரப்பிரஜையினுடைய வார்த்தையல்ல. உண்மையான சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கும் ராஜ்யத்திலுள்ள பிரஜைகள், எதனையும், தங்கள் தேக உழைப்பைக் கொண்டுதான் செய்கிறார்கள்; பணத்தைக் கொண்டல்ல. அவர்கள், பணத்தைக் கொடுத்து, வேலை செய்வதினின்று விலகிக் கொள்ள மாட்டார்கள். அதற்குப் பதில், பணத்தையுங் கொடுத்து வேலையும் செய்வார்கள். கட்டாயப்படுத்தி வேலை வாங்குவது, மனித சுதந்திரத்திற்கு விரோதமானது என்று எல்லாரும் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அதைவிடக்கொடுமையானது உழைப்புக்குப் பதில் பணத்தின் மூலமாக வரி செலுத்தித் தப்புவித்துக்கொள்வதென்பது எனதுடைய அபிப்பிராயம்.

ஒழுங்கான அரசியலைக் கொண்ட ஒரு ராஜ்யத்தில், ஜனங்கள், சுயநலத்தைவிட பொதுநலத்தைத்தான் அதிகமாகக் கவனிக்கிறார்கள். ஏனென்றால், தேசத்தில் பொதுவாக ஏற்பட்டிருக்கிற சுபிட்சமானது தனி மனிதர்களுக்கு அதிகமான கவலையில்லாதபடி செய்துவிடுகிறது. தவிர, தேசமெங்கணும் பொதுவாகஏற்பட்டிருக்கிற செழிப்பின் காரணமாக, தனி மனிதர்கள் அதிகமாக உழைக்கவேண்டிய அவசியமில்லாமற் போய்விடுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு தேசத்தில், எல்லாப் பிரஜைகளும், பொதுஜன சபைக்குத் தங்கு தடையின்றிச் செல்வார்கள். ஒழுங்கீனமான அரசாங்கத்தின் கீழ் கூட்டப்படும் ஒரு பொதுஜன சபைக்குப் போக வேண்டுமென்று யாருமே இச்சை கொள்வதில்லை. ஏனென்றால், அங்கு, பொதுஜன அபிப்பிராயத்திற்கு மதிப்பில்லையென்பதும், அங்குப் போவதினால்

எவ்வித நன்மையும் உண்டாகாதென்பதும் இவர்களுக்குத் தெரியும். இதனால் ஒவ்வொரு பிரஜையும், தனது சொந்த விவகாரங்களில் பொழுதைப் போக்குகிற நிலைமைக்கு வந்துவிடுகிறான். ஒரு நல்ல சட்டம், அதைவிட நல்ல சட்டங்கள் இயற்றப்படுவதற்கு வழிகாட்டியா யிருக்கும். ஒரு தீய சட்டம், அதைவிடத் தீய சட்டங்களுக்கு வழி காட்டியா யிருக்கும். "ராஜ்ய விவகாரங்களைப்பற்றி எனக்கென்ன" வென்று எந்த நாட்டில் பிரஜைகள் அலட்சியமாகச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்களோ, அந்த நாடு இறந்துவிட்டதென்று நாம் நன்றாக உறுதி செய்து கொள்ளலாம்.

ஜனங்களுடைய தேசபக்திக் குறைவு, சுயநலம், ராஜ்யத்தின் எல்லை விஸ்தரிப்பு, பிறநாடுகளை வெற்றிகொள்ளுதல், அரசாங்கத்திலுண்டாகிற ஊழல்கள் முதலியன யாவும் சேர்ந்து, ஜனசபைக்கு ஜனங்களே செல்லாமல் பிரதிநிதிகளை அனுப்புவதென்ற ஏற்பாட்டுக்கு மூலகாரணமாயிருந்தன. ஜனப் பிரதிநிதித்துவ முறை, இந்த வகையாகத்தான் ஏற்பட்டது. தேச விவகாரங்களில், ஜனங்கள் இங்ஙனம் அசிரத்தை காட்ட ஆரம்பித்ததனால்தான், ஜனப் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய சபைக்கு மூன்றாவது ஸ்தானம் கொடுக்கப்பட்டு விட்டது.[1]

அரசை, எந்தக் காரணத்தினால் பராதீனப்படுத்த முடியாதென்று சொன்னோமோ அதே காரணத்தினால், அதை, பிரதிநிதி நியமன அதிகாரமுடையதாக்கவும் முடியாது. அதாவது, அரசுக்கு யாரும் பிரதிநிதிகளா யிருக்க

1 ஒரு ராஜ்யத்தினுடைய க்ஷேமமும் பலமும் மூன்று பிரிவாரைப் பொறுத்திருக்கிறதென்று சொல்வது ஒரு சம்பிரதாயம். முதலாவது பிரிவார், மதபோஷகர்கள். இரண்டாவது பிரிவார், பிரபுக்கள். மூன்றாவது பிரிவார், பொதுஜனங்கள். இந்த மூன்று பிரிவினருடைய ஆதரவும் ஒரு ராஜ்யத்திற்குத் தேவை. ஆங்கிலத்தில் இவர்களை "மூன்று எஸ்டேட்டுகள்" (The Three Estates) என்று சொல்வதுண்டு. அதாவது, ராஜ்ய காரியங்களில் சம்பந்தமுள்ள பிரிவார் என்று அர்த்தம். தற்காலத்தில், பத்திரிகைகளுக்குள்ள அபாரமான செல்வாக்கினால், அவற்றை, அதாவது பத்திரிகைகளை "நான்காவது எஸ்டேட்" (The Fourth Estate) என்று சொல்கிறார்கள்.

முடியாது. ஜன இச்சைதான் அரசு. அந்த இச்சையை யாராவது பிரதிபலித்துக்காட்டமுடியுமா? ஒன்று. ஜன இச்சையாக இருக்கமுடியும்; அல்லது அஃதில்லாமலிருக்க முடியும். இடைவழி யொன்றுமில்லை. எனவே, ஜனப் பிரதிநிதிகளென்று நாம் யாரை அழைக்கிறோமோ அவர்கள் உண்மையில் ஜனப் பிரதிநிதிகள் இல்லை; இருக்கவும் முடியாது. அவர்கள் ஜன இச்சையின் காரிய கர்த்தர்களே தவிர, வேறில்லை. இதனால் அவர்கள் எந்தவிதமான முடிவுக்கும் வரமுடியாது. ஜனங்களே நேர்முகமாக இருந்து எந்தச் சட்டங்களை அங்கீகரிக்கவில்லையோ அந்தச் சட்டங்கள் செல்லுபடியாகா. அவை சட்டங்களுமல்ல. ஆங்கிலேயர்கள், தாங்கள் சுதந்திரமுள்ளவர்களென்று நினைக்கிறார்கள். அப்படியில்லை. பார்லிமெண்டுக்கு அங்கத்தினர்கள் தெரிந்தெடுக்கிற போதுதான் அவர்கள் சுதந்திரமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். பிரதிநிதிகள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டுவிட்ட பிறகு, அவர்கள் பழைய மாதிரி அடிமைகளாகி விடுகிறார்கள். தேர்தலுக்குப் பிறகு அவர்களைப்பற்றி யாரும் கவனிப்பதில்லை. சொற்ப காலத்திற்குக் கிடைத்த சுதந்திரத்தை அவர்கள் சரியாக உபயோகிக்கவில்லை யாதலின், அவர்கள் சுதந்திரத்தை நிரந்தரமாக இழந்து விடுவதற்குத் தகுதியுடையவர்கள்தான்.

நிலச்சுவான்தார்களுடைய ஆதிக்கத்தின்கீழ் ராஜ்யாதிகாரம் இருந்த காலத்தில் தான் இந்தப் பிரதிநிதித்துவ முறையென்பது ஏற்பட்டது. முந்திய காலங்களில் இல்லை. பூர்வ ரோம ராஜ்யத்தில் ஜனங்களே நேராக ராஜ்ய விவகாரங்களில் கலந்துகொண்டார்கள். இங்ஙனமே கிரேக்கர்களும் அரசியலில் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் சிலர் கேட்கலாம், ''கிரேக்க ராஜ்யத்தில், அடிமைகள், தேக உழைப்புச் சம்பந்தப்பட்ட எல்லா வேலைகளையும் கவனித்துக்கொண்டு போனார்கள்; மற்றவர்கள், அரசியலில் கலந்துகொண்டு, சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றி வந்தார்கள்; இதில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது? அடிமைத்தனத்தைக்கொண்டு சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றுவது சரியா?'' என்று. வாஸ்தவம். இயற்கைக்கு மாறுபட்டயாவற்றிலும் சில அசௌரியங்கள் இருக்கவே செய்யும். சமுதாயம் என்பது இயற்கைக்குவிரோதமானதுதானே. மற்றவர்களை

அடிமைப்படுத்தித் தாங்கள் சுதந்திரமாக வாழக்கூடிய அசந்தர்ப்பமான நிலைமை, சில ஜாதியினருக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஸ்ப்பார்ட்டா தேசத்தின் நிலைமை இப்படித் தான் இருந்தது. இது பழைய காலத்து விஷயம். ஆனல் தற்காலத்தில், எந்த நாட்டிலும் அடிமைகள் இல்லை. அடிமை வழக்கமும் கிடையாது. அதற்குப் பதில் எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள எல்லா ஜனங்களும் அடிமைகளா யிருக்கிறார்கள். அடிமைகளுக்குச் சுதந்திரத்தை வாங்கிக் கொடுப்பதாகச்சொல்லி இவர்களே சுதந்திரத்தை இழந்து விடுகிறார்கள். இதனை ஜீவகாருண்யம் என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். ஆனல் இதனை நான் கோழைத்தனம் என்று கூறுகிறேன்.

இப்படிக் கூறுவதனல், அடிமைகள் ஒரு சமுதாயத்திற்கு அவசியமானவர்களென்றோ, அடிமை வழக்கம் நியாயமானதென்றோ நான் அபிப்பிராயப்படுவதாகயாரும் கருதக்கூடாது. அடிமைத்தனத்திற்கு நான் விரோதி என்பதை ஏற்கனவே வலியுறுத்தியிருக்கிறேன். தற்காலத்திய நாடுகள், ஏன் பிரதிநிதித்துவ முறையைக் கையாளுகின்றன. முற்காலத்திய நாடுகள் ஏன் கையாளவில்லை யென்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாகவே இந்த அடிமை நதனத்தைப் பற்றி இங்குப் பிரஸ்தாபித்தேன். எப்பொழுது ஒரு ஜாதி, தனக்கென்று பிரதிநிதிகளை நியமிக்கத் தொடங்குகிறதோ அப்பொழுதே அது சுதந்திரத்தை இழந்துவிட்டது. அஃது, அந்த ஜாதி, இல்லவே இல்லை யென்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஒரு ராஜ்யமானது, சிறியதா யிருந்தால்தான், அது, தன் அரசுரிமையைப் பாதுகாதத்துக் கொள்ள முடியும் என்ற முடிவுக்கே நான் வந்திருக்கிறேன். ஆனல, சிறிய ராஜ்யத்தை, பெரிய ராஜ்யம் அடிமைப்படுத்திக் கொண்டு விடாதாவென்று சிலர் கேட்கலாம். அப்படி நேரிடாதென்பதையும், அந்தப் பெரிய ராஜ்யத்தின் துணை கொண்டு சிறிய ராஜ்யமானது தனது அரசுரிமையைப்பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியுமென்பதையும் நான் இனி நிர்த்தாரணம் செய்து காட்டுகிறேன்.

33. அரசாங்க ஸ்தாபனம்

ஒரு தேசத்தில், ஜனங்களுக்குச் சட்ட நிர்மாண அதிகாரத்தை ஸ்திரமாக ஏற்படுத்திக் கொடுத்துவிட்ட பிறகு, அங்கு நிருவாக அதிகாரத்தையும் ஸ்திரமாக ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். சட்ட நிர்மாண அதிகாரம் வேறே; நிருவாக அதிகாரம் வேறே. அரசுக்கே நிருவாக அதிகாரத்தையும் கொடுத்துவிட்டோமானால், இருக்கப்பட்ட நிலைமையைக் கொண்டு சட்டமியற்றுவதென்பது அசாத்தியமாகிவிடும். எது சட்டம், எது சட்டமில்லையென்பது தெரியாமல் குழப்பம் ஏற்பட்டுவிடும். சமுதாயமானது, ஒரு சிலருடைய பலாத்கார சக்திக்கு இரையாகிவிடும்.

சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் பிரகாரம், எல்லாப் பிரஜைகளும் சம அந்தஸ்துடையவர்கள். எனவே, எல்லாருக்கும் நன்மை தரக்கூடியமாதிரி என்ன செய்யலாமென்பதைச் சொல்ல எல்லாருக்கும் உரிமையுண்டு. தான் செய்யாத ஒரு காரியத்தை மற்றவர்கள் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்ல யாருக்கும் உரிமையில்லை. இந்த உரிமை எல்லாப் பிரஜைகளுக்குமிருந்தால்தான், ஒரு சமுதாயமானது ஜீவசக்தியோடு இயங்கிக் கொண்டிருக்க முடியும். இந்த உரிமை எல்லாருக்கும் இருக்குமாறு செய்யும் பொருட்டுத் தான், அரசானது, அரசாங்கம் என்ற ஒரு ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

ஆள்வோரும் ஆளப்படுவோரும் சேர்ந்து செய்துகொள்கிற ஓர் ஒப்பந்தத்தின் பலனாகவே இந்த அரசாங்க ஸ்தாபனம் நிறுவப்படுகிறதென்றும், என்னென்ன நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டு ஆளப்படுவோர், ஆள்வோருக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்ற விவரங்களும் இந்த ஒப்பந்தத்தில் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும் சிலர் கூறுகிறார்கள். இந்தமாதிரியான ஒப்பந்தம், உண்மையாகவோ, சம்பிரதாயமாகவோ இருக்கிறதென்று சொன்னால், அது விநோதமான ஒப்பந்தம் என்றுதான் நான் சொல்வேன். இந்த மாதிரி ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளக்கூடிய நிலைமையே சாத்தியமானதா வென்பதைச் சிறிது ஆராய்ச்சி செய்து பார்ப்போம்.

இந்த ஒப்பந்தத்தில், ஆளப்படுவோர் என்று அழைக்கப்படுகிறவர்கள் ஜனங்கள். இந்த ஜனங்களினின்று பிறக்கிற ஜனைக்கமே மேலான சக்தியென்றும், இதுவே அரசு என்றும் நாம் ஏற்கனவே தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட அரசானது, தன்னைவிட மேலான சக்தியொன்று இருக்கிறதென்றுசொல்லி, அதனுடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டிருக்கிறதென்று சொன்னால், அந்த அரச சக்தியை, அதாவது ஜனைக்க சக்தியை வரையறுத்துவிட்டது போலாகிறதில்லையா? அப்படி அதனை வரையறுக்க முடியுமா? முடியாதே. அரச சக்திக்கு ஓர் எல்லை வகுப்பது என்று சொன்னால், அதனை அழித்துவிடுவது என்பது தான் அர்த்தம். மற்றும், ஜனங்கள், குறிப்பிட்ட ஒரு தலைவனுக்கு இந்த ஒப்பந்தத்தின் மூலம், அதாவது அரசாங்கம் என்கிற ஸ்தாபனத்தின் மூலம், தங்களை பந்தப்படுத்திக்கொண்டு விடுகிறார்களென்று சொன்னால், அந்தச் செயல், குறிப்பிட்ட ஒரு காரியத்திற்காக எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கையாகிறது. அரசானது, அதாவது ஜனைக்க சக்தியானது, எல்லோருக்கும் பொதுவாயுள்ள காரியங்களைத் தான் செய்யலாமே தவிர குறிப்பிட்ட ஒரு நபருடன் எவ்வித நடவடிக்கையும் நடத்தக்கூடாது. அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கை சட்டரீதியான நடவடிக்கையாகாது. எனவே ஜனங்கள், அதாவது ஆளப்படுவோர் என்று மேலே சொன்னோமே அவர்கள், குறிப்பிட்ட ஒரு நபருடன், அந்த நபருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதாக ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டால், அது சட்ட விரோதமானது தவிர, இந்த மாதிரியான ஒப்பந்தம், இயற்கைக்கு மாறுபட்டது. யாரொருவருக்கு அதிகாரம் இருக்கிறதோ அவர்கள் அந்த அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கவே பார்ப்பார்கள். இந்த மாதிரி குறிப்பிட்ட ஒரு நபரிடத்தில் "எங்களை ஆளுங்கள்" என்று சொல்லி அதிகாரத்தைக் கொடுத்துவிட்டால் அவர்கள் ஆளாமலிருப்பார்களா? ஜனங்கள்தான் ஆட்படாமலிருக்க முடியுமா? இதற்கு ஒப்பந்தம் என்ற பெயர் எப்படிப் பொருந்தும்? இஃது எப்படியிருக்கிறதென்றால், "என்னுடைய ஆஸ்திகளையெல்லாம் நான் உன்னிடம் ஒப்படைத்து விடுகிறேன்; உனக்கிஷ்டப்பட்டதை நீ எனக்குக் கொடுக்கலாம்" என்று சொல்வதைப்போலிருக்கிறது. எந்த ஒரு ராஜ்யத்திலும், ஒரே ஒருவிதமான ஒப்பந்தக்

தான் உண்டு. அஃது, எல்லா ஜனங்களும், சம அந்தஸ்தும் சம உரிமையுமுடையவர்களாய் ஒன்று சேர்வதென்பது. இதைத் தவிர்த்து வேறு ஒப்பந்தமே கிடையாது.

ஓர் அரசாங்கம், எப்படி ஸ்தாபிக்கப்படுகிறதென்பதைப்பற்றிச் சிறிது கவனிப்போம். சட்டத்தை இயற்றுவது, சட்டத்தை நிறைவேற்றுவது என்ற இரண்டு செயல்களினால் அரசாங்கம் நிறுவப்படுகிறது. நிருவாகத்தை நடத்த இன்னின்ன மாதிரியான அமைப்பில் அரசாங்கம் இருக்கவேண்டுமென்று திட்டப்படுத்தி, அரசானது ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றுகிறது. சரி. இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றிவிட்டால் மட்டும் போதுமா? இதனை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டாமா? அதாவது அதிகாரிகளை நியமிப்பது, இன்னின்ன விஷயங்களைப்பற்றிச் சட்டங்களை இயற்றி நடவடிக்கைக்குக் கொண்டு வருவது முதலிய காரியங்களைச் செய்யவேண்டாமா? இந்தக் காரியங்கள், சட்டங்களாகா; முதலிற் சொன்ன சட்டத்தினின்று பிறந்தவைகளே. இவையெல்லாம் சாதாரணமாக ஓர் அரசாங்கம் செய்யவேண்டியசெயல்கள். சிலர் கேட்கலாம், அரசாங்கமென்பதே ஏற்படாதபொழுது, அரசாங்கத்தின் சட்டங்கள் என்பவை எப்படி ஏற்படக்கூடுமென்று; ஜனங்கள், ஒன்று ஆளும் அரசாகவாவது இருக்க முடியும், அல்லது ஆளப்படும் பிரஜைகளாகவாவது இருக்க முடியும், இவை யிரண்டுமில்லாமல், அவர்கள் அரசாங்கமாக அல்லது அரசாங்க அதிகாரிகளாக எப்படி இருக்க முடியுமென்று.

சமுதாய அமைப்பில் ஏற்பட்டிருக்கிற ஒரு புதிர் இது. மேற்பார்வைக்கு முரண்பட்ட மாதிரி தெரிகிற செயல்கள் சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்று சேர்ந்து சமுதாயத்தை இயங்கச் செய்கின்றன. குறிப்பிட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்திற்கு, அரசானது, ஜன ஆட்சியாக மாறி, ஜனங்கள் நிருவாக அதிகாரிகளாகிறார்கள். ஜனங்கள், அரசு என்ற முறையில், பொதுவானதொரு சட்டத்தை மட்டும் நிறைவேற்றுவதோடு நில்லாமல், நிருவாக அதிகாரிகள் என்ற தோரணையில், குறிப்பிட்ட சட்டங்களையும் நிறைவேற்றி அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். இப்படிச் சொல்வது வெறும் தத்துவமல்ல. இங்கிலாந்தில் இஃது அனுஷ்டா

னத்தில் இருக்கிறது. அங்குள்ள "காமன்ஸ் சபை"[1] என்பதுதான் ஜனசபை. இந்தச் சபை, குறிப்பிட்ட ஒரு காரியத்தைத் துரிதமாக முடிக்கவேண்டுமானல், தன்னை ஒரு "பெரிய கமிட்டி" யாக மாற்றிக்கொண்டு விடுகிறது. அதாவதுஜன சபையினுல் ஒப்படைக்கப்பட்ட ஒருகாரியத்தைச் செய்வதற்கென்றேற்பட்ட ஒரு கூட்டமாகத்தன்னை அமைத்துக்கொண்டு விடுகிறது. இதே கூட்டமானது, பின்னர், ஜனசபைக்கு, தான் செய்த காரியங்களை ஒப்புவிக்கிறது. இதனுல் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதென்னவென்றல், "காமன்ஸ் சபை"யே ஒரு சமயத்தில் ஜனசக்தியைப் பிரதிபலித்துக்கொண்டிருக்கும் ஜன சபையாகவும், மற்றொரு சமயத்தில் காரிய நிருவாகஞ்செய்யும் சபையாகவும் இருக்கிறது என்பதுதான். இங்ஙனம், ஜனுதிக்க சக்தியின் ஒரு செயலினுல் மட்டும் சுலபமாக ஸ்தாபிக்கப்படக்கூடியது ஜன ஆட்சி முறையே யாகும்.

34. அரசாங்கம், ஆக்கிரமிப்புக் குட்படாமலிருக்க வழி யென்ன?

முந்தின அத்தியாயத்திலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதென்னவென்றல், அரசாங்க ஸ்தாபனம் ஓர் ஒப்பந்தமல்ல, அஃதொரு சட்டம்; நிருவாக அதிகாரிகள்; ஜனங்களுடைய எஜமானர்களல்ல, அவர்களுடைய காரியஸ்தர்கள்; ஜனங்கள், தங்கள் விருப்பம் போல் அந்தக் காரியஸ்தர்களை, அதாவது உத்தியோகஸ்தர்களை நியமிக்கவும் விலக்கவும் உரிமையுடைவர்கள்; உத்தியோகஸ்தர்கள், ஜனங்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்கிறவர்களல்லர், அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறவர்கள்; அவர்கள், ராஜ காரியத்தை ஏற்று நடத்துகிருர்களென்று சொன்னுல், பிரஜைகள் என்ற ஹோதாவில், தங்கள் கடமையைத்தான் நிறைவேற்றுகிருர்களே தவிர, சில நிபந்தனைகளை வகுத்துக்கொண்டு, அந்த நிபந்தனைகளின்படி நடக்கிருர்களில்லை.

---

1 House of Commons பார்லிமெண்ட் என்ற நூலைப் பார்க்க. (பி. ஜோ. பி. பிரசுரம்—26)

எனவே, ஜனங்கள், தங்கள் ராஜ்யத்தில், பரம்பரை மன்னராட்சி முறையையோ அல்லது பிரபுத்துவ ஆட்சி முறையையோ ஏற்படுத்துகிறார்களென்று சொன்னால், அந்த ஆட்சி முறைக்குத்தாங்கள் கட்டுப்பட்டு நடப்பதாக மேற்படி மன்னர் பரம்பரையுடனே அல்லது பிரபுக்களுடனே ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு விட்டார்களென்பது அர்த்தமல்ல. தங்களிஷ்டப்படி வேறு விதமான ஆட்சி முறையை ஏற்படுத்திக்கொள்கிற வரையில், தற்காலிகமாக, இந்த ஆட்சி முறை இருக்கட்டும் என்று சொல்லி, அதற்குச் சம்மதம் கொடுக்கிறதாகத்தான் அர்த்தம். ஆனால் ஓர் ஆட்சி முறையிலிருந்து மற்றோர் ஆட்சி முறைக்கு மாறுவதென்பது மகா ஆபத்து என்று சொல்லலாம். உண்மை. ஆனால் அப்படி மாற்றிவிட ஜனங்களுக்கு உரிமையுண்டு.

ஜனங்களுடைய பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு ஒரு சிலர், ஏற்கனவே ஸ்தாபிதமாயுள்ள அரசாங்கத்தைக் கவிழ்த்துவிடப் பார்ப்பார்களானால், அப்பொழுது அந்த அரசாங்கமானது என்ன செய்கிறதென்றால், அந்த ஒரு சிலரை அடக்கிப் போடுவதாகச் சொல்லி, ஜனங்களுடைய உரிமைகளை மெது மெதுவாகப் பறித்து, தன்னுடைய சுவாதீனத்திற்குள் வைத்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறது. உலகத்திலுள்ள எல்லா அரசாங்கங்களும் இப்படிச் செய்வதையே நாம் பார்க்கிறோம். இங்ஙனம், அரசாங்கமானது, ஜன உரிமையைப் பறித்துக்கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொள்வதற்குத்தான், மேலே நான் சொன்னபடி அடிக்கடி ஜன சபை கூடவேண்டும். அப்பொழுது அரசாங்கமானது ஜன சுதந்திரத்தில் பகிரங்கமாகத் தலையிட்டு அதனைச் சீரழிக்கமுடியாது.

இப்படிக் கூடுகிற சபைகள், இரண்டு விதமான தீர்மானங்களைக் கிளத்தி அவற்றிற்கு முடிவு தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். முதலாவது, இப்பொழுதுள்ள ஆட்சி முறை, அப்படியேயிருக்கலாமாவென்பது. இரண்டாவது, இப்பொழுதுநிருவாகத்தைநடத்துகிறவர்களிடத்திலேயே நிருவாக அதிகாரத்தை விட்டு வைக்கலாமா வென்பது. இதனின்று நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதென்னவென்றால், ஏற்கனவே நான் ருஜுப்படுத்திக் காட்டி

யிருக்கிற மாதிரி, ஜனங்கள், இஷ்டப்பட்டால், எந்த ஒரு சட்டத்தையும் ரத்து செய்யலாம்; அல்லது மாற்றியமைக்கலாம். தங்களுக்குத் தேவையில்லையென்று கருதினால், ஜனங்கள், சமுதாய ஒப்பந்தத்தைக்கூட வேண்டாமென்று சொல்லிவிடலாம். இதனை யாரும், நியாயமற்றதென்று சொல்ல முடியாது. ஒருவன், தனக்கு இஷ்டமில்லையானால், தன்னுடைய பிரஜா உரிமையைக் கூடத் துறந்துவிட்டு, தனக்கு இயற்கையாயேற்பட்டுள்ள சொத்து சுதந்திரங்களை இஷ்டப்படி அனுபவிக்கும் பொருட்டு, தனது நாட்டைவிட்டே வெளியேறி விடலாமென்று க்ரோஷியஸ் என்பவன் கூறுகிறான்.[1] ஒரு தனி மனிதனுக்கு இந்த உரிமை இருக்கிறதென்று சொன்னால், எல்லா ஜனங்களுக்கும் இந்த உரிமை, அதாவது தங்களுக்கு இஷ்டப்பட்டதைச் செய்யும் உரிமை இல்லையென்று சொல்வது, மிகக் கேவலமல்லவா?

1 இப்படிச் சொன்னதனால், யாரும், தங்கள் கடமையைப் புறக்கணித்துவிட்டு, தங்களுடைய தேவை, தேசத்திற்கு அவசியமாயிருக்கிற காலத்தில் வெளியேறி விடலாமென்பது அர்த்தமல்ல. இப்படி ஓடிப்போவது, தண்டிக்கப்படவேண்டிய குற்றமாகும். இங்ஙனம் ஓடிப்போகிறவனை துரோகியாகக் கருதவேண்டும்.

—ரூஸோ

சமுதாய ஒப்பந்தம்

நான்காம் பாகம்

ஒருவனை ஞானியாக்குவது அப்புற மிருக்கட்டும். முதலில் அவனை மனிதனுக்க முயலுவோம்.

* * * *

நமக்கு, எவ்வளவுக் கெவ்வளவு குறை வாகத் தெரிந்திருக்கிறதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அதிகமாகத் தெரிந்திருப்பதாக நினைக்கிறோம்.

* * * *

ஆடம்பர வாழ்க்கை யில்லாவிட் டால் கலையேது? அநியாய புருஷர்கள் இல்லாவிட்டால் சட்ட விவகாரங்கள் ஏது? கொடுங்கோலர்களும் யுத்தங்களும் இல்லாவிட்டால் சரித்திரம் ஏது?

—ரூஸ்ஸோ

35. ஜனசக்தி, அழிக்க முடியாதது

பல மனிதர்கள் ஒன்று சேர்ந்து தங்களை ஒரு சமுதாய மாக எப்பொழுது ஆக்கிக்கொண்டு விடுகிறார்களோ அப் பொழுது அவர்களுக்கு ஒரே ஓர் இச்சைதான் இருக்கிறது. எல்லோருடைய க்ஷேமத்தையும் சுக சௌக்கியத்தையும் கோருவதுதான் அந்த இச்சை. இப்படி எல்லோருக்கும் ஒரேவிதமான இச்சை இருக்கிற காலத்தில், ராஜ்யத்தின் எல்லாச் சக்திகளும் வலுவுள்ளனவாகவும் ஆனால் எளிமை யானவையாகவும இருக்கின்றன; அதன் கொள்கைகள் தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் இருக்கின்றன. சில்லரை மன மாற்றங்களோ, உரிமைக்கான போராட்டங்களோ அங்கு இருப்பதில்லை. பொதுநல மனப்பான்மைதான் எங்கும் காணப்படுகிறது. நல்லறிவுடையவர்கள் இதனை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடும். அமைதி, ஐக்கியம், சமத்துவம் ஆகியவை, அரசியல் சூழ்ச்சிக்கு விரோதிகள். நேர்மையும், சரள சுவாபமுமுடையவர்களை ஏமாற்றவும் முடியாது; அவர்களும் பிறரை ஏமாற்ற மாட்டார்கள். ஒரு நாட்டில், விவசாயிகள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு மரத்தடி யில அமர்ந்து ராஜ்ய விவகாரங்களைக் கவனித்து வருகிறார் களே இவர்கள்தான் உலகத்திலேயே மிகவும் சந்தோஷ மான ஜாதியார். இவர்களைப் பார்த்துவிட்டு, நாகரிக ஜாதியார் என்று சொல்லிக்கொண்டு மிகவும் கேவலமாக நடந்து வருகிறார்களே அவர்களை நாம் எப்படிப் பாராட்டிப் பேசுவது?

நேர்மையும், சரள சுபாவமு முடைய ஜனங்களால் ஆளப்படுகிற ஒரு தேசத்தில். அதிகமான சட்டங்கள் தேவையில்லை. புதிய சட்டங்கள் ஏதேனும் ஒன்றிரண்டு தேவையா யிருந்து அவற்றை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வந்தால், அந்தத் தேவையை எல்லோரும் உணர் கிறார்களென்பது பெறப்படுகிறது. இப்படி ஒரு சட்டத் தைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று எவன் முதன் முத லாகச் சொல்கிறானோ அவன். மற்றவர்கள் ஏற்கனவே நினைத்திருந்ததை வாய்மொழியால் வெளிப்படுத்துகிறான். அவ்வளவுதான். எல்லாரும் நினைத்திருக்கின்ற ஒன்றைச் செயலாகக் கொணர்வதற்கு, யாருடைய விசேஷ நாவன்மையோ வேறெதுவுமோ தேவையில்லை.

வாக்குரிமையைப் பற்றிச் சிறிது விஸ்தரித்துக் கூற வேண்டி யிருக்கிறது.

36. வாக்குரிமை

ஒரு சமுதாயத்தில் பொது விவகாரங்கள் நடத்தப்படுகின்ற விதத்தைக் கொண்டு, அந்தச் சமுதாயம் ஒழுங்காகவும் திடமாகவும் இயங்கிக்கொண்டு வருகிறதா, இல்லையா வென்பதை நாம் நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்டுவிடலாம். பொதுஜன சபையில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஒற்றுமையான அபிப்பிராயம் நிலவி யிருக்கிறதோ, அதாவது எல்லோரும் ஏகோபித்து ஒரு விவகாரத்தைப் பைசல்செய்கிற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு அந்தச் சமுதாயத்தில், பொதுஜன இச்சை மேலோங்கி நிற்கிறதென்பது அர்த்தம். அப்படியில்லாமல், மேற்படி பொதுஜன சபையில் நீண்ட வாதங்களும் அபிப்பிராய வேற்றுமைகளும், கூச்சலும் குழப்பமும் அதிகமாகுமானல், அவை, சுயநல உரிமைகள் ஆதிக்கம் பெற்றுக் கொண்டு வருவதற்கும், ராஜ்யம் க்ஷீணித்துக் கொண்டு வருவதற்கும் அடையாளமாகும்.[1]

ஒரு தேசத்தில் இரண்டு அல்லது அதற்கு அதிகமான பிரிவினர் இருக்கின்றனர் என்பதை அங்கீகரித்துக் கொண்டு அதை அனுசரித்தாற்போல், அந்தத் தேசத்தின் அரசியல் வகுக்கப்பட்டிருக்குமானல், அந்த அரசியலின் கீழ் கூடுகிற பொதுஜன சபைகளில், இந்த மாதிரியான கூச்சல்கள் குழப்பங்கள் முதலியன அதிகமாக ஏற்படுவதற்கு நியாயமில்லை. அப்படிச் சண்டை சச்சரவுகள் ஏற்பட்டாலும் அவை, தேச நலத்திற்காகத்தான் இருக்குமே தவிர, சுயநலத்திற்காக இரா. உதாரணமாக, ரோமாபுரியில் குடியரசு ஆட்சிமுறை மேலோங்கி நின்ற காலத்தில், சமுதாயத்தில் இரண்டு பிரிவினர் இருப்பதாக அங்கீகரித்துக் கொள்ளப்பட்டு, அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே பொதுஜன சபை கூட்டப்பட்டது. ஜனங்களை,

---

1 ஜன சபைகளில் நீண்ட வாதங்கள் நிகழ்வது, ஜனங்களின் அரசியல் அறிவு அபிவிருத்தியடைந்துகொண்டு வருகிறதென்பதற்கு அடையாளமென்று இக்கால அறிஞர் சிலர் கருதுகின்றனர்.

கீழ் மக்களென்றும் மேல் மக்களென்றும் பிரித்தார்கள்.[1] இந்த இரு சாராரும் சேர்ந்து நடத்துகிற ஜன சபைக் கூட்டங்களில், சண்டை சச்சரவுகள் உண்டாவது சகஜமாகவே இருந்தது. ஆனால் இப்படி ஒரு ஜாதிக்குள்ளேயே இரண்டு பிரிவினர் இருப்பது என்பதும், இவர்கள் சச்சரவிட்டுக் கொள்வது என்பதும் விதிவிலக்கே தவிர, இதுவே பொது விதியாக எல்லா நாடுகளிலும் இராது; இருக்கவும் கூடாது. அப்படி இரண்டு பிரிவினரோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிரிவினரோ ஒரு சமுதாயத்திற்குள்ளே யிருந்தால், அத்தனை வேறு வேறு சமுதாயங்கள் இருக்கின்றன என்பதுவே அர்த்தம். பொதுஜன சபைகளில் இங்ஙனம் வாக்கு வாதங்கள் நிகழ்ந்தாலும், குறிப்பிட்ட ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி சர்வஜன வாக்கெடுக்கிறபோது, யாவும் அமைதியாகவே நடைபெற்றன. பெரும்பான்மையோரான ஜனங்கள் சேர்ந்து செய்த முடிவுக்கு மற்றவர்கள் கட்டுப்பட்டு நடந்தார்கள். ஏனென்றால், ஜனங்களெல்லோருக்கும் ஒரே விதமான இச்சைதான் இருந்தது. அதுதான் ராஜ்யத்தின் நன்மை.

ஜனங்கள் ஒற்றுமையான அபிப்பிராயம் கொள்வதென்கிற இந்த விஷயம் இருக்கிறதே இஃதொரு வட்டம் மாதிரி. இந்த வட்டத்தின் ஒரு கோடியில், சுதந்திர நாட்டுப் பிரஜைகள்; மற்றொரு கோடியில் அடிமை நாட்டு ஜனங்கள். சுதந்திரப் பிரஜைகள், தேச நலன் முன்னிட்டுத் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை ஒருமுகமாகத் தெரிவிக்

1 ரோம அரசியல் அரசியல சம்பந்தமான சில பெயர்கள்:—
கீழ்மக்கள்—ப்ளெபியன்ஸ்—Plebeians.
மேல் மக்கள்—பாட்ரிஷியன்ஸ்—Patricians.
பொது ஜன சபை— கொமிஷியா—Comitia.
சர்வஜன வாக்கு நிர்ணயம்—ப்ளெபிஸிட்டா—Plebicita.
மூத்தோர் அல்லது அறிஞர் சபை—ஸெனேட்—Senate or Senatus.

அரசாங்க அதிகாரிகள்—Tribunes.ட்ரிப்யூன்ஸ். இவர்கள் சாமானிய ஜனங்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு நியமிக்கப்பட்டவர்கள். இவர்களுக்கு வேறு பல அதிகாரங்களும் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டன.

கிறார்கள். அடிமைக்குழியிலே விழுந்துவிட்ட ஜனங்களுக்குச் சுதந்திரமும் கிடையாது; சுய இச்சையும் கிடையாது. இவர்களிடத்தில் அச்சம் குடி புகுந்துகொண்டு விடுகிறது. இதனால் ஆள்வோரை முகஸ்துதி செய்யவேண்டி யிருக்கிறது. அச்சமும் முகஸ்துதி செய்கிற மனப்பான்மையும் சேர்ந்துவிட்டதனால், இவர்கள் எந்த விஷயத்தைப்பற்றியும் தீர்க்கமாக ஆலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாதவர்களாகி விடுகிறார்கள். இவர்கள் வாக்கு (ஓட்) கொடுப்பதெல்லாம், ஆள்வோரைப் பாராட்டுவதாகவோ அல்லது அவர்களைச் சபிப்பதாகவோ இருக்கிறது. ரோம ராஜ்யம், சக்ரவர்த்திகளின் ஆளுகைக் குட்பட்டிருந்த போது[1], ஸெனேட்டில், இங்ஙனம், ஆள்வோரைப் புகழ்கிற மாதிரியாகவோ அல்லது இகழ்கிற மாதிரியாகவேதான் வாதங்கள் நடைபெற்றன. டாஸிட்டஸ்[2] என்ற சரித்திராசிரியன் இதை விஸ்தரித்துக் கூறுகிறான். எனவே, ஒரு ராஜ்யம் சீரழிந்துகொண்டு வருகிறதா அல்லது மேன்மையுற்றுக் கொண்டு வருகிறதாவென்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், ஜன அபிப்பிராயம் எவ்வளவுதூரம் ஒற்றுமைப்பட்டதா யிருக்கிறதென்பதைக் கொண்டு தெரிந்துகொள்ளலாமென்பது ஏற்படுகிறது.

ஜனங்களின் இச்சை ஒரு மாதிரியாகவே இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், அதனை நிறைவேற்றி வைப்பதற்கு இயற்கையான சட்டம் ஒன்றுண்டு. அதுதான் சமுதாய ஒப்பந்தம். உலகத்தில் பலவிதமான சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டாலும், இந்தச் சமுதாய ஒப்பந்தம் ஒன்றுதான், ஜனங்கள், தாங்களே இச்சைப்பட்டுச் செய்துகொள்கிற சட்டம். பூலோகத்திலே பிறக்கிற ஒவ்வொரு மனிதனும் சுதந்திரத்துடனேயே பிறக்கிறான். ஒவ்வொருவனும், தனக்குத்தானே எஜமானன். அப்படிப்பட்ட மனிதனை, யாரும், எந்த முகாந்திரத்தைக் கொண்டும், அவனுடைய சம்மதமில்லாமல் அடிமைப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது. ஓர் அடிமையினுடைய மகன் அடிமையாகவே

---

1 ரோம ராஜ்யம் சக்ரவர்த்திகளின் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்தது, கி. மு. 27-ஆம் வருஷத்திலிருந்து கி. பி. 476-ஆம் வருஷம் வரை.

2 Tacitus கி. பி. 55—120. பிரபல ரோம சரித்திராசிரியன்.

பிறந்திருக்கிறான் என்று நாம் முடிவு கட்டுவது, அவன் மனிதனாகப் பிறக்கவில்லையென்று முடிவு கட்டுகிறமாதிரி தான்.

சமுதாய ஒப்பந்தம் ஏற்படுகிற காலத்தில், சில எதிர்ப்புக்கள் இருக்கக்கூடும். ஆனால் அந்த எதிர்ப்புக் காரணமாக, ஒப்பந்தம் செல்லுபடியாகாது என்று சொல்வதற்கில்லை. அப்படி எதிர்த்தவர்கள், ஒப்பந்தத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட மாட்டார்கள். அவ்வளவுதான். இவர்கள், அந்த நாட்டுப் பிரஜைகளுக்குள்ளேயே அந்நியர்களாயிருப்பார்கள். சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் பரிணாமமாக, ராஜ்யம் ஸ்தாபிதமான பிறகு, இவர்கள், அந்த ராஜ்யத்திலேயே வசித்துக் கொண்டிருப்பார்களானால், மேற்படி சமுதாய ஒப்பந்தத்தை அங்கீகரித்துக் கொண்டதாகவே கருதப்படுவார்கள். இவர்கள் வசிக்கச் சம்மதித்துவிட்டதனாலேயே அந்த ராஜ்யத்தின் அரசியலை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டார்களென்பது அர்த்தம்.[1]

முதலில் ஏற்பட்ட இந்தச் சமுதாய ஒப்பந்தத்தைத் தவிர்த்து, மற்றெல்லா வகையிலும், பெரும்பான்மையோருடைய வாக்குஎல்லோரையும் கட்டுப்படுத்தும். இப்படிக் கட்டுப்படுத்துவது மேற்படி ஒப்பந்தத்தின் பரிணாமமே. "இஃதென்ன வேடிக்கை! ஒரு மனிதன், அவனிஷ்டப்படி அபிப்பிராயங்கொள்ள உரிமையுடையவனென்று சொல்லிவிட்டு, அதே சமயத்தில், அவன் பெரும்பான்மையோருடைய அபிப்பிராயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டுமென்று சொல்வதும், ஒரு சட்டத்தை எதிர்க்கவும் உரிமையுண்டு, அதே சமயத்தில் அதற்குக் கீழ்ப்படியவும் வேண்டும் என்று சொல்வதும் முன்னுக்குப் பின் முரணாயிருக்கின்றனவே" என்று நீங்கள் கேட்கலாம்.

---

1 சுதந்திரமாயுள்ள ஒரு ராஜ்யத்திற்குத்தான் இந்தச் சித்தாந்தம் பொருந்தும். குடும்பம், சொத்து, வேறு புகலிடமின்மை, தேவை, பலாத்காரம் முதலியவை காரணமாக ஒருவன், தன் விருப்பத்திற்கு விரோதமாக ஒரு ராஜ்யத்தில் தங்கும்படி நேரிட்டுவிடலாம். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் தங்குகிற ஒருவன், சமுதாய ஒப்பந்தத்தை அங்கீகரிக்கிறானென்றோ நிராகரிக்கிறானென்றோ சொல்லமுடியாது.

—ரூஸோ

இந்தக் கேள்வியே தவறு என்றுதான் இதற்கு நான் பதில் சொல்ல முடியும். ஒரு பிரஜை, எல்லாச் சட்டங்களுக்கும் அங்கீகாரம் கொடுத்தவனே யாகிறான். அதாவது, அவனுடைய அபிப்பிராயத்தை மீறி நிறைவேற்றப் படுகிற சட்டங்களுக்கும், சட்ட விரோதமாக நடந்தால் தண்டனை கிடைக்கும் என்றுள்ள சட்டங்களுக்குக்கூட, அவன் சம்மதம் கொடுத்தவனேயாகிறான்.

ராஜ்யத்தின் எல்லாப் பிரஜைகளினுடைய இச்சை தான், அடிக்கடி மாறுதலடையாமல் ஒரே படித்தாயிருக்கிற ஜனசக்தி யென்பது. இந்தச் சுய இச்சை அல்லது சக்தி இருப்பதனால்தான், ஜனங்கள், சட்ட நிர்மாணஞ் செய்யும் உரிமையுடைய பிரஜைகளென்று சொல்லப்படுகிறார்கள். இந்த உரிமையுடையவர்கள்தான், சுதந்திர ஜனங்கள். ஜன சபையில், ஒரு சட்டம் கிளத்தப்படுகிறதென்று சொன்னால், "இந்தச் சட்டத்தை ஏற்கிறீர்களா அல்லது மறுக்கிறீர்களா" வென்று ஜனங்களைப் பார்த்துக் கேட்பதாக அர்த்தமல்ல. ஜன இச்சையை, இந்தச் சட்டம் அனுசரித்ததா யிருக்கிறதாவென்று கேட்பதாகவே அர்த்தம். ஜன இச்சை என்பது என்ன? சபையில் வந்திருப்போருடைய இச்சைதானே? கிளத்தப்படுகிற அந்தச் சட்டத்தின்மீது ஒவ்வொருவரும், தங்கள் அபிப்பிராயத்தை வாக்கு (ஓட்) கொடுப்பதன் மூலம் தெரிவிக்கின்றனர். இப்படிக் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குகளைச் சேகரித்தால், அதுவே ஜன இச்சையாகிறது. அந்த இச்சை, என்னுடைய சொந்த இச்சைக்கு, அதாவது அபிப்பிராயத்திற்கு விரோதமா யிருக்குமானால், என்னுடைய அபிப்பிராயம் தவறு என்பதையே அது காட்டுகிறது. அதாவது, நான் எந்த அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டிருந்தேனே அந்த அபிப்பிராயத்தையே பொது ஜனங்களும் கொண்டிருந்ததாக நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேனல்லவா, அது தவறு என்று நான் தீர்மானித்துக்கொள்ள வேண்டும். இவைகளினால் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதென்னவென்றால், ஜன இச்சை யென்பது, பெரும்பான்மை யோரிடத்திலேயே தங்கி யிருக்கிறதென்பதுதான்.

இந்தப் பெரும்பான்மையோர், சிறுபான்மையோருடைய அபிப்பிராயத்தை நாம் எந்த விகிதாசாரப்படி

ஏற்றுக்கொள்வதென்பதற்கு இரண்டு வழிகளைக் குறிப்பிடுகிறேன். முக்கியமான ஒரு பிரச்னை, அதாவது எல்லா ஜனங்களையும் பாதிக்கிற ஒரு பிரச்னை, ஜனசபை முன்னர் ஆலோசனைக்கு வருகிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது அதற்கு ஒருமுகமான முடிவு காண்பதுதான் நல்லது. ஓரிரண்டு வாக்குகள் வித்தியாசப்பட்டாலும், மிகப் பெரும்பான்மையோருடைய அபிப்பிராயம் ஒரே விதமாக இருக்கிறதாவென்று நாம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல், சாதாரண ஒரு பிரச்னைக்குச் சீக்கிரமான ஒரு முடிவு காண வேண்டுமானால், ஓரிரண்டு வாக்குகள் அதிகப்பட்டிருந்தாலே போதுமானது. அதாவது, ஓரிரண்டு அதிக வாக்குகளைக் கொண்டே, பெரும்பான்மையோரால் நிறைவேற்றப்பட்ட தென்று நாம் சொல்லிவிடலாம். ஏனென்றால், பிரச்னைக்குச் சீக்கிரமான முடிவுகாணவேண்டுமென்பதுதான் இங்கு முக்கியம்.

37. அரசாங்க அதிகாரிகளின் நியமன விஷயம்

அரசாங்க அதிகாரிகளைத் தெரிந்தெடுப்பது ஒரு சிக்கலான விஷயமென்று ஏற்கனவே நான் சொல்லியிருக்கிறேன். இந்த அதிகாரிகளை நியமிப்பதற்கு இரண்டு முறைகளை அனுஷ்டிக்கலாம். நேர்முகமாக நியமனம் செய்வது ஒன்று; திருவுளச் சீட்டு போட்டு அதன் மூலமாக நியமனம் செய்வது மற்றொன்று. இந்த இரண்டு முறைகளும் அநேக குடியரசு நாடுகளில் இருந்து வந்திருக்கின்றன. திருவுளச் சீட்டின் மூலமாக அதிகாரிகளை நியமனம் செய்வதுதான், ஜனநாயக முறையைத் தழுவியதாயிருக்கிற தென்று மாண்டெஸ்க்கு என்ற அறிஞன் கூறுகிறான். அதிகாரிகளைத் தெரிந்தெடுப்பது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பே தவிர, அரசின் பொறுப்பல்ல. இதனை நாம் சரியாகத் தெரிந்து கொண்டுவிட்டோமானால், இந்தத்திருவுளச்சீட்டு முறை, ஜனநாயகத்திற்கு இசைந்ததாயிருக்கிற தென்பதை அங்கீகரித்துக்கொள்வோம். ஜனநாயக முறையைத் தழுவியுள்ள ஓர் அரசாங்கமானது, குறைவான காரியங்களைச் செய்து திறமையான நிருவாகத்தை நடத்துகிறது. அதாவது, குறைவான எண்ணிக்கையுடைய அதிகாரிகள் இருந்தால், திறம்பட நிருவாகத்தை நடத்தலாம்.

உண்மையான ஜனநாயக அரசாங்கத்தில், அரசாங்க உத்தியோகம் என்பது ஒரு நபருக்குக் காட்டப்படுகிற சலுகையல்ல; ஒரு நபருக்கு அளிக்கப்படும் பொறுப்புள்ள வேலை. யார் வேண்டுமானாலும் இந்த உத்தியோகத்தை வகிக்கலாமென்பது முடியாது. யார் நியமிக்கப்படுகிறார்களோ அவர்கள் சட்டப்படியே நடக்க வேண்டும். சட்டம் எல்லாருக்கும் ஒன்றுதான்.

உண்மையான ஜன ஆட்சி முறை நிலவுகின்ற ஒருநாட்டில், திருவுளச் சீட்டின் மூலம் அதிகாரிகளை நியமனம் செய்வதென்பதொன்றே, அதிகமான பாதகத்தை உண்டு பண்ணாமலிருக்கக்கூடியது. ஒழுக்கம், திறமை, கொள்கை, பணம் முதலிய விஷயங்களில் எல்லா ஜனங்களும் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியாக இருப்பது, ஜன ஆட்சி முறையைத் தழுவியுள்ள ஒரு நாட்டில்தான் சாத்தியமாயிருக்கும்; இதனால், யார் அதிகாரிகளாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டாலும், திறமை, தன்மை முதலிய விஷயங்களைப் பொறுத்த மட்டில் எல்லோரும் ஒன்றாகவே இருப்பர். ஆனால், உண்மையான ஜன ஆட்சி யென்பது ஏற்கனவே நான் கூறியுள்ளபடி ஒரு லட்சியமாகத்தான் இருக்கமுடியுமே தவிர, அனுபவ சாத்தியமான ஆட்சி முறையாயிருக்க முடியாது.

நேர்முகமான நியமனம், திருவுளச் சீட்டின் மூலம் நியமனம் என்ற இரண்டு முறைகளையும் கலந்து, அதிகாரிகள் நியமனம் செய்யப்படுகிறார்களென்று வைத்துக் கொள்வோம். இந்த மாதிரியான சந்தர்ப்பங்களில் விசேஷத் திறமையைக் காட்ட வேண்டிய ராணுவம் முதலிய உத்தியோகங்களுக்கு நேர்முகமான நியமன முறையையும், விவகார ஞானம், நியாயத்துடன் நடந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியம், பொறுப்பை உணரும் தன்மை முதலியன தேவையாயிருக்கிற உத்தியோகங்களுக்கு, அதாவது நீதிபதிகள் முதலிய உத்தியோகங்களுக்கு, திருவுளச் சீட்டு மூலம் நியமன முறையையும் அனுஷ்டித்தல், நல்லது. ஏனென்றால், நல்ல விதமான ஒரு ராஜ்யத்தில் மேலே சொன்ன விவகார ஞானம் முதலிய தன்மைகள் ஏறக்குறைய எல்லாப் பிரஜைகளிடத்திலும் இருக்கும்.

மன்னராட்சி முறையைத் தழுவியுள்ள ஓர் அரசாங்கத்தில், மேலே சொன்ன இரண்டு முறைகளுக்கும் இடமில்லை. ஏனென்றால், அரசனுக்குத்தான், தன் அதிகாரிகளை நியமித்துக்கொள்ளும் பூரண அதிகாரம் இருக்கிறது. மன்னனிடமிருந்து, இந்த அதிகாரத்தை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று சொன்னால், மன்னராட்சி முறையையே மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று சொல்வதாகும்.

இனி, ஒரு ஜன சபையில், வாக்குகளைப் பதிவு செய்வது எப்படி, சேகரிப்பது எப்படி என்பவைகளைப் பற்றிச் சிறிது கூறவேண்டியிருக்கிறது. இது விஷயமாக, ரோம ராஜ்யத்தில் என்ன முறை அனுஷ்டிக்கப்பட்டதென்பதை நாம் தெரிந்து கொண்டுவிட்டோமானால் அதுவே போதுமானது. இரண்டுலட்சம் பேரடங்கியிருந்த ஒரு சபையில், பொது விவகாரங்கள் எவ்வாறு நடத்தப்பட்டனவென்பதைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்வது உபயோகமானதாயிருக்குமல்லவா?

38. ரோம ஜன சபை

புராதன ரோம ராஜ்யத்தைப்பற்றி, நமக்கு ஆதாரமுள்ள தஸ்தவேஜுகள் கிடைக்கவில்லை. நமக்குக்கிடைத்தனவற்றுள் பெரும்பாலன, கட்டுக்கதைகளோ என்று கருத வேண்டியிருக்கிறது. ரோமர்கள், ஆதியில் மூன்று ஜாதியினராகப் பிரிந்திருந்தார்கள். நாளாவட்டத்தில் இந்த மூன்று ஜாதியினரும முப்பத்தைந்து ஜாதியினராகப் பிரிந்தார்கள். இவர்கள் நகர வாசிகளென்றும் நாட்டு வாசிகளென்றும் இரண்டு பெரும்பகுதியினராகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இதன் மூலமாக பூர்விக ரோமர்கள், நகர வாழ்க்கையையும் நாட்டு வாழ்க்கையையும் இணைத்துக்கொண்டே வந்தனர். ஒன்றினின்று மற்றொன்றைப் பிரித்துக்காட்டவில்லை. பின்னர், ஸெர்வியஸ் என்ற ஒரு மன்னன் காலத்தில், ரோமர்கள் ஆறு பிரிவினராகப் பிரிக்கப்பட்டார்கள். இவர்களனைவரும் சேர்ந்துதான் ஒரு ஜன சபையாகக் கூட்டினார்கள். இந்த சபைக்கு "கொமிஷியா", என்றும், இவர்கள் கூடுகிற இடத்திற்கு "போரம்"[1] என்றும் பெயர். இவர்கள் ஆதியில் எப்படி ஆடம்பர

1 Forum.

வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார்களோ அதைப்போல், ஜன சபையில் இவர்கள் வாக்குக் கொடுக்கிற முறையும் சுலபமாகவே அமைந்திருந்தது. ஒவ்வொருவரும், தங்கள் வாக்கை உரத்த குரலால் தெரிவிப்பார்கள். இதை உடனே ஓர் அதிகாரி பதிவு செய்துகொள்வான்; முதலில் ஜாதி வாரியாக அல்லது பிரிவு வாரியாக இந்த வாக்கு எடுக்கப்பட்டது. பின்னர், ஒவ்வொரு ஜாதியிலிருந்தும் அல்லது பிரிவிலிருந்தும் கிடைத்த பெரும்பான்மையான வாக்குகளைக்கொண்டு அந்த ஜாதி அல்லது பிரிவினருடைய அபிப்பிராயம் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டது. இதற்குப் பிறகு எல்லா ஜாதி அல்லது எல்லாப் பிரிவுகளினுடைய வாக்குகளையும் சேகரித்து, அதுவே, ஜன வாக்காக, அதாவது பொதுஜன அபிப்பிராயமாக வெளியிடப்பட்டது. ஜனங்கள், ஒழுக்க முடையவர்களா யிருந்த வரையில், இந்த முறை சரியாகவே நடைபெற்று வந்தது. ஆனால் ஜனங்களிடத்தில் ஒழுக்கவீனங்கள் புகுந்து விட்டபிறகு, இந்த முறை சீரழிந்து போய்விட்டது. குடியரசு முறை (ரோமாபுரியில்) வீழ்ச்சியடைந்ததற்கு இந்த ஒழுக்கவீனமே காரணமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த முறையைச் சிறிது மாற்றியமைத்து ஒழுங்குபடுத்தி யிருந்தால், ரோமக் குடியரசுக்கு வீழ்ச்சியே ஏற்பட்டிராது. திடகாத்திரமுள்ள ஒருவன் எந்த உணவைச் சாப்பிடுகிருனே அதே உணவை ஒரு நோயாளி சாப்பிடமுடியுமா? முடியாது. அதைப்போல், நல்ல ஜனங்களுக்காகவென்று ஏற்பட்ட சட்டங்களைக் கொண்டு, ஒழுக்கவீனமுள்ள ஜாதியாரை ஆளவேண்டுமென்று ஆசைப்படலாமா? இத்தலியிலுள்ள வெனிஸ் குடியரசு ராஜ்யம் இதற்குச் சிறந்த உதாரணம். இங்கு நல்ல சட்டங்கள், சட்ட புத்தகத்தில் இருந்தன. ஆனால் ஜனங்கள் கெட்டவர்களாயிருந்தார்கள். என்ன ஏற்பட்டது? குடியரசு வீழ்ச்சி. இதனைத் தடுக்க என்னென்னவோ முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. பயனென்றுமில்லை.

39. சில விசேஷ அதிகாரிகள்

பல அமிசங்கள் சேர்ந்து ஒரு ராஜ்யமாகிறது இந்தப் பல அமிசங்களுக்கிடையே யுள்ள சம்பந்தா சம்பந்தங்கள் சரியாக நிர்ணயிக்கப்படாத காலத்திலும், அல்லது இந்தச்

சம்பந்தங்கள் அடிக்கடி மாறக்கூடிய விதமான காரணங்கள் எவையேனும் இருந்தாலும், இவைகளையெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்தி விடுவதற்கென்று சில விசேஷ அதிகாரிகளை நியமிக்கலாம். அரசாங்கத்திற்கும் ஜனங்களுக்கும், அல்லது அரசுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை இவர்கள் ஒழுங்குபடுத்திக் கொடுப்பார்கள். இவர்களுக்கு, நான் "ட்ரிப்யூன்கள்"[1] என்று பெயர் கொடுப்பேன். இவர்கள், சட்டங்களுக்கும், சட்ட நிர்மாண அதிகாரத்திற்கும் பாதுகாப்பாளர்களாயிருப்பார்கள். இவர்கள், சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றாற்போல், அரசாங்கத்தினின்று அரசைக் காப்பாற்றுவார்கள்; அல்லது ஜனங்களின் எதிர்ப்பிலிருந்து அரசாங்கத்தைக் காப்பாற்றுவார்கள். இந்த மாதிரியான அதிகாரிகள் ரோமாபுரியிலும் வெனிஸ் குடியரசு நாட்டிலும் இருந்தார்கள்.

"ட்ரிப்யூன்கள்" என்கிற இந்த விசேஷ அதிகாரிகள் ராஜ்ய அமைப்பின் எந்த ஓர் அமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்களுமல்லர். சட்ட நிர்மாண அதிகாரத்திலோ நிருவாக அதிகாரத்திலோ இவர்களுக்கு எவ்வித பங்கும் கிடையாது. இங்ஙனம் பங்கு இல்லாத ஒரு காரணத்தினாலேயே, இவர்களுடைய அதிகாரம் மகத்துவம் பொருந்தியதாயிருக்கிறது. இவர்கள், தாங்களாக எதையும் செய்யமுடியாது. ஆனால் எதையும் தடுத்துவிடலாம். சட்டங்கள் இயற்றுகிற அரசைக்காட்டிலும், அந்தச் சட்டங்களை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருகிற அரசாங்கத்தைக் காட்டிலும், இந்த விசேஷ அதிகாரிகள் புனிதமானவர்கள்; கௌரவத்திற்குரியவர்கள். பூர்விக ரோமாபுரியில் இவர்களுக்கு விசேஷ மரியாதை இருந்து வந்தது.

நிருவாக அதிகாரம் கடுமையாக இல்லாமல் நிதானமாக இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்வதும், சட்டங்கள் சரியானபடி பிரயோகம் செய்யப்படுகின்றனவாவென்பதைக் கண்காணிப்பதும் இந்த விசேஷ அதிகாரிகளின் வேலை. ஆனால் இவர்களே நிருவாக அதிகாரத்தையும் சட்ட அனுஷ்டான அதிகாரத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு விடுவார்

1 ஒழுங்கு நிர்ணய அதிகாரிகளென்று இவர்களைச் சொல்லலாம்' 174-ஆம் பக்கம் பார்க்க.

களானால், அப்பொழுது இவர்கள் கொடுங்கோலர்களாகி விடுகிறார்கள். இவர்களினால் ஒழுக்கவீனங்கள் மலிந்து, ராஜ்யமே சீரழியத் தொடங்குகிறது.

மற்றும், இந்த விசேஷ அதிகாரிகள் அதிகமானபேரா யிருக்கக்கூடாது. இவர்கள் எண்ணிக்கையில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு குறைவா யிருக்கிறார்களோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நல்லது. தவிர, இவர்களை நிரந்தர அதிகாரிகளாக வும் நியமிக்கக்கூடாது ராஜ்யத்தின் பல அமிசங்களையும் ஒழுங்குபடுத்திவிட வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தில் மட்டும் இவர்களை நியமித்துக்கொண்டால் போதுமானது.

40. சர்வாதிகாரிகள்

இன்னொரு வகையான விசேஷ அதிகாரிகளைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவோம். ஒரு சட்டத்தை இயற்றிவிட்டோமா னால், அதனை அடிக்கடி மாற்றிக்கொண் டிருக்கமுடியாது. இந்த மாற்ற முடியாத காரணத்தினால் எதிர்பாராத அல்லது ஏதோ ஒரு விசேஷ நெருக்கடி ஏற்படுகிறபோது, அதற்கு மேற்படி சட்டம் பொருத்தமில்லா திருக்கலாம். இதனால் நெருக்கடியைச் சமாளிக்கக்கூடிய சக்தி அந்தச் சட்டத்திற்கு இல்லாமற்போய், கடைசியில் ராஜ்யத்திற்கே கேடு உண்டாகிவிடுகிறது. நெருக்கடியைச் சமாளிப்பதற் கென்று புதியதொரு சட்டத்தை இயற்றிவிடலாமே யென்றுசொன்னால், அதற்காக எத்தனையோ சம்பிரதாயங் களை அனுசரிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. சம்பிரதாய பூர்வ மாக ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றி அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவருகிற வரையில், நெருக்கடி நிற்குமா? அதற் குள் ராஜ்யமே அழிந்து போகக்கூடுமே. ஏதோ ஒரு சில விஷயங்களை மட்டும் முன்னிலைப் படுத்திக்கொண்டு ஒரு சட்டத்தை இயற்றுகிறோம். ஆனால் அந்தச் சட்டத்தை, அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவருகிறபோது, எதிர் பாராத ஆயிரத்தெட்டு சிக்கல்கள் உண்டாதல் கூடும். இவைகளை யெல்லாம், சட்டத்தை இயற்றுகிறபோது, எதிர்பார்க்க முடியாதல்லவா? எனவே, சட்டங்களின் உதவியில்லாமலேயே ராஜ்ய நிருவாகம் நடைபெற வேண் டிய நிலைமையும் ஏற்படும் என்று எதிர்பார்த்தே, சட்டங் களை இயற்றிக்கொள்ள வேண்டும். ஸ்பார்ட்டா வாசிகள்

கூட, தங்கள் சட்டங்களைத் தூங்கவிட்டு விட்டு, ராஜ்ய நிருவாகத்தை நடத்தி யிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் இப்படிச் சட்டங்களை ரத்து செய்துவிட்டு ராஜ்யநிருவாகத்தைநடத்துவதென்கிற விஷயமிருக்கிறதே அஃது, அடிக்கடி செய்யப்படக்கூடியதல்ல. சட்டங்களினுடைய அதிகாரம் மகா புனிதமுடையது. இந்தப்புனிதத் தன்மையை நாம் அடிக்கடி குறைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கலாமா? ராஜ்யத்திற்கு மகத்தானதோர் ஆபத்து ஏற்பட்டு, சாதாரண சட்டங்களைக் கொண்டு அந்த ஆபத்தைக் கடக்க முடியாத நிலைமையில்தான், அந்தச் சாதாரண சட்டங்களை ஒதுக்கித் தள்ளி வைத்துவிட்டு, விசேஷ சட்டமொன்றை நிறைவேற்றி அதனை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவரும் பொறுப்பை தக்க ஒரு மனிதனிடமோ அல்லது இரண்டு மூன்று மனிதர்களிடமோ ஒப்படைக்க வேண்டும். அரசாங்கக் காரியங்கள், சாதாரண காலத்தில் எந்த வேகத்துடன் நடைபெறுகின்றனவோ, அந்த வேகததைக் காட்டிலும் சிறிது வேகமாக, சிறிது தீவிரமாகக் காரியங்கள் நடைபெற்றாலே, மேற்படி நெருக்கடியைச் சமாளித்துவிடலாமென்று தெரிந்தால், அரசாங்க அதிகாரிகளிலேயே இரண்டு மூன்று பேரைப் பொறுக்கி அவர்களிடத்தில் சாதாரண சட்டங்களை யுக்தம் போல் அனுஷ்டானத்திற்குக்கொண்டுவரும்பொறுப்பை ஒப்படைக்கலாம். அப்படிக்கின்றி, சட்ட சம்பிரதாயங்களை அனுசரித்து ஆபத்தைச் சமாளிக்க முடியாதென்று தெரிந்தால், எல்லாச் சட்டங்களையுமே ரத்து செய்துவிட்டு, மேலே சொல்லப்பட்ட மாதிரி ஒரு விசேஷ சட்டத்தைச் செய்து, அதனை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவரும் பொறுப்பை ஒரு தலைவனிடம் ஒப்படைக்கலாம். இவனுக்குச் "சர்வாதிகாரி" என்று பெயர். இவன், எல்லாச் சட்டங்களையும் ஜனுதிக்கத்தையுங்கூட வாயடக்கி விடலாம். ஜனுதிக்கத்தை இவன் அடக்கிவிட்டாலும், ஜன அபிப்பிராயத்தைத் தழுவியே நடக்கிறவனாகிறான்; ஜன விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்தவனேயாகிறான் எப்படியென்றால், ராஜ்யத்தை ஆபத்தினின்று காப்பாற்ற வேண்டுமென்பதுதான் ஜன அபிப்பிராயம்; ஜன விருப்பம். இந்த அபிப்பிராயத்தையும், விருப்பத்தையும் சர்வாதி

காரி பூர்த்திசெய்கிறனல்லவா? இப்படிச்சர்வாதிகாரத்தையும் ஒருவனிடத்தில் ஒப்படைக்கிறபோது குறிப்பிட்ட இவ்வளவு காலம் வரையில்தான் அவனுடைய சர்வாதிகாரம் இருக்க வேண்டுமென்று நிர்த்தாரணம் செய்துவிட வேண்டும். நெருக்கடி நீங்கிவிட்டால், சர்வாதிகாரப் பதவி ரத்து செய்யப்பட்டு, பழைய மாதிரி, சாதாரண சட்டங்களைக் கொண்டு நிருவாகம் நடைபெறுமாறு செய்யவேண்டும். அப்படிக்கின்றி, காலவரையின்றி ஒருவனைச் சர்வாதிகாரியாக நியமித்து விட்டோமானல், அவனே, பின்னர், கொடுங்கோலனுகி விடுகிறன். அவனுல், ராஜ்யமும் சீரழியத் தொடங்குகிறது. ரோம ராஜ்யத்தில், சர்வாதிகாரிகள் ஆறுமாத காலத்திற்கே நியமிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். எந்தக் காரணத்திற்காக ஒருவன் சர்வாதிகாரியாக நியமிக்கப் படுகிறனே அந்தக் காரணத்தை மட்டும், அதாவது தேசத்திற் கேற்பட்டுள்ள ஆபத்தை மட்டும், அவன் கவனிக்கவேண்டும். மற்ற விஷயங்களைப் பற்றி அவன் சிந்தனை செய்யக்கூடாது.

41. கண்காணிப்பு அதிகாரிகள்

ஜன இச்சையானது சட்டங்களின் மூலமாகப் பதிவு செய்யப்படுகிறது. அதாவது ஜனங்கள், தங்கள் இச்சையை, சட்டங்களை நிறைவேற்றச்செய்வதன் மூலம் ஊர்ஜிதப்படுத்திக்கொள்கிறர்கள். அதுபோலவே, பொதுஜன அபிப்பிராயமானது கண்காணிப்பு முறையில் பதிவு செய்யப்படுகிறது. அதாவது, கண்காணிப்பு அதிகாரியொருவன், பொதுஜன அபிப்பிராயம் இன்னமாதிரியிருக்கிறதென்று பிரகடனம் செய்கிறன். இவனுடைய கடமை, பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைப்பற்றித் தீர்ப்பளிப்பதல்ல; அதனை வெளிப்படுத்துவதுதான்.

ஒரு ஜாதி, எதனை உயர்வாகப்போற்றுகிறதோ அதனைக்கொண்டு, அந்த ஜாதியின் ஒழுக்கத்தை நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம். உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு ஜாதியினரும் ஒவ்வொரு விதமான கேளிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். இப்படி அவர்கள் ஈடுபடுவது அவர்களுடைய அபிப்பிராயமே தவிர அவர்களுடைய சுபாவமல்ல. ஜனங்களினுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சீர்திருத்தி விடுங்கள்; அவர்

களுடைய பழக்க வழக்கங்கள் சீர்திருந்திவிடும். எது நல்லதோ அல்லது நல்லது எது என்று நம்புகிறார்களோ அதையே ஜனங்கள் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் எது நல்லது என்பதைப்பற்றி அபிப்பிராயம் கொள்வதில்தான் அவர்கள் தவறு செய்து விடுகிறார்கள். இந்த அபிப்பிராயத்தை ஒழுங்குபடுத்திவிடவேண்டியது அவசியம். ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை ஒழுங்குபடுத்திவிடுவது, அவர்களுடைய ஒழுக்கத்தையும் ஒழுங்குபடுத்தி விடுவதாகும். சட்டங்களின் மூலம் ஜனங்களுக்கு ஒழுக்கத்தைப் புகுத்த முடியாது. ஆனால் சட்டங்கள் ஒழுங்காக அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவரப்படுமானல், ஜனங்களுடைய ஒழுக்கமும் தானகவே சீர்திருந்திவிடும். இதனால்தான், சட்டங்கள் ஒழுங்காக அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிற காலத்தில், கண்காணிப்பு அதிகாரிகளை நியமிக்கவேண்டுமென்று நான் சொல்கிறேன். புதியதோர் ஒழுக்கத்தைப் புகுத்துவதற்காகவல்ல. இருக்கப்பட்ட ஒழுக்கத்தைப் பாதுகாத்துவருவதற்காகவே இந்த அதிகாரிகளை நியமிக்க வேண்டும். இவர்கள், ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயங்கள் தவறான பாதையில் செல்லாதபடி தடுப்பார்கள். ஓர் அபிப்பிராயத்தைப் பற்றி ஜனங்களிடையில் திடமின்மை காணப்பட்டால், இதுதான் சரியான அபிப்பிராயமென்று அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி அவர்களைத் திட்டப்படுத்தி விடுவார்கள். ஆனால், இவர்கள், பொதுஜன அபிப்பிராயம் வெளியாகாதபடி அதனை அடக்கிவிடக்கூடாது.

42. மதம்

ஆதியில் மனிதர்கள், தங்கள் எஜமானர்களாக, அரசர்களை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை; தெய்வங்களைத்தான் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அப்படியே கடவுள் ராஜ்யத்தைத் தவிர வேறு அரசாங்கத்தை அவர்கள் அங்கீகரித்துக் கொள்ளவில்லை. தேவர்களாயிருக்கப் பட்டவர்கள்தான் அரசர்களா யிருக்க முடியுமென்ற கலிகுலாவின் தர்க்க நியாயத்தை அவர்கள் பின்பற்றினார்கள்.[1] அப்படி அவர்கள் செய்தது அப்பொழுது சரி. தங்களோடு எல்லா வகையிலும் சமமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கப்பட்ட ஒருவனை,

1 20-ஆம் பக்கம் பார்க்க.

எஜமானனாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால் அதற்குமுன் ஜனங்களுடைய மனத்தை எவ்வளவோ பக்குவப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறதல்லவா?

ஆதியில் ஒவ்வொரு ஜாதியினரும் ஒவ்வொரு கடவுளைத் தலைவராக ஏற்று வழிபட்டு வந்தனர். இதனால் உலகத்தில் எத்தனை ஜாதியினர் இருந்தனரோ அத்தனை கடவுளர்கள் இருந்தார்கள். இரண்டு ஜாதியினர் சேர்ந்து ஒரே தலைவனை ஏற்றுக்கொண்டதில்லை. இங்ஙனம் யுத்தகளத்தில் சந்திக்கிற இரண்டு படையினரும் ஒரு தலைவனை அங்கீகரித்துக் கொண்டது கிடையாது. இந்த மாதிரி பிரிவினைகளினால்தான், பல தெய்வங்களையும் வழிபடுவது என்ற வழக்கம் ஏற்பட்டது. இந்தப் பல தெய்வ வழிபாட்டின் காரணமாக, மதத்துவேஷம், மதச் சச்சரவுகள் முதலியன உண்டாயின.

முற்காலத்தில் அரசியலும் மதமும் ஒன்றாகவே இருந்தன ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் ஒவ்வொரு விதமான சட்டதிட்டங்கள் இருந்தது போல் கடவுளர்களும் இருந்தார்கள். அரசியல் சண்டை என்பது மதச் சண்டையாகவே கருதப்பட்டது. தேசங்களுக்கு எல்லை வகுக்கப் பட்டிருந்ததைப் போல, தெய்வங்களுக்கும் எல்லை வகுக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு தேசத்தினர் வணங்கும் தெய்வத்தை, மற்றொரு தேசத்தினர் வணங்கக் கூடாது. எனவே ஒரு ஜாதியினரை, தங்கள் மதத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால், அவர்களுடைய நாட்டை முதலில் ஜெயிக்க வேண்டியதவசியமா யிருந்தது. தோல்வியடைந்தவர்கள், வெற்றியடைந்தவர்களுடைய தெய்வத்தை வணங்க வேண்டுமென்று கட்டாயப் படுத்தப் பட்டார்கள்.

இந்த மாதிரியான சந்தர்ப்பத்தில்தான், ஏசுநாதர் தோன்றி, கடவுள் ராஜ்ய மொன்று இருப்பதாக உபதேசஞ் செய்யலானார். இவர் காலத்தில் அரசியல் வேறாகவும் மதம் வேறாகவும் பிரிந்தன. ஆனால், ராஜ்யத்தின் ஒற்றுமை குலைந்துவிட்டது; கிறிஸ்துவ மதம் பரவிய ஒவ்வொரு தேசத்திலும் உட்கலகங்கள் தோன்றலாயின. கிறிஸ்துவ ராஜ்யமென்று ஒன்று இருக்கிறதென்பதை நம்ப

முடியவில்லை. இவர்களுடைய நம்பிக்கைகளுக்கு இந்த எண்ணம் புதிதாக இருந்தது. இதனால் இவர்கள், கிறிஸ்துவர்களை, கலகக்காரர்களென்றும், மதவிரோதிகளென்றும் கருதி அவர்களைத் துன்புறுத்தினார்கள். ஆனால், பின்னர், கிறிஸ்துவர்களே, தங்கள் கைவலுத்தோங்கி நின்றகாலத்தில் கிறிஸ்துவரல்லாதாரைத் துன்புறுத்தினார்கள். தவிர, கடவுள் ராஜ்யம், பூலோகத்தில் வந்திறங்கி விட்டதற் கறிகுறியாகவே, கடவுளின் அமிசயாக அரசன் இருக்கிறானென்று சொன்னார்கள். ஆனால் மதத் தலைவர்கள் இதனை எதிர்த்து வந்தார்கள். அரசர்கள். தங்களுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் வேண்டுமென்றார்கள்; மதத தலைவர்கள் தங்களுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் வேண்டுமென்றார்கள். இவர்களுடைய போராட்டத்தின் மத்தியில், ஜனங்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டு யாருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பது என்று தெரியாமல் திகைத்தார்கள். இந்தக் காலத்தில்தான், அரசியலும் மதமும் வேறு வேறாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், இரண்டும் ஒன்றாகவே இருக்கவேண்டுமென்றும் இரண்டு கட்சிகள் தோன்றலாயின.

மனிதனுக்குரிய மதமென்றும் தேசத்திற்குரிய மதமென்றும், மதத்தை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். மனிதனுடைய மதத்திற்குக் கோயில்கள், பலிபீடங்கள், சடங்குகள் முதலியன ஒன்றும் தேவையில்லை. பரம்பொருளாயுள்ள கடவுளை, பக்தி விசுவாசத்துடன் வணங்குவதென்பதோடு இந்த மதம் முற்றுப்பெறுகிறது. இந்த மதத்தை அனுசரிக்கிறவன், வெளி விவகாரங்களைப் பொறுத்தமட்டில் சில சுபாவமுடையவனா யிருக்கிறான். இவனுடைய மதந்தான் இயற்கையான மதம்; தெய்விக மதம். தேசத்திற்குரிய மதமென்று சொன்னால் அதற்குச் சில்லரை தேவதைகள் பலருண்டு. ஆராதனைகள், சடங்குகள், கோட்பாடுகள் முதலிய பலவும் உண்டு. இந்த மதத்தை அனுஷ்டிக்கிறவர்கள், மற்றவர்களுடைய மதங்களை இழிவாகக் கருதுகிறார்கள். முற்காலத்து ஜனங்களால் அனுசரிக்கப்பட்டு வந்த மதங்கள் யாவும் ஏறக்குறைய இந்த மாதிரியாகவே இருந்தன.

மூன்றாவது வகை மதமொன்றுண்டு. இது விபரீதமானது. இந்த மதத்தை அனுசரிக்கிறவர்களுக்கு இரண்டு

விதமான கோட்பாடுகள், இரண்டுவிதமான சட்டதிட்டங்கள், இரண்டு விதமான எஜமானர்கள், இப்படியிருக்கின்றன. இங்ஙனம் இவர்களுக்கு முரண்பட்ட கடமைகள் ஏற்பட்டு விடுவதனால், இவர்கள நல்ல மத பக்தர்களாகவும் இருப்பதில்லை; விசுவாசமுள்ள பிரஜைகளாகவும் இருப்பதில்லை. திபேத்தியர், மங்கோலியர், ஜப்பானியர், ரோம கிறிஸ்துவர் முதலியோருடைய மதம் இப்படிப் பட்டதாகவே இருக்கிறது. இதனை புரோகித மதம் என்று கூறலாம். இந்த மதத்தை அனுஷ்டிப்பதனால் சமுதாயத்திற்கு நன்மை உண்டாவதில்லை.

அரசியல் கண்கொண்டு பார்க்கிறபோது, இந்த மூன்று வகை மதங்களிலும் குறைகள் இருக்கின்றன. இவற்றில் மூன்றுவது சொல்லப்பட்ட மதம் மிகவும் மோசமானதால் அதைப்பற்றி விஸ்தரித்துப் பேச வேண்டிய தேவையேயில்லை. இரண்டாவது சொல்லப்பட்ட மதமிருக்கிறதே, அதாவது தேசத்திற்குரிய மதம், தெய்வபக்தியோடு சட்டத்திற்கடங்கி நடக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தையும் ஜனங்களுக்கு ஊட்டுவதால், அந்த வகையில் நல்லதுதான் இதனுல் ஜனங்கள், தெய்வத்தினிடம் பக்தி செலுத்துவதுபோல், தேசத்தினிடம் பக்தி செலுத்துகிறார்கள். தேசத்தொண்டே தெய்வத் தொண்டு என்ற எண்ணம் ஜனங்களிடத்தில் வலுக்கிறது. தேசத்தின் பொருட்டு இறப்பது மேலானதென்றும், சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப் படிந்து நடவாமலிருப்பது தெய்வ நிந்தனையைப் போன்றதென்றும், குற்றமுள்ள மனிதனை ஜனங்களுடைய சாபத்திற்காளாக்குவது கடவுளர்களின் கோபத்துக்கிலக்காக்குவதாகுமென்றும் ஜனங்கள் நம்புகிறார்கள். ஆனல், இந்த மாதிரியான மத அனுஷ்டானத்தினுல், ஜனங்கள் பொய்யை மெய்யாகக் கொண்டுவிடுகிருர்கள்; மூட நம்பிக்கையுடையவர்களாகி விடுகிருர்கள்; மனப்பூர்வமாகக் கடவுளைத் தொழுவதென்பது போய்விடுகிறது; அதன் ஸ்தானத்தில் ஆடம்பரமான சடங்குகள் வந்து புகுந்து கொள்கின்றன. இவைகளினுல் ஜனங்களிடத்தில் ஒரு குறுகிய புத்தி ஏற்பட்டு, தங்களுடைய கோட்பாடுகளையும் முறைகளையும் அனுசரியாதவர்களைத் துன்புறுத்துவதும் கொல்வதும் நியாயமென்றும், தெய்வசம்மதமென்றும்

கருதிவிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மனப்பான்மை காரணமாக, இவர்கள் எப்பொழுதும் பிறநாட்டாருடன் சண்டை போடவேண்டிய அவசியத்திற்குட்படுகிறார்கள். இதனால் இவர்களுடைய ராஜ்யத்தின் க்ஷேமத்திற்குப் பாதகம் ஏற்படுகிறது.

இனி மனிதனுக்குரிய மதத்தைப்பற்றிச் சிறிது கவனிப்போம். உண்மையான கிறிஸ்துவ மதம் இதுதான். இன்றைய தினம் அனுஷ்டிக்கப்படுகிற கிறிஸ்துவமதமல்ல; சுவிசேஷத்தில் கூறப்பட்ட கிறிஸ்துவ மதம். இந்த உத்தமமான மதத்தின்படி எல்லா மனிதர்களும் ஒரே கடவுளின் குழந்தைகள்; சகோதரர்கள். மரண பரியந்தம் இந்தச் சகோதர உறவு மனிதர்களைவிட்டு அகலுவதில்லை. இவையெல்லாம் பாராட்டத்தக்க விஷயங்கள்தான். ஆனால், இந்த மதத்திற்கும் சமுதாயத்திற்கும் எவ்விதத்தொடர்புமில்லாமற் போய்விடுகிறது. ஜனங்களை, பிரஜைகள் என்ற ஹோதாவில், அவர்களுடைய நாட்டுடன் ஐக்கியப்படுத்திவிடுவதற்குப் பதிலாக, உலக விவகாரங்களினின்றுமே அவர்களை அப்புறப்படுத்தி விடுகிறது இந்த மதம். இந்த மதத்தினர் வசிக்கிற ராஜ்யத்தில், சட்டங்கள், தங்கள் சுய சக்தி கொண்டுதான் இயங்க வேண்டியிருக்கின்றன; ஜனங்களுடைய பிரஜா சக்தியின் உதவிபெற்று இயங்க முடியாதனவாகிவிடுகின்றன. இவையெல்லாம் சமுதாயத்தின் நல்வாழ்வுக்கு விரோதமானவை யல்லவா?

உண்மையான கிறிஸ்துவ தர்மத்தை அனுசரிக்கும் ஒரு ஜாதியினர்தான் ஒழுங்கான சமுதாயத்தினராக இருக்க முடியுமென்று சிலர் சொல்கிறார்கள். வாஸ்தவம். ஆனால் இதில் ஒரு கஷ்டம் இருக்கிறது. அதாவது, உண்மையான கிறிஸ்துவர்கள் அடங்கிய ஒரு சமுதாயம், மனிதர்களைக் கொண்ட சமுதாயமாக இருக்கமுடியாது. இந்த உண்மைக் கிறிஸ்துவ சமுதாயம் பலமுள்ள சமுதாயமாகவும் இருக்க முடியாது; நீடித்த காலமும் ஜீவித்திருக்கமுடியாது. நிறைவுடையது என்ற காரணத்தினாலேயே இந்தச் சமுதாயம், கட்டுக்கோப்பாக இல்லாமல் தளர்ச்சியடைந்துவிடுகிறது. இதனுடைய நிறைவே, இதற்கு அழிவை யுண்டுபண்ணி விடுகிறது.

உண்மையான கிறிஸ்துவ மதம் பரவியுள்ள ஒரு நாட்டில், ஒவ்வொரு பிரஜையும் தன் கடமையைச் செய்து கொண்டு போவான்; ஜனங்கள் சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பார்கள்; முக்கியஸ்தர்கள் நியாயமாகவும் நிதானமாகவும் நடந்துகொள்வார்கள்; அரசாங்க அதிகாரிகள் நேர்மையுடையவர்களாகவும் ஒழுக்கமுடையவர்களாகவும் இருப்பார்கள்; போர்ச் சேவகர்களோ, மரணத்திற்கும் அஞ்சாதவர்களா யிருப்பார்கள்; ஜனங்களிடத்தில் கர்வமோ ஆடம்பரமோ இராது. இவையெல்லாம் சரிதான். இஃதொரு பக்கத்துக் காட்சி. இன்னொரு பக்கத்தைப் பார்ப்போம். கிறிஸ்துவ மதம், மறு உலக விஷயங்களுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது. ஓர் உண்மைக் கிறிஸ்துவனுடைய தேசம், இந்த உலகத்திலே இருப்பதில்லை. அவன், தன் கடமையைச் செய்கிறானென்பது வாஸ்தவம். ஆனால் அந்தக் கடமையைச் செய்வதனால் தனக்கு வெற்றியா தோல்வியா வென்பதைப்பற்றி அவன் கவலைப்படுவதேயில்லை. தான் நேர்மையாக நடந்துகொண்டுவிட்டால் மட்டும் போதுமென்று அவன் கருதுகிறான். ஆனால் தன்னைச் சுற்றி நல்லதோ கெடுதலோ எது நேர்ந்தாலும் அவன் கவலைப்படுவதில்லை. தேசம், செழிப்பா யிருந்தால், அந்தச் செழிப்பில், தான் பங்குகொள்ள வேண்டுமென்று அவன் விரும்புவதில்லை. ஏனென்றால், தனது தேசம் அடைந்திருக்கும் புகழானது, தனக்குக் கர்வத்தை உண்டு பண்ணிவிடப் போகிறதேயென்ற அச்சம் அவனுக்கு. தேசம் சீரழிந்துகொண்டு போகிறபோது, அதனைத் தடுக்க அவன் முயற்சி செய்யாமல் "எல்லாம் கடவுளின் திருவருள்" என்கிறான்.

ஒரு சமுதாயம் அமைதியாகவும் ஒழுங்காகவும் இயங்குவதற்கு, அந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த எல்லாப் பிரஜைகளும், ஒருவர்கூடப் பாக்கியில்லாமல் எல்லோரும் உண்மைக் கிறிஸ்துவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்பதென்னவோ வாஸ்தவம். ஆனால் துரதிருஷ்ட வசமாக, இந்த உண்மைக் கிறிஸ்துவர்களுக்கு மத்தியில் ஒரு வஞ்சகன் அல்லது பேராசைக்காரன் தோன்றிவிட்டால், அவன் நிச்சயமாக இந்த உண்மைக் கிறிஸ்துவர்களின்மீது ஆதிக்கங்கொண்டு விடுவான்; சுலபமாகவும் ஆதிக்கங்

கொண்டுவிடுவான். கிறிஸ்துவ தர்மமானது, மற்றவர்களுக்குத் தீங்கு நினைக்கக்கூடாதென்று நமக்குப் போதிக்கிறது. எனவே, மேலே சொல்லப்பட்ட நபர், தனது தந்திரத்தினால், இந்த உண்மைக் கிறிஸ்துவர்களுடைய பொது விவகாரங்களில் பலவந்தமாகப் பிரவேசித்து, ஒரு பங்கு கேட்டு, அதைப் பெற்றும் விடுகிறான். இதனால் அவனுக்கு ஒரு மதிப்பு அல்லது கௌரவம் உண்டாகிவிடுகிறது. அவனுக்கு நாம் மரியாதை செலுத்த வேண்டுமென்பது திருவருள் நோக்கம். உடனே அவன் அதிகாரம் செலுத்த ஆரம்பிக்கிறான். அவனுக்கு நாம் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டுமென்பது கடவுளின் விருப்பம். அவன், தன் அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்தால், அது கடவுளால் அருளப்படுகிற தண்டனை. சரி, இங்ஙனம் அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்கிறானே என்று சொல்லி அவனை விலக்கி விடலாமென்றால், அதற்கு மனம் வருவதில்லை. ஏனென்றால், அவனை விலக்குவதற்கு, பொது ஜன அமைதியைக் குலைக்கவேண்டும்; பலாத்காரத்தை உபயோகிக்கவேண்டும்; ரத்தம் சிந்தவேண்டும். இவையெல்லாம் கிறிஸ்துவ சாத்வீகத் தன்மைக்கு விரோதம். "கிடக்கட்டுமே, அவன்தான் ஆதிக்கஞ் செலுத்தட்டுமே, துன்பம் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் அடிமையாயிருந்தாலென்ன, சுதந்திரமாயிருந்தாலென்ன, எல்லாம் ஒன்றுதான். நாம் அடைய வேண்டியது மோட்சம். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இந்தத் துன்ப உலகத்தினின்று விலகிக்கொள்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு மோட்ச லோகத்திற்குச் சமீபத்தில் செல்கிறோம்" என்ற மனப்பான்மை உண்டாகிவிடுகிறது.

அந்நியர்கள் படையெடுத்து வருகிறார்கள். உண்மைக் கிறிஸ்துவப் பிரஜைகள், அவர்களை எதிர்த்துப் போராட எவ்வித கவலையும் கொள்ளாமல் யுத்தகளத்திற்குச் செல்கிறார்கள். புறமுதுகிட்டு ஓடிவந்து விடவேண்டுமென்ற எண்ணம் யாருக்குமில்லை. தங்கள் கடமையைச் செய்கிறார்கள். ஆனால் வெற்றிகொள்ள வேண்டுமென்ற திடமான ஆசையில்லாமல், இவர்களுக்கு, வெற்றி பெறுவதைக் காட்டிலும் இறப்பதற்கு நன்றாகத் தெரியும். "வெற்றி யடைந்தாலென்ன? தோல்வியடைந்தாலென்ன?

எல்லாம் ஒன்று தானே, கடவுளுக்குத் தெரியாதா நமக்கு என்ன வேண்டுமென்பது? வெற்றிக்கோ, தோல்விக்கோ தகுதியுடையவர் யாரென்பதைத் தீர்மானிக்கவேண்டிய வர் அவரல்லவா?" இந்த மாதிரி அலட்சியமனப்பான்மை யுடன் யுத்தகளத்திற்குச் செல்கிற ஒரு சேனையினால், துணிச்சலும் உற்சாகமும் நிறைந்த ஒரு சத்துரு என்னென்ன சாதகங்களைப் பெறக்கூடுமென்பதை நினைத்துப் பாருங்கள். புகழின்மீதும் தேசத்தின்மீதும் பற்றுக் கொண்டஒருபடையின்முன்னர், இந்தச் சாதுகிறிஸ்துவப் படை என்ன செய்யமுடியும்? அடிபட்டுச் சிதறி, அழிந்து போகுமல்லவா? சத்துருக்கள், இவர்களைத் துரும்பாக மதித்து இவர்களோடுசண்டைசெய்வது நமதுபலத்திற்குத் தகுதியல்ல என்று கருதி இவர்களைவிட்டால், அதில்தான், அந்த விடுதலையில்தான், இவர்கள் தப்பிப் பிழைக்கலாம். பேபியஸ்[1] என்பவனுடைய போர் வீரர்கள், போர்க் களத்திற்குச் செல்வதற்கு முன்னர் ஒரு பிரதிக்ஞை செய்து கொண்டு போனார்கள். என்ன பிரதிக்ஞை? மடிவது அல்லது வெற்றியடைவது என்ற பிரதிக்ஞையா? இல்லை. வெற்றி பெறுவது என்ற ஒரே பிரதிக்ஞையைத் தான் செய்து கொண்டு போனார்கள். அந்தப் பிரதிக் ஞையை நிறைவேற்றவும் செய்தார்கள். உண்மைக் கிறிஸ் துவர்கள் இப்படிச் செய்திருப்பார்களா? மாட்டவே மாட்டார்கள்.

கிறிஸ்துவக்குடியரசு நாடு, அதாவது கிறிஸ்துவ சுதந் திர நாடு என்று நான் சொன்னால், அப்படிச் சொல்வதே தவறு. ஏனென்றால் கிறிஸ்துவ தர்மத்திற்கும் சுதந்திரத் திற்கும் நேர் விரோதமல்லவா? கிறிஸ்துவ மதம் அடி

---

1 Fabius. ரோம இதிகாசத்திலே வரும் பிரசித்த தலைவன்; வீரன். ரோமர்களுக்கும் இத்தாலியிலே வசித்துக்கொண்டிருந்த ஸாம னைட்டுகள் என்ற ஒருவகை ஜாதியினருக்கும் அடிக்கடி யுத்தங்கள் நடைபெற்று, இரு கட்சியினருக்கும் மாறி மாறி வெற்றி தோல்விகள் ஏற்பட்டு வந்தன. இப்படிப்பட்ட யுத்தமொன்று கி மு. 292-ஆம் வருஷம் நடைபெற்றது. அதில் ரோமர்களின் சேனாதிபதியாக பேபி யஸ் நியமிக்கப்பட்டான். இவனுக்கு அப்பொழுது அதிகவயது. ஆயி னும் உற்சாகத்துடன், போர் வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு யுத்த களத்திற்குச் சென்று வெற்றி கண்டான்.

மைத்தனத்தையும் கீழ்ப்படிதலையுந்தான் போதிக்கிறது. கொடுங்கோலாதிக்கம் செலுத்துகிறவர்களுக்கு இந்தக் கிறிஸ்துவ தர்மம் மிகவும் சாதகமாயிருக்கிறது. உண்மைக் கிறிஸ்துவர்கள் அடிமைகளாக இருப்பதற்குத்தான் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தாங்கள் அடிமைகளாயிருக்கிற விஷயம் அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் அவர்கள் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. ஏனென்றால், இந்த இகலோக வாழ்வு அவர்களுக்கு அற்பமாகவல்லவோ படுகிறது.

"இஃதென்ன, இப்படிச்சொல்வதுசரியா, கிறிஸ்துவத் துருப்புகள் எவ்வளவு வீரத்துடன் சண்டை போட்டிருக்கின்றன" வென்று நீங்கள் என்னைக்கேட்கலாம். அப்படி வீரத்துடன் சண்டை போடவில்லையென்று நான் கூறுகிறேன். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் கிறிஸ்துவத் துருப்புகளே இல்லை யென்றுகூடச் சொல்வேன். சிலுவைப்போர்களை[1] உதாரணங்களாக எனக்கு எடுத்துக்காட்டக்கூடும். உண்மை. இவர்களுடைய வீரத்தை நான் குறைத்துப் பேசவில்லை. ஆனால இவர்கள், கிறிஸ்துவர்களில்லையே? மத குருக்கள்மாருடையபோர்ச்சேவகர்களாகவல்லவோ இருந்தார்கள்? இவர்கள், கடவுள் ராஜ்யத்திற்காகத்தான் போர் புரிந்தார்களே தவிர, பூலோக ராஜ்யத்திற்காகவல்ல. இது நிற்க.

ஒரு தேசத்தின் பிரஜைகள், பொது நலத்திற்குப் பயனுடையவர்களா யிருக்கவேண்டும். அப்படி யிருக்கக் கூடிய அளவுக்குத்தான், அவர்கள் மீது ஓர் அரசன் அதிகாரம் செலுத்தலாம். எனவே பிரஜைகள், தங்களுடைய சொந்த அபிப்பிராயங்களைப் பொறுத்தமட்டில் அரசனுக்குப் பதில் சொல்லத் தேவையில்லை. தங்களுடைய அபிப்பிராயங்கள், சமுதாயத்திற்குச் சாதகமாயிருக்கின்றனவா அல்லது பாதகமாயிருக்கின்றனவா வென்றுதான் அவர்கள் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு பிரஜையும் தன் கடமையைச் செய்கிற விஷயத்தில் உற்சாகமுடையவனா யிருக்குமாறு பார்த்துக்கொள்வது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு. இந்த உற்சாகத்தை அளிக்கக்கூடிய மதத்தை ஒவ்வொரு பிரஜையும் அனுஷ்டிக்குமாறு செய்வது அந்த

1 கி. பி. 11, 12, 13-வது நூற்றாண்டுகளில் நடைபெற்றன.

அரசாங்கத்தின் கடமை. ஆனால், பிரஜைகளின் மதக் கோட்பாடுகள் என்னவென்பதைப் பற்றி அரசாங்கம் கவலை கொள்ள வேண்டியதில்லை. அதில் தலையிடவும் கூடாது. ஒவ்வொரு பிரஜையும், மற்றவர்கள் விஷயத்தில் ஒழுங்காகவும் கடமையை அனுசரித்தும் நடந்து கொள்கிறானா, அந்த மாதிரியான மதத்தை அனுஷ்டிக்கிறானா வென்று பார்க்கும் அளவோடுதான் அரசாங்கம் நின்று விட வேண்டும். தனக்கு விருப்பமான அபிப்பிராயங்களைக் கொள்ள யாருக்கும உரிமையிருக்கவேண்டும். இவற்றைத் தெரிந்து கொள்வது அரசனுடைய வேலையல்ல. ஏனென்றால், அரசன் இந்த உலகத்திற்குத்தான் அதிகாரியே தவிர மறு உலகத்திற்கு அல்ல. தன்னுடைய ஜனங்கள், அடுத்த உலகத்தில் என்ன கதியடையப்போகிறார்களோவென்று ஓர் அரசன் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை இந்த உலகத்தில் அவர்கள் நல்ல பிரஜைகளாயிருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்வதுதான் அவன் பொறுப்பு.

ஆனால், அரசன், தன் ஜனங்களுக்குக் குறிப்பிட்ட ஒரு மதத்தை வகுத்துக் கொடுத்து, அதை அனுஷ்டிக்குமாறு செய்ய வேண்டும். இந்த மதத்தின் முக்கிய தத்துவங்களென்னவென்பதையும் அரசன் நிர்ணயித்து விடவேண்டும். ஆனால் இந்தக் கோட்பாடுகள் மதக் கோட்பாடுகளாயில்லாமல், சமுதாய நலனை நாடுகிற கடமைகளாயிருக்க வேண்டும். அதாவது ஒருவனை, நல்ல பக்தி விசுவாசமுள்ள பிரஜையாக இருக்குமாறு இந்த மதம் செய்ய வேண்டும். இந்த மாதிரியான மதத்திற்கு இணங்காதவர்களை, அரசன் தேசப்பிரஷ்டம் செய்துவிடலாம். மத விரோதி யென்பதற்காகவல்ல; சமுதாய விரோதியென்பதற்காக. இப்படிப்பட்டவனால் சட்டத்தையும் நீதியையும் உண்மையாக நேசிக்கமுடியாது. கடமைக்காக உயிரைக்கொடுக்க இப்படிப்பட்டவனால் முடியாது. எவனொருவன் முதலில் இந்தச் சமுதாய மதத்தை ஏற்றுக் கொண்டு, பிறகு இதில் நம்பிக்கை யில்லாதவன் போல் நடந்து கொள்கிறானோ அவனுக்கு மரண தண்டனைவிதிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அவன் சட்டத்திற்கு முன்னர் பொய்யாக நடந்துகொண்ட பெருங் குற்றத்தைச் செய்தவனாகிறான்.

இந்தச் சமுதாய மதத்தின் கோட்பாடுகள் மிகக்குறைவாகவே இருக்கவேண்டும். இவை, எவ்விதவியாக்கியானத்திற்கும் இடமில்லாமல் தெளிவாக இருக்கவேண்டும். "சர்வ வல்லமையுள்ளவராகவும், ஞான விளக்காகவும், கருணை மூர்த்தியாகவும் உள்ள கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார், மறு பிறப்பு உண்டு, நல்லவர்களுக்குச் சுகமும் கெட்டவர்களுக்குத் தண்டனையும் கிடைக்கும், சமுதாய ஒப்பந்தமும் சட்டங்களும் புனிதமானவை, பிற மதங்களின் மீது துவேஷம் பாராட்டக்கூடாது" என்பன போன்ற கோட்பாடுகள் இந்த மதத்தில் இருக்க வேண்டும்.

ஒரு தேசத்திற்கென்று ஒரு தனியான மதம் இருக்க முடியாது. மற்ற மதங்களிடத்தில் துவேஷம் பாராட்டாத எல்லாமதங்களையும், பிரஜைகளின் கடமைகளை வலியுறுத்துகிற எல்லா மதக்கோட்பாடுகளையும் நாம் பாராட்டவேண்டும்; அவைகளிடத்தில் சகிப்புத்தன்மை காட்ட வேண்டும். ஆனால் "எங்களுடைய மதத்தில் சேராதவர்களுக்கு மோட்சமே கிடையாது" என்று சொல்கிறார்களே, அவர்களைத் தேசத்தினின்று வெளியே துரத்திவிடவேண்டும்.

43. முடிவுரை

அரசியல் உரிமையின் முக்கியமான கோட்பாடுகள் என்னவென்பதைச் சொல்லி ஒரு ராஜ்யத்தை, பலமான அஸ்திவாரம் போட்டு, அதன்மீது ஸ்தாபித்தும் விட்டேன். இனி, அதற்கு வெளித் தொடர்புகள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்து அதனைப் பலப்படுத்த வேண்டும். இந்த வெளித் தொடர்புகள் என்ன? சர்வதேச சட்டங்கள், வியாபாரப் போக்கு வரத்து, யுத்தந்தொடுக்கும் உரிமை, சர்வதேச ஜன உரிமைகள், சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள் முதலியனவாகும். ஆனால் இவையெல்லாம், நான் இங்கே எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்திற்குப் புறம்பானவை. என்னுடைய வேலை இதனோடு முடிவு பெறுகிறது.

பொருட் குறிப்பு